

**JOSIP PEČARIĆ, KAZIMIR SVIBEN /
O GOLDSTEINOVJ PREVARI**

JOSIP PEČARIĆ

KAZIMIR SVIBEN

**O GOLDSTEINOVOJ
PREVARI**

Zagreb, 2024.

© *Josip Pečarić*

Urednica i priprema za tisak:
Anđela Hodžić

KAZALO

UVOD:	9
KAZIMIR SVIBEN O VELIKOJ PREVARI POVJESNIČARA AMATERA SLAVKA GOLDSTEINA ...	9
PRILOZI: ODLUKA O IMENOVANJU PREDSJEDNIKA, TRI POTPREDSJEDNIKA I ČLANOVA U KOMISIJU ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA IZ REDA ZASTUPNIKA	24
KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA „HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI“	26
HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI	33
ZAŠTO SE UKIDA KOMISIJA ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA DRUGOG SVJETSKOG RATA	39
FERALOVO PROUČAVANJE HISTERIJE	53
PEČARIĆ O SUĐENJU U MÜNCHENU	58
STJEPAN ŠKOF, IN MEMORIAM: KAZIMIR SVIBEN (ZLATAR, 9. 2. 2021. – 9. 12. 2008.)	66
SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001. ...	73
VLAST SE NE DOBIVA IZBORIMA	73
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	79

U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!	79
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	92
“JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA”	92
GOLDSTEIN U KOMISIJI ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA	106
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	109
JASENOVAC	109
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE»	115
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.	119
BLEIBURG TRAJE DO DANA DANAŠNJEGA!	119
ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA	128
KULTUROM POMIRENJA PROTIV KULTURE LAŽI .	142
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	163
AKADEMICI I “AKADEMIK MAGLE”	163
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	166
TUĐMAN O VUKUŠIČEVIM FALSIFIKATIMA, KRIVOTVORINAMA, FUSTRACIJAMA... ..	168
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	178
O RADU SABORSKE KOMISIJE ZA ŽRTVE RATA I PORAČA NA SUĐENJU U MÜNCHENU	178
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	186
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: NAROD KOJI ZABORAVI SVOJU POVIJEST NEMA BUDUĆNOSTI, A U HRVATSKOJ JE PUNO ONIH KOJI ŽELE DA JE ZABORAVIMO	186
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	193
KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM?	193
PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU	201
POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU <i>SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE,</i> <i>II.</i>	207

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	215
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.	215
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	220
STJEPAN RAZUM, ISTINOM PROTIV LAŽI	220
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	227
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU' (1.)	227
PROFESOR EMERITUS BORAS, A NE TUĐMAN / SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU, ZAGREB, 2023.	237
ZNANSTVENICI TUĐMAN I VUKELIĆ I 'ZNANSTVENICI' U SENATU	237
PRILOZI: MACELJ – OGLEDALO SRAMA HRVATSKIH VLASTI	249
U HRVATSKOJ SE NASTAVLJA FALSIFICIRANJE POVIJESTI	252
MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	255
PISMO PREDSEDNICIMA 13.	255
PRILOG: PISMO HAZU	264
IZ OBITELJSKOG ALBUMA	268
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	291

UVOD

KAZIMIR SVIBEN O VELIKOJ PREVARI POVJESNIČARA AMATERA SLAVKA GOLDSTEINA

Ivo Goldstein je po svojoj laži s drobilicom kostiju u Jasenovcu razotkrio sebe do kraja tako da je vlast shvatila od njegovih laži imaju više štete nego koristi. Zapravo njegov stvarni mentor bio je njegov otac Slavko Goldstein koji nije bio školovan, bio je vjerojatno jedini povjesničar AMATER bez završenog fakulteta. U njegovom životopisu na Wikipediji se i naglašava da je povjesničar amater:

https://hr.wikipedia.org/wiki/Slavko_Goldstein

Ali prijevare Slavka Goldsteina nisu bule tako glupe kao Ivine koji je danas po jednoj od njih poznat kao Ivo Drobilica. Uхваćen u laži Drobilica je izmislio nove zakone – vjerovali ili ne - u biološkim znanostima pa mu se izrugao prof. dr. sc. Andrija Hebrang:

HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU
JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI

<https://direktno.hr/direkt/istina-o-jasenovcu-hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-diletant-je-u-podrucju-povijesnih-znanosti-a-ocito-i-na-podrucju-bioloskih-manipulira-posmrtnim-241820/>

<https://radioljubuski.ba/index.php/2021/08/22/hebrang-goldstein-je-diletant-istina-o-jasenovcu-je-pod-zemljom-i-nije-ju-tesko-otkopati-i-dokazati/>

<https://kamenjar.com/hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-jedina-drobnica-je-on-jer-drobi-takve-gluposti-da-je-to-neprobavljivo/>

Naravno i Slavkove prijekave su se mogle jednostavno razotkriti, ali imale su veliku medijsku potporu pa je time garantiran i njihov uspjeh. Neuspjeh je doživio s napadom na uvođenje kune, ali tada je imao na čelu države velikog Franju Tuđmana. Tek pri kraju Tuđmanovog života uspio je s prijekarom o *IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine*. Naime iako je iz naslova Izvješća očito da se radi o radu u točno određenom razdoblju lažno uz veliku potporu medija uvjerali mnoge da se radi o konačnom izvješću koje nije potpuno. Tako to Izvješće nije prihvaćeno u Hrvatskom državnom saboru te 1999. godine.

Predsjednik te Komisije bio je prof. Kazimir Sviben, a Slavko Goldstein je dobio nagradu: povjesničar-amater (vjerojatno sa srednjom školom) postao je predsjednik Savjeta Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac (2001.–2005.).

KAZIMIR SVIBEN - ŽIVOTOPIS

09.02.1921 - 9.12.2008

rođen 9. veljače 1921. u Zlataru. Četverogodišnju OŠ završio je 1932. u Zlataru, a osmogodišnju klasičnu gimnaziju 1940. u Zagrebu. Četiri i pol godine pjevao je u Zboru zagrebačke katedrale pod ravnanjem maestra Filipa Hajdukovića, gdje se isticao solističkim pjevanjem.

Kao gimnazijalac osam je godina svirao u tamburaškom zboru. Zadnje dvije godine bio je i dirigent tamburaškog pomlatka, a od 1938. do 1940. i vokalnog sastava sastavljenog od članova

Križarskog bratstva i sjemeništara. S njima je nastupao preko školskih praznika u zlatarskoj župnoj crkvi.

1942. završio je Domobransku akademiju. Kao časnik nastojao je postići kod vojnika uzorno pjevanje, a od studenog 1942. do travnja 1943. domobrani III. novačke pukovnije pjevali su pod njegovim vodstvom kod bogoslužja.

1946. i 1947. vodio je u Zlataru tamburaški zbor od 18. svirača.

1948. završio je u Zagrebu dvogodišnju Višu pedagošku školu (povijest i zemljopis).

Godinu dana predavao je glazbeni odgoj u Ninu, a dvije godine u Vodicama, gdje je osim školskog zbora ravnao i mješovitim zborom odraslih. Pet godina radio je u Slatini. Imao je dječji pjevački zbor od 220 pjevača i mješoviti zbor odraslih od 40-tak članova. U Đačkom domu Slatina ravnao je tamburaškim zborom Farkaševog sustava, a na OŠ Slatina reprezentativnim tamburaškim zborom od 32 svirača i pomlatkom od 28 članova. Tambure su im bile Jankovićevog sustava. Tamburaši su na festivalima omladine Slavonije, na kojima su se natjecali i srednjoškolski sastavi, osvojili više nagrada.

1954. pjevao je njegov slatinski učenički zbor u Zagrebu na velebnoj proslavi 100-te obljetnice smrti V. Lisinskog zajedno s najboljim učeničkim zborovima iz Republike Hrvatske pod ravnanjem čuvenog skladatelja i dirigenta Ive Brkanovića. Tamburaši OŠ Slatina snimili su tada na Radiju Zagreb izbor iz svog programa.

1956. premješten je u Zlatar. Tu je predavao zemljopis, njemački, ruski i francuski.

1968. diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu kao izvanredni student uz rad njemački i francuski jezik i književnost.

1970. i 1971. prikazao je preko televizije sa svojim zlatarskim učenicima na njemačkom kako se koriste TV- emisije za učenje stranog jezika. Niz godina bio je i recenzent svih njemačkih udžbenika za osnovnu školu. 1975. surađuje sa stručnjacima britanskog BBC-a kojima je prezentirao u Zlataru s učenicima svoj način upotrebe radija i televizije u nastavi stranih jezika.

1978. dodijeljena mu je za pedagoški i znanstveni rad nagrada "Ivan Filipović".

1986. odlazi u mirovinu.

Od 1991. do 1996. predavao je njemački jezik na Srednjoj školi Zlatar.

Od 1969. do 1984. bio je u Zlataru predsjednik Kulturno-prosvjetnog društva "Zlatarjeve".

Jedan je od osnivača "Dana kajkavske riječi", a na Znanstvenom skupu o kajkavskom narječju i književnosti održao je 11 predavanja o seoskom govoru zlatarskog kraja. Autor je većeg broja studija i članaka o zlatarskoj povijesti i govoru kao i o metodici stranih jezika.

Od 1990. do 1999. bio je zastupnik u Hrvatskom saboru. Od 1987. dirigent je Župnog zbora UBDM u Zlataru.

https://savjest.com/osobe/zivotopis.php?zivotopisi_osoba_id=261&kazimir-sviben

Svibenovi govori u Saboru su bili doista izuzetni i šteta je što nisu objavljeni.

PREDSEDNIK TUĐMAN ODLIKOVAO POJEDINCE NAJZASLUŽNIJE ZA USTOPAVU SAMOSTALNE SUVERENE I NEZAVISNE HRVATSKE

Poticaj izgradnji domovine

ZAGREB - Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman u ponedjeljak je na svečanosti u Predsjedničkom dvorima uručio odlikovanja i priznanja pojedincima iz političkog, gospodarskog, znanstvenog, kulturnog, sportskog i javnog života najzaslužnijima za stvaranje samostalne, suverene i nezavisne Republike Hrvatske. U ime svih koji su primili odlikovanja i priznanja, predsjedniku Tuđmanu zahvalio je predsjednik Hrvatskog sabora dr. Nedjeljko Mihanović. Dr. Mihanović kazao je:

«Predsjednice Republike Hrvatske, Zahvaljujem Vam u ime svih na ovim odlikovanjima i nagradama. Odlikovanja i nagrade prihvaćamo prije svega kao obvezu da i dalje radimo na promicanju, unapređivanju i izgrađivanju zajedničke nam domovine Hrvatske. Neka to unapređivanje, taj rad i djelatnost za našu domovinu Hrvatsku bude na sreću cijeloga hrvatskoga naroda i svih građana Hrvatske. Srdučno Vam još jednom zahvaljujem.»

«oprinos dr. Franje Tuđmana, kao državnika, nacionalnog borca, političara i znanstvenika - pozvanostare za hrvatski narod i hrvatsku zemlju ne mogu se mjeriti s dostignućima bilo kojeg pojedinca u suvremenoj hrvatskoj povijesti, istaknuo je dr. Gregurić. Dodjela odlikovanja i spomenice predstavljaju ozbiljan izraz zahvalnosti hrvatske domovine i njenom Saboru, zaključio je dr. Franjo Gregurić. (H)

Predane nagrade »Ivan Filipović«

ZAGREB (N. O.) — U četvrtak su u prostorijama Sabara SR Hrvatske na svečanoj sjednici predane nagrade »Ivan Filipović« (na slici), koje se dodjeljuju pedagogima i prosvjetnim radnicima.

Ove godine nagrade za životno djelo dobili su Ante Blaženčić i Hodimir Sirotković, a nagrade za 1978. godinu: Terezija Dobrenić — za unapređivanje znanstveno-istraživačkog rada u odgoju i obrazovanju; Zorka Šašić i Ljubica Falak za unapređivanje rada u predškolskim ustanovama; Miroslav Včić, Dušanka Geceg, Kazimir Sviben, Ranko Marijan, Juraj Podvorac, Vlaho Čoić, Oktavija Gerčan, Josip Lovrić, Marija Šikić, Mirko Javiljak, Anka Blažević za unapređivanje rada u osnovnoj školi; Olga Salzer, Ljubomir Sundač, Anastazije Pucić, Tomo Čubelić, za unapređivanje rada u srednjim školama; Edo Girardi i Andrija Marinković za unapređivanje odgojno obrazovnog sistema; Zdravko Zabčić za unapređivanje obrazovanja odraslih.

Svečanoj sjednici i dodjeli nagrada prisustvovali su Vladimir Pezo, zamjenik republičkog sekretara za prosvjetu, Pero Simleša, predsjednik Prosvjetnog savjeta SRH i Narcisa Čemalović, podsekretar za prosvjetu Republičkog sekretarijata za prosvjetu.

Snimila: N. ORŠOLIĆ

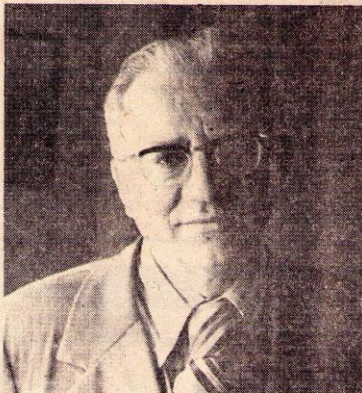
Čitav život posvećen mladima

ZLATAR – Među ovogodišnjim dobitnicima nagrade Prosvjetnog sabora Hrvatske »Ivan Filipović« nalazi se i učitelj mnogobrojnih generacija učenika, Osnovne škole »II ZPOH« u Zlataru prof. KAZIMIR SVIBEN. Iz ugodnog razgovora s ovim vrsnim poznavateljem svog posla teško je izabrati karakteristične trenutke koji bi ga najbolje predstavili, jer čitav je njegov životni put posvećen mladom čovjeku, a takav rad nerijetko traži mnogo više napora od onog što se vidi pred katedrom.

Od službovanja daleke 1948. u Ninu, Vodica-ma, Podravskoj Slatini i drugdje, naročito je ostalo u sjećanju vođenje najvećeg đakčkog zbora u Hrvatskoj s 220 učenika iz Podravske Slatine, uz kojeg istovremeno vodi po tri tamburaška orkestra, i već tada stižu prva priznanja i nagrade. A glazbom se počinje baviti usput, jer tada je bio »samo« nastavnik povijesti i zemljopisa koji rado u nedostatku kadrova prihvaća rad i u drugim predmetima. I kad se ukazala prilika da se vrati u rodni Zlatar nije se bojao prihvatiti još jednog novog područja – stranih jezika koje radi s predznanjem iz gimnazijskih dana, da bi ga toliko okupirali da je izvanredno upisao Filozofski fakultet i diplomirao na odsjeku njemačkog i francuskog jezika.

Da ne bi sve bilo gotovo u životnom opredjeljenju još je osam godina radio i kao nastavnik ruskog jezika. Predavajući jezike u kojima na izgled nema mogućnosti kreativnog rada, nastojao je ipak pronaći takve načine rada koji bi u punoj mjeri angažirali učenike, i u tome mu pomaže rodno kajkavsko narječje zlatarskog kraja u kojem nalazi brojne mogućnosti za uspoređivanje jezika i govora. S ruskim jezikom, na primjer, uspoređuje nastavke kod imenica ženskog roda, redukciju vokala, ali kajkavština mu omogućuje i usporedbe ne samo sa slavenskim već i germanskim govorom u kojem nalazi sličnosti u akcentu, pa i pravopisu. Ovakav rad pobuđuje interes učenika za jezike, tako da na obilnijim skolama ima podosta svojih bivših učenika, sada već stručnjaka.

A njegova iskustva s televizijskim emisijama Austrijske televizije za obrazovanje učenika brzo su se prošula, jer je bio među prvima koji je koristio taj medij za suvremeniju nastavu, dok je u nas još bilo vrijeme »eksperimentalne« televizije. Zato je svoja iskustva prilikom izrade prvih školskih programa rado prenosio, a među prvim bile su i tri polusatne emisije njegova rada.

Istovremeno dok se bavio stranim jezicima veliku pažnju posvećuje i svojoj kajkavštini o kojoj je objavio niz stručnih napisa, a o glasovnom sustavu, morfološkim i leksičkim oblicima imao je zapažena predavanja na znanstvenim skupovima o kajkavskom narječju. Autor je u »Suvremenoj metodi« priloga o razlikovnoj gramatici s ostalim narječjima, a sva iskustva stečena u radu sa stranim jezicima želi skupiti i sistematizirati, jer osjeća obavezu da mladima koji će ga naslijediti olakša rad u današnje vrijeme »kad je sve manje vremena«.

On ga još uvijek toliko nalazi da radi i u Kulturno-prosvjetnom društvu »Zlatarjeve« gdje je već deset godina predsjednik, a isto toliko vremena radi na pripremama priredbi »Zbora malih pjesnika« koje se održavaju u okviru manifestacije »Dani kajkavske riječi«. Nagrada »Ivan Filipović« posebno mu je drago priznanje, jer mu služi kao ocjena za cjelokupan rad, a uvjerenje da dobro radi temeljitije je i ugodnije, kako sam priznaje, kad ga dijeli s drugima.

Z. VUKOVIĆ

Na slici: Dobitnik nagrade »Ivan Filipović«, prof. Kazimir Sviben

2 VJESNIK 5.2.1994.

UNUTARNJA POLITIKA

Usamljeni «amater». Gdje su nestali profesionalci?

Foto: Vjesnik/Romeo Ibršević

Zastupnički dom hrvatskoga Sabora bez kvoruma

Zbog praznih klupa zatražene i — ostavke

ZAGREB — Zastupnički dom hrvatskoga Sabora nije u petak mogao nastaviti rad jer nije bilo — kvoruma.

Pomalo lut zbog neozbiljnosti jednog dijela zastupnika, koji imaju i po pet-šest dužnosti pa ne stignu obavljati najvažniji zastupnički, nego samo dolaze «da održe govore». Srećko Bijelić (HNS) pozvao ih je da podnesu ostavku. Tu neozbiljnost zastupnika Srećko Bijelić je povezao s činjenicom da je 63 zastupnika u Saboru profesionalnim, na plati, i rad u Saboru bi im morao biti prva i najvažnija briga, ali i uz najnoviji razvoj

Na dnevnom redu bila je rasprava o radu javnoga poduzeća »Hrvatske šume«, ali se nije okupio dovoljan broj zastupnika za nastavak zasjedanja

svjetskih događaja kad nam «sankcije vise nad glavom».

I zastupnik Marijan Jurić (HDZ) bio je lut zbog kvoruma i tražio je sankcije protiv zastupnika koji izostaju sa sjednice. To je sramota za hrvatski parlament, rekao je Jurić i zapitao kako bi bilo kad bi se branitelji domovine tako ponašali i «pr-

ve linije otišli na pivo». Katarina Fuček (HDZ) je predložila da se ipak počne s raspravom o radu »Hrvatskih šuma«, koja će potrajati, kako se očekuje i da se u međuvremenu «prikupi kvorum», ali se Vera Stanić (HDZ) nije složila s takvom mogućnošću. Dodala je da zastupnicima nije stigao u ruke ni traženi izvještaj financijske polici-

je o pregledu stanja u »Hrvatskim šumama«, pa ga treba pribaviti za nastavak sjednice. Ministar poljoprivrede i šumarstva Ivan Tarnaj je rekao da izvještaj financijske policije nije dobila ni Vlada, ali je dr. Zarko Domljan, koji je trebao predsjedati Zastupničkom domom, rekao da je za njih bitna činjenica da to izvješće nije došlo u Sabor. Ova sjednica Zastupničkog doma, kako je rekao dr. Zarko Domljan, nastaviti će se uoči sjednice redovne sjednice.

Nedostatak kvoruma onemogućio je nastavak sjednice Zastupničkog doma upravo kad je

trebalo raspravljati o izvještaju o radu javnog poduzeća »Hrvatske šume« koji se potezuje p dnevnom redu već gotovo godinu dana, a nikako da se o njemu i raspravlja. Uvijek je pr kraju dnevnog reda, pa kad se sjednica oduži, na tom je mjestu izgleda najlakše prekinuti, ali ima i mišljenja da su i neki drugi razlozi pomalo »kumovali takvim odlukama».

Slijedeći put, u nastavku sjednice, vjerojatno će se ipak početi s raspravom o »Hrvatskim šumama«, a valja očekivati da će biti i — kvoruma.

DRAŽEN JAMBROVIĆ

KAZIMIR SVIBEN, PREDSEDNIK KOMISE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA

GROBŠTA POBJEŠTU MITOVE

● Čij Komisije je utvrdilo, imenovalo i priznalo, sve žrtve rata i poraća, te otklonilo njihova stradanja

Neovlasteno prisluškivanje

● Očekivali smo otpor jer će naši rezultati biti objavljeni i znatnošćen utemeljeni, te da učini nevezavica mitove na kojima su neki pojedinci, institucije i društvene skupine u vrijeme Jugoslavije stavljali autoritativni, kulturni i političke motrište u Hrvatskoj

Obično ljudsko postojanje

● Hrvatski je običaj da se u životu ljudi ne gleda samo kroz njihove materijalne, već kroz njihove duhovne vrijednosti. U životu ljudi ne gleda samo kroz njihove materijalne, već kroz njihove duhovne vrijednosti. U životu ljudi ne gleda samo kroz njihove materijalne, već kroz njihove duhovne vrijednosti.

Čiji Komisije je utvrdilo, imenovalo i priznalo, sve žrtve rata i poraća, te otklonilo njihova stradanja

Neovlasteno prisluškivanje

● Očekivali smo otpor jer će naši rezultati biti objavljeni i znatnošćen utemeljeni, te da učini nevezavica mitove na kojima su neki pojedinci, institucije i društvene skupine u vrijeme Jugoslavije stavljali autoritativni, kulturni i političke motrište u Hrvatskoj

Obično ljudsko postojanje

● Hrvatski je običaj da se u životu ljudi ne gleda samo kroz njihove materijalne, već kroz njihove duhovne vrijednosti. U životu ljudi ne gleda samo kroz njihove materijalne, već kroz njihove duhovne vrijednosti.

Čiji Komisije je utvrdilo, imenovalo i priznalo, sve žrtve rata i poraća, te otklonilo njihova stradanja

Neovlasteno prisluškivanje

● Očekivali smo otpor jer će naši rezultati biti objavljeni i znatnošćen utemeljeni, te da učini nevezavica mitove na kojima su neki pojedinci, institucije i društvene skupine u vrijeme Jugoslavije stavljali autoritativni, kulturni i političke motrište u Hrvatskoj

Obično ljudsko postojanje

● Hrvatski je običaj da se u životu ljudi ne gleda samo kroz njihove materijalne, već kroz njihove duhovne vrijednosti. U životu ljudi ne gleda samo kroz njihove materijalne, već kroz njihove duhovne vrijednosti.

Vечерњи list UTORAK, 14. III. 1995.

Kako u medijima postoje različite informacije o predsjedniku te Komisije dajem u Prilozima i odluku o imenovanju: https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/1992_10_60_1587.html

Hajka na Komisiju dovela je do njenog ukidanja, a Svibenovo objašnjenje sam vjerojatno jedini ja objavljivao u svojim člancima i knjigama. Zadnji put u nedavnoj knjizi:

J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

Evo tog teksta:

PISMO PREDSJEDNICIMA 12.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

U svojoj 'obrani' u *The Jerusalem Postu* Ivo Goldstein se poziva i na svog oca: „Moj pokojni otac Slavko i ja najmanje 20 godina vodili smo žestoke rasprave s ovim proustaškim krugovima u Hrvatskoj i inozemstvu.“

I doista se Ivo Drobilica s pravom poziva na svoga tatu. Istina u lažima je tata bio suptilniji od sina.

Klasična priča i kod tate je: kaže da je nešto laž, da bi mogao "prodati" svoju laž. Kako je danas JUSP Jasenovac odigrao sramotnu ulogu u slučaju Davida Goldmana ovdje ću vas podsjetiti da je jedna takva laž omogućila tati Goldsteinu da postane predsjednik Savjeta JUSP Jasenovac.

Radi se o kraju prve vladavine HDZ-a. Uz pomoć medija tata Goldstein plasira očitu laž govoreći o ZAKLJUČNOM IZVJEŠTAJU za nešto što je bilo IZVJEŠĆE O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999. GODINE. U više tekstova upozoravao sam da mu je ta laž pomogla da s promjenom vlasti bude postavljen za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac.

Zato sam svojedobno zamolio predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena za napomene o tom njihovu osporavanom Izvješću (objavio sam ga u knjizi "Brani li Goldstein NDH?"). Evo tog njegova odgovora:

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E

o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije. Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i poraća ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nekakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez pobližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153.700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u Međimurju do 28 029 žrtava u Splitsko-Dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebni problema imala je Komisija s utvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti žrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među žrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 žrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim žrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabilježeno. Ali zato imamo 83 685 žrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Države Hrvatske zabilježeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači žrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru žrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod žrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih žrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa žrtava, koji bi sadržavali imena svih žrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo počeli (Florian Boras: «SPOMENICA LJUBUŠKIM ŽRTVAMA», Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ŽRTVAMA IDEALU HRVATSKE DRŽAVE –

IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja žrtava bilo je na onim žrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunističke vladavine moralo šutjeti. Za takve žrtve mogli smo doznati prvenstveno preko živih svjedoka, čiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu «Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije», Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvješće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oспораватељ S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Kazimir Sviben

Netko će reći: KAKAV TATA – TAKAV SIN. Ali ovdje je bitnije što je i sam JUSP Jasenovac u svojoj 'obrani' Ive Drobilice pokazao da je na istoj razini.

O tome piše glavni urednik *Hrvatskog tjednika* Ivica Marijačić 26. kolovoza 2021.:

“U spašavanje posrnuloga historičara Iva Goldsteina, koji se nakon demaskiranja u The Jerusalem Postu, zapetljao u nove nebuloze oko Jasenovca, uključila se i Javna ustanova SP Jasenovac. I dok je bilo očekivano da reagiraju srbijansko veleposlanstvo u Izraelu, zatim tzv. Muzej žrtava genocida u Beogradu i sam Goldstein, pomalo je skandalozno da jedna hrvatska ustanova ničim izazvana piše Jerusalem Postu i brani Goldsteina. Naravno da je povijesno bizarno da je netko koga plaćaju Hrvati u službi neprijatelja, ali u Hrvatskoj nije to jedino ludilo i mazohizam. Ono što je posebno bolesno u reakciji JU SP Jasenovac, i što ne ostavlja više nikakvu sumnju u zločinački i velikosrpski karakter te ustanove, jest činjenica da oni pišu kako je Hrvatska počinila u Jasenovcu ni manje ni više nego

genocide nad Srbima. Nikada to nije izrekao ni jedan sud, nije to napisao nikada ni jedan relevantni povjesničar, nikada za to nitko nije pronašao ni jedan dokaz.

Priopćenje nije potpisano, ispod njega piše JU SP Jasenovac, ali to ne amnestira ravnatelja te ustanove Ivu Pejakovića. Možda ga je bilo stid potpisati se te je povjerovao da je samim time njegova blamaža manja. Ravnatelj Pejaković je, koliko znamo, etnički Hrvat pa poslati u svijet priopćenje s takvom mržnjom i klevetom na račun vlastita naroda, nešto je najniže na što može pojedinac pasti.”

Da, a podržava ih vlast u RH, vjerovali ili ne!

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Osnovu napada Slavka Goldsteina na Komisiju zasnovana na pitanju židovskih žrtava, što je objasnio Kazimir Sviben.

Ali u istoj knjizi iz koje je prenesen gornji tekst dana je najava objavljivanja jedne moje knjige:

KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA „HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI“.

Uz tu najavu je išao i tekst o istraživanju dvojice sjajnih doktora znanosti o toj problematici:

BANIĆ I KOIĆ: PREKOBROJNE ŽRTVE I MANIPULACIJE – ŠTO JE SASVIM ‘NORMALNO’?

<https://narod.hr/hrvatska/banic-i-koic-prekobrojne-zrtve-i-manipulacije-sto-je-sasvim-normalno>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/36415-prekobrojne-zrtve-i-manipulacije-sto-je-sasvim-normalno>

<https://bezcenzure.hr/vlad/milanovic-hvali-grlic-radmana-3/>

Naravno reagirao sam i te 2001. godine i više puta. Svibenov tekst sam objavljivao u tekstovima i knjigama.

Kada uzmete u obzir da sam iste tekstove znao ponoviti u više knjiga postaje očito koliko je laž važna onima koji vladaju u državi.

Prevara Slavka Goldsteina o kojoj je govorio prof. Sviben vidi se i iz izjave Stjepana Mesića:

U našem Saboru je tada bila formirana komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava u kojoj se pak tvrdilo da je u logoru ubijeno 240 Židova.

<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/mesic-se-ispricao-i-objasnio-svoju-izjavu-o-jasenovcu-20170124>

Ponavljam riječi prof. Svibena:

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

A kad je Stjepan Mesić dva puta biran za predsjednika države, zašto ne bi povjesničara-amatera koji se 'dokazao' u eliminiranju nezgodne Svibenove komisije postao PREDSDJEDNIK Savjeta JUSP Jasenovac. Pa gdje treba 'prodavati' očite laži ako ne o Jasenovcu? Ali tako da ne postane preočito da te ljudi identificiraju s tvojim lažima. Zato u Prilozima dajem i Hebrangov tekst o Ivu Drobilici.

Kao sastavni dio ovog Uvoda dajem dva teksta iz 2001. kao i tekst iz 2015. o suđenju u Münchenu U knjizi dajem tekstove iz mojih knjiga u kojima spominjem Kazimira Svibena, tako da u njima često možete naći i spomenuto izvješće.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI**ZASTUPNIČKI DOM SABORA REPUBLIKE
HRVATSKE****ODLUKA O IMENOVANJU PREDsjedNIKA,
TRI POTPREDsjedNIKA I ČLANOVA U
KOMISIJU ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I
PORATNIH ŽRTAVA IZ REDA ZASTUPNIKA**

Na temelju članka 35. stavka 2. Poslovnika Zastupničkog doma Sabora Republike Hrvatske i članka 4. stavka 2. Zakona o utvrđivanju ratnih i poratnih žrtava II. svjetskog rata ("Narodne novine", br. 53A/91.), Zastupnički dom Sabora Republike Hrvatske na sjednici 25. rujna 1992., donio je

ODLUKU

o imenovanju predsjednika, tri potpredsjednika i članova u Komisiju za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava iz reda zastupnika
U Komisiju za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava iz reda zastupnika imenuju se:

za predsjednika KAZIMIR SVIBEN

za potpredsjednike
VICE VUKOJEVIĆ

Mr. GORDANA TURIĆ
VELIMIR TERZIĆ

za članove :

ĐURO BRODARAC
ZVONIMIR JURIĆ
STJEPAN SULIMANAC
IVAN HRANJEC PAVAO
TOMISLAV DUKA
MARKO KVESIC
Dr. IVAN MESIĆ

Dr. ANTE KUTLE
DAVORIN POCRNIĆ
VEDRAN SRŠEN
ANTE ŠIMARA
JOSO ŠKARA
JOSIP VUSIĆ
Mr. MATO ARLOVIĆ
BOLTA JALŠOVEC
ANTO LOVRIĆ
ELIO MARTINČIĆ
SLAVKO MEŠTROVIĆ
ANTE PRKAČIN
Dr. LJUBOMIR ANTIĆ
IVAN VRKIĆ.

Klasa:119-02/92-01/05

Zagreb, 25. rujna 1992.

ZASTUPNIČKI DOM SABORA REPUBLIKE HRVATSKE
Predsjednik Zastupničkog doma Sabora
Stjepan Mesić, v. r.

https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/1992_10_60_1587.html

KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA „HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNAJSTVENICI“

Knjiga akademika Josipa Pečarića „Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici“ dana je na našem portalu:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

Naime, na Prvoj srpskoj televiziji u emisiji JUTRO NA PRVOJ sudjelovali su ministar Vlade republike Srbije Đorđe Miličevićem, predsjednik Srpske lige Aleksandar Đurđev i Predrag Marković, 'istoričar'. Raspravljalo se i o jednoj knjizi akademika Pečarića. Tom prigodom je 'istoričar' tvrdio da je Pečarić 'luđak'.

Akademik Pečarić je to komentirao i iz naslova se vidi da mu se dopala ta razlika između njega i 'istoričara' koji je zapravo ravnatelj srpskog instituta za modernu povijest i član upravnog vijeća RTS-a. Zašto?

Pa pokazalo se da na svjetskoj znanstvenoj bazi ravnatelj srpskog instituta ima 6 publicacija, 10 citata i h-indeks mu je 2. Za usporedbu luđak o kome govori taj izuzetni srpski znanstvenik imao je još 28/06/2023. na Scopusu: publikacija: 799, citata: 7319, H-index: 37.

Ako je ravnatelj imao toliko, koliko tek ima cijeli srpski institut?.

Na Scopusu doznajemo da Institut ima 27 znanstvenika koji imaju radove koji se uzimaju u obzir u toj znanstvenoj bazi. Dakle, njih 27 - ima 74 publikacija. A hrvatski luđak 812. Skoro 11 puta više ima hrvatski luđak od cijelog srpskog instituta. Vjerovali ili ne!

Takvih zanimljivosti ima puno u knjizi, a kako je tema bila „srpski mit o Jasenovcu“ na kraju je dana akademikova knjiga istovjetnog naslova iz 1998.

UZ KNJIGU:

**BANIĆ I KOIĆ: PREKOBROJNE ŽRTVE I MANIPULACIJE –
ŠTO JE SASVIM 'NORMALNO'?**

Objavio
Koić i Banić,
-
1. rujna 2023.

Foto: GettyImages

Još i prije društvenog stanja koje kontrolirani mediji nazivaju „novonormalno“ bilo je sasvim „normalno“ da je, primjerice, veći broj žrtava od ukupnog broja stanovnika. Ovaj tekst se odnosi na Drugi svjetski rat, ali isti model manipulacije se može primijeniti i u drugim slučajevima. Tehnika opsjene je jednostavna. Žrtve su na neki način svi i to bez obzira jesu li preživjeli ili su umrli, odnosno ubijeni tijekom Drugog svjetskog rata. Taj kriterij nije sporan, ali problem je kad u konačnici „žrtve“ u raznim interpretacijama postanu „ubijeni“.

U digitalnom arhivu Yad Vashema dvije su osnovne kategorije podataka o žrtvama: zapisi/dokumenti i žrtve/pojedinci (dalje u tekstu kao „žrtve“). U kategoriji žrtve su tri podkategorije podataka „ubijeni“: „nije navedeno“ i „preživjeli“. Kod istraživanja u obzir su uzeti podatci iz digitalnog arhiva Yad Vashema o lokaciji prema

kategoriji „živjeli prije rata“ u nekom mjestu tako da budu što više usporedivi s podacima o predratnom broju Židova u Hrvatskoj, pišu Banić i Koić za Hrvatski tjednik.

Više ratnih žrtava nego je prije rata bilo živih

Prema zbrojenim podacima iz knjige M. Švob (Melita Švob, Židovi u Hrvatskoj – židovske zajednice, Knjiga II, 2004.) u 28 (bogoštovnih) židovskih općina s današnjeg područja Hrvatske uključivši Rijeku (podatci do 1938.), Čakovec, Split i Dubrovnik bilo je 1940. godine 18.709 Židova. Usporedbe radi u digitalnom arhivu Yad Vashema bilo je početkom rujna 2022. godine 33.530 zapisa/dokumenata o žrtvama s današnjeg područja Hrvatske prema podacima iz istih 28 sjedišta predratnih židovskih općina. U mjestima koja su bila sjedišta Židovskih bogoštovnih općina ukupno je bilo 32.219 žrtava.

To su podatci bez obzira na mjesto stradanja i to je 13.510 žrtava više nego što je prije rata u u predmetnim židovskim općinama bilo Židova. Površnim pristupom moglo bi se zaključiti da je prema digitalnom arhivu Yad Vashema ubijeno 72 posto više Židova nego što ih je u Hrvatskoj živjelo prije rata. To je nemoguće, ali do takvih rezultata se može doći nepoznavanjem ove teme ili namjernom manipulacijom podacima.

Tri izvora podataka

U digitalnom arhivu Yad Vashema su tri glavna izvora podataka o Židovima s područja nekadašnje Jugoslavije. To su *Spisak žrtava rata* (List of murdered Jews from Yugoslavia), razne „liste progonjenih“ (List of persecuted persons) i svjedočanstva članova obitelji, prijatelja i židovskih organizacija (Page of Testimony). *Spisak žrtava rata* je modificirana srbijanska inačica jugokomunističkog popisa žrtava Drugog svjetskog rata iz 1964. godine i prema tom popisu svi navedeni su ubijeni. „Liste progonjenih“ su različiti popisi najčešće nejasnog autorstva. To primjerice mogu biti popisi upućenih u logor koje su nakon rata sastavili jugokomunistički propagandisti.

Pojam „progonjen“ ne bi trebao biti istoznačan pojmu „ubijen“, ali prema broju ubijenih može se zaključiti da je većina s tih popisa

navedena kao ubijeni. U predmetnom istraživanju glede „lista progonjenih“ u 67 posto slučajeva navedeno je da su ubijeni. Kod svjedočanstava rodbine, prijatelja i židovskih organizacija uglavnom se navode mrtvi, ali broj zapisa je veći od broja stradalih jer može biti nekoliko svjedočanstava za istu osobu.

Zbrajanjem do mitomanije

Broj „žrtava“ prema tri gore spomenuta glavna izvora podataka kod kojih se navodi da su negdje „ubijeni“ je 24.302. To je za 30 posto više od predratnog broja Židova iz 28 sjedišta nekadašnjih židovskih općina s današnjeg područja Hrvatske. Podatci iz različitih izvora ne smiju se nekritički zbrajati jer je u različitim izvorima dio podataka isti. Ako se svaki od tri izvora analizira posebno, rezultati su sljedeći: prema srbijanskom *Spisku žrtava rata* s područja sjedišta 28 promatranih židovskih općina u ratu je ubijeno ili umrlo 9.579 Židova.

To je 51 posto od predratnog broja Židova iz predmetnih židovskih općina prema podacima iz knjige M. Švob. Prema svjedočanstvima rodbine prijatelja i židovskih organizacija su 6.334 zapisa o žrtvama. To je ekvivalentno trećini predratnog broja Židova s predmetnog područja.

Ako se izuzmu svjedočanstva s nedostatnim odnosno problematičnim podacima (višestruki upisi, nedostatak osobnih podataka, različiti podatci o mjestu i vremenu smrti itd.), od ukupno 6.334 zapisa preostaje 3.673 potencijalnih žrtava, odnosno nešto manje od petine predratnog broja Židova. Prema raznim „listama progonjenih“ s područja današnje Hrvatske u digitalnom arhivu Yad Vashema navodi se 16.524 židovskih „žrtava“. To je ekvivalent 88 posto predratnog broja Židova s predmetnog područja. Kod 11.050 slučajeva piše da su ubijeni, a to je 59 posto predratnog broja Židova s predmetnog područja.

Treba uzeti u obzir da se radi o raznim listama/popisima čiji se podatci o ubijenima dijelom podudaraju. Međutim, kad se usporede podatci iz „lista progonjenih“ za pojedina mjesta u 7 od 28 slučajeva je više „ubijenih“ nego što je prije rata u tim mjestima bilo živih Židova. Takav je slučaj kod Čakovca, Križevaca, Pakraca, Požege, Slavenskog Broda, Varaždina i Vukovara.

Rezultati po mjestima – primjer Iloka

Prema „listama progonjenih“ najmanji udio „ubijenih“ u odnosu na predratni broj Židova je u Sušaku (danas dio Rijeke) iz kojeg nema „ubijenih“, zatim u Valpovu iz kojeg je ubijen jedan od 140 predratnih Židova pa u Iloku iz kojeg je šest ubijenih od 310 predratnih židovskih stanovnika. U razdoblju od 1931. do 1940. godine u Iloku je porastao broj Židova (Švob, s. 284). Ilok je vrlo znakovit primjer nepodudarnosti podataka iz različitih izvora. Štoviše u slučaju Iloka radi se o ogromnim razlikama. Naime, kod Švob (2004.) je od iločkih Židova poimenično navedeno 15 preživjelih, ali broj mrtvih je 348 (Banić i Koić, Jasenovački popis – Lažne žrtve, 2023., s. 338).

Krajem rujna 2022. godine je u digitalnom arhivu Yad Vashema prema tri glavna izvora bilo 696 „žrtava“ koje su prije rata živjele u Iloku. Prema srbijanskom *Spisku žrtava rata* iz Iloka je 208 ubijenih Židova. U promatranom razdoblju bila su 274 svjedočanstva članova obitelji i židovskih organizacija o Židovima koji su prije rata živjeli u Iloku od čega je kad se isključe višestruki upisi za iste osobe 138 „ubijenih“ s imenom, prezimenom i godinom rođenja.

Mjesta smrti izvan Hrvatske

Prema svjedočanstvima iz digitalnog arhiva Yad Vashema kod stotinjak žrtava iz Iloka se kao mjesto smrti navode mjesta u Njemačkoj, Poljskoj, Mađarskoj, novosadska racija itd., a ne logori Jasenovac ili Stara Gradiška. Prema svjedočanstvima rodbine i židovskih organizacija je 37 zapisa u kojima se kao mjesto smrti navodi logor Jasenovac, a za logor Staru Gradišku nema niti jednog zapisa iz ove kategorije. Kad se maknu višestruki zapisi za istu osobu i oni bez vitalnih identifikacijskih podataka, ostaje 17 potencijalnih jasenovačkih žrtava s potpunim osobnim podatcima. Znači da je prema tom židovskom izvoru u Jasenovcu moglo stradati između 17 i 37 predratnih iločkih Židova.

Nasuprot tome na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac je 367 židovskih žrtava rođenih u općini Ilok i još devetero rođenih u drugim mjestima (Vinkovci, Vukovar, Slavonski Brod, Osijek, Šid i Senta u Bačkoj) kod kojih se u napomenama spominje Ilok, a nekima i „kolovoz 1942“, odnosno razdoblje deportacije/smrti. Znači prema

mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac iz Iloka je samo u logorima Jasenovac i Stara Gradiška stradalo znatno više od predratnog broja Židova. Treba napomenuti da se brojne obitelji iz Iloka (Funk, Neuschloss/Mayschloss, Stern, Weber) nalaze na osmrtnicama iz Auschwitzta (Banić i Koić, s. 339).

Uglavnom, zavisno o izvorima u nekim mjestima kao što je Ilok može biti od svega nekoliko ubijenih do puno više ubijenih nego je prije rata bilo živih. Određenom krugu odnosno pentagramu povjesničara to očito nije neki problem.

Rezultati po mjestima – primjer Rijeke

Već prije Drugog svjetskog rata Rijeka je bila dio Italije. Broj Židova u Rijeci je od kraj 19. stoljeća bio u padu (Švob, s. 475), a 1938. godine u gradu su bila 1.783 Židova. Nakon prestanka Drugog svjetskog rata u Europi 1945. godine ih se vratilo oko 1.600, a već 1946. godine u Rijeci ih je preostalo samo 175. Sigurno se nisu ni svi preživjeli nakon rata vratili u Rijeku, a od onih koji su se vratili ubrzo su skoro svi pobjegli iz jugoslavenskog „komunističkog raja“.

Prema digitalnom arhivu Yad Vashema bilo je 785 „žrtava“ iz Rijeke, a prema Švob je otprilike upola manje mrtvih odnosno 411. Prema broju povratnika iz 1945. godine iz Rijeke nije moglo biti 785 ili 411 mrtvih Židova. Prema „listama progonjenih“ iz digitalnog arhiva Yad Vashema kod 219 predratnih Židova iz Rijeke navodi se da su „ubijeni“. To također ne odgovara broju povratnika iz 1945. godine.

Činjenice ili „istina“ o prekobrojnima

Bez obzira jesu li „žrtve“ ubijene, umrle ili su preživjele ratno razdoblje, ne može biti više „žrtava“ nego je bilo živih. To je abnormalno stanje, odnosno prema političko-medijskom novogovoru novonormalno. Kad u nekim mjestima ima više ubijenih nego je bilo živih, tada više ni obmanjujući novogovor ne može opravdati namjernu manipulaciju podacima. Novonormalna “znanost” ne trpi činjenice jer činjenice ne trpe više od jedne istine. Za lažljive „istinoljupce“ činjenice su negacionizam poistovjećujući ga sa znanstvenim revizionizmom.

Argumentima stjerani u kut takvi znanstvenici-aktivisti zazivaju

konsenzus. To je ono kad 1+1 nije 2, već kako nekome odgovara. Ili da parafraziramo J. Bidena – Istina je važnija od činjenica. Jasno je zašto on i većina političara ne vole „pametnjakoviće“. Političku agendu koja se skriva iza psudoznanostvenih argumenata lako je prepoznati po izbjegavanju čak i zabrani rasprave. Čemu strah ako imaju čvrste argumente? U ovom slučaju može se reći – manje je više. Manje prekobrojnih žrtava, više istine.

<https://narod.hr/hrvatska/banic-i-koic-prekobrojne-zrtve-i-manipulacije-sto-je-sasvim-normalno>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/36415-prekobrojne-zrtve-i-manipulacije-sto-je-sasvim-normalno>

<https://bezcenzure.hr/vlad/milanovic-hvali-grlic-radmana-3/>

HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI

Ivo Goldstein je protiv ekshumacija u Jasenovcu. “Iskopavanjem leševa se ništa neće postići, jer su istraživači već 1964., otkapajući neke grobnice, ustanovili kako su mnogi leševi već ‘istrulili i raspali se’, ili kako se ‘ljudsko tkivo pretvorilo u sapunastu masu žućkasto-narančaste boje’. Rezultat je to i uzastopnih poplava nedalekih Save i Une svih ovih godina. Danas, gotovo 80 godina nakon tih ubojstava, našlo bi se još bitno manje”, tvrdio je Goldstein u nedavnom intervjuu.

Komentirajući tu Goldsteinovu izjavu, Andrija Hebrang, ratni ministar zdravstva, načelnik Ratnoga saniteta, kasnije i ministar obrane Hrvatske te nekadašnji potpredsjednik HDZ-a je rekao: “Kao što je Goldstein diletant u području povijesnih znanosti, tako je očito i diletant na području bioloških znanosti”.

Organska materija, pojašnjava, ostaje dokaziva bez obzira na to kakve prirodne okolnosti bile. “Dakle, činjenica je da je brže raspadanje u vlažnom terenu nego li na suhome terenu, ali mi smo imali forenzička istraživanja posmrtnih ostataka u puno vlažnijim terenima od onoga oko Jasenovca”, kazao je Hebrang za portal Direktno.hr, dodajući kako se porijeklo ljudskih stanica uvijek može dokazati.

“Danas imamo čitav niz znanstvenih metoda koje to dokazuju – samo da podsjetim na DNK analizu po kojoj možete točno doznati kome pripada molekula koja je pronađena – tako da apsolutno ne stoji ono što je Goldstein rekao i on s time samo zavarava javnost”, kaže.

Nastavlja da ostaje samo drugo pitanje – govori li on to iz čistog neznanja, što je manje vjerojatno jer postoje podaci o svemu, ili to radi zato da politički manipulira Hrvatima i hrvatskom državom što je njegov “osnovni životni cilj”.

Iskopavanja bi mogla pokazati dvije bitne stvari, ističe. “Jedna je – otprilike procjena koliko je ukupno žrtava. Tu želim napomenuti da je ubojstvo i jednog čovjeka, koji je nevin, nije suđen, najveći zločin koji čovjek može počinuti. Još veći zločin je manipulirati tim jadnim

posmrtnim ostacima, a to čini ‘drug Goldstein’ i njegovi istomišljenici. Drugo, moglo bi se otkriti koliko je tamo pokopanih i ubijenih nakon 1945. godine, odnosno nakon završetka Drugog svjetskog rata”, kaže hebrang.

Potom je pojasnio zašto su ti podaci važni. “Podatak približnog broja ubijenih konačno bi stavio točku na višedesetljetne laži koje šire Goldstein i njihovi istomišljenici, a u službi velikosrpske politike. Oni desetljećima uvećavajući žrtve Jasenovca, drže Hrvate pod pritiskom, nameću im osjećaj krivnje, unose u njih – ne samo nemir – nego bih rekao i jednu veliku dozu pesimizma što ukupno utječe na razvoj društva. Objektivno utvrđivanje brojki, koje su – kao što se zna – išle od 700 tisuća u početku jugokomunističke zavjere pa sve do sada nekakvih 80 tisuća, dakle deset puta manje, bi se objektivizirale”, kaže pa nastavlja: “Zato Goldstein, kao glasnogovornik velikosrpske politike, ne želi iskopavanja jer ne želi istinu”.

Hebrang je podsjetio kako je bivša predsjednica Hrvatske Kolinda Grabar Kitarović samo jednom spomenula da bi trebala, radi utvrđivanja objektivne istine, organizirati iskopavanja pod međunarodnim nadzorom u Jasenovcu. Kaže da je nakon toga “počela njezina politička nizbrdica”.

Oni se, nastavlja, toliko boje te istine jer istina potpuno uklanja njihov glavni argument pritiska na Hrvatsku da sada idu s takvim lažima da se s iskopavanjima ništa ne bi postiglo. “Čemu onda arheolozi iskopavaju različita nalazišta stara više stotina i tisuća godina”, rekao je.

Drugi razlog, da se dokaže da su posmrtni ostaci i nakon ’45-te pokazao bi, smatra, da je komunistički zločin jednak, ako ne i veći od nacističkog. Taj bi dokaz za njih definitivno bio pokapanje njihovog mehanizma držanja Hrvata i Hrvatske pod pritiskom, dakle kontrolom, tvrdi Hebrang.

Zato to Goldstein ne da. “Samo još da dodam – 1964. godine provedena su iskopavanja, a vodila su ih tri stručne osobe (Vida Brodar, Anton Pogačnik i dr. Srboљub Živanović, op.a) i tada su pronašli posmrtne ostatke i apsolutno su približno utvrdili koliko ih ima na tome lokalitetu. Oni su rekli da postoje neka mjesta gdje se teže utvrđuju, ali su i tu utvrdili da su posmrtni ostaci. Dakle, može

se nešto teže utvrđivati, ali može se utvrditi. Njihov zaključak je kasnije desetljećima čuvan u tajnosti jer su ta iskopavanja naglo prekinuta kada su vidjeli da su brojke daleko ispod onih za koje optužuju Hrvate. Oni su otkopali sedam masovnih grobnica i u njima pronašli 280 posmrtnih ostataka. U procjeni su rekli da ima još oko 200 takvih masovnih grobnica što znači da bi ukupan broj pobijenih bio negdje oko 7000. Naravno, to ne opravdava ubojice, ali ni ne opravdava niti one koji manipuliraju s tim podacima”, pojašnjava.

Famozna drobilica

“Ivo Goldstein tvrdi da je Adolf Hitler – dok je Berlin bio pretvaran u prah i pepeo ruskim kaćušama – stigao razmišljati kako na nekakav Balkan poslati spravu za mljevenje kostiju!? Za koju inače nitko nikada ondje nije čuo”, komentirao je David Goldman, australski pisac, nezavisni novinar te voditelj stranice specijalizirane za istraživanje nacističkih zločinaca i njihovih podupiratelja u Australiji i cijelom svijetu koji je svome sunarodnjaku i hrvatskom Židovu Goldsteinu javno poručio neka odmah prestane sramotno ismijavati holokaust u Hrvatskoj.

Komentirajući tu izjavu Hebrang je rekao: “Jedina drobilica je sam Goldstein jer drobi takve gluposti da je to više neprobavljivo”.

Da ja netko išao, nastavlja, u trenutku poraza nacizma naručivati drobilicu kostiju – dok se bombardira Berlin, dok Hitlerove trupe bježe glavom bez obzira – sada bi netko išao prevoziti drobilicu kostiju. “To je toliko stupidno da zapravo niti ne treba obrazloženje”, naglašava.

No da su i u ne znam kakvoj drobilici kosti zdrobljene, njihovo porijeklo, navodi, uvijek se može dokazati i uvijek se može približno procijeniti koliki je volumen tih kostiju. “Ne mislim da bi ta istraživanja trebale tražiti uske političko interesne grupacije. Ta iskopavanja morala bi biti pod međunarodnom kontrolom, tu bi morali biti uključeni doista vrhunski stručnjaci – ne samo arheolozi – nego i povjesničari pa i biolozi i kemičari i svi oni koji bi mogli pridonijeti otkapanju istine”, pojašnjava.

Nije tragično, kaže, što Goldstein ne da da se otkopava jer on time štiti interese svojih predaka, ali je tragično da u 30 godina hrvatske

države nitko nije donio odluku da se konačno otkopa istina Jasenovca.

Hebranga smo potom upitali tko bi trebao povući pitanje iskopavanja. Kaže da je to zapravo vrlo jasno, da to može Vlada Republike Hrvatske dodajući kako je i sam više puta pokretao to pitanje kada je bio član Vlade, međutim “nikada, ali nikada nije uspio pridobiti onu glavnu političku većinu koja odlučuje”.

“Današnja Hrvatska koja taji takve podatke, koja ne želi otkopati kosti Jasenovca, koja ne želi otkopati Macelj i ostala komunistička stratišta – namjerno nas drži u magli i namjerno ne dozvoljava Hrvatskoj da ide naprijed. Naime, to izaziva tako duboku podjelu u narodu da mi danas 90 posto energije trošimo na međusobna razračunavanja, optuživanja ili obrane, umjesto da se brinemo s glavnim problemom hrvatske države, a to je da smo posljednji na ljestvici Europske unije po kupovnoj moći, a prvi po iseljavanju”, kaže pa dodatno pojašnjava:

“Oni koji namjerno dijele hrvatski narod i hrvatskom društvu nameću prioritete povijesne teme, to su oni koji rade da Hrvatska ne bi išla naprijed. A kako to da oni danas vladaju Hrvatskom? Pa vladaju oni Hrvatskom već 30 godina jer Hrvatska je jedina zemlja, postkomunistička, koja nije doživjela prve prave demokratske izbore. Naime, u svibnju 1990. godine, kada smo pobijedili, trebala je biti okrenuta nova stranica hrvatske povijesti. Međutim, poraženi – koji su jučer glasali za SKH/SDP – drugo jutro prešli su među pobjednike u HDZ. Tako da – ta lijeva polovica hrvatske UDBA-e, ponovno je došla na položaje. Naravno, iskusnija, povezanija od onih koji su tek startali u politici i premrežila je sve društvene razine”.

Tako, kaže, imamo to i sada. “Kada gledate hrvatski birači, ali i hrvatski ‘spavači’, koji ne izlaze na izbore, su sada na vodeće funkcije birali samo bivše komuniste i njihove potomke, a nikada branitelje”, kaže.

‘U Hrvatskoj su istine pod zemljom i nije ih teško otkopati i dokazati’

Smatra da je to ta razdjelnica koja se može održavati jedino s takvim krupnim lažima protiv Hrvata i svega što je Hrvatska učinila. Oni su, tvrdi, nakon hrvatske pobjede u Domovinskom ratu produžili svoju

ruku i na Domovinski rat tako da onu podjelu koju imamo do stvaranja hrvatske države, sada imamo i u odnosu na sam Domovinski rat i zbog toga, kao posljedicu, imamo veliki broj samoubojstava branitelja.

“Za posljedicu toga imate da 13 branitelja dnevno umre. Posljedica je i da gotovo nikada niti jedan branitelj nije izabran na neku odgovornu državnu dužnost... Goldsteinu i istomišljenicima je silno stalo da se istina o Jasenovcu nikada ne otkrije jer to je temelj na kojemu oni počivaju sa svojim vladanjem nad hrvatskim narodom”.

Iskapanja u Njemačkoj i Sloveniji

U Njemačkoj i dalje ima neotkrivenih grobnica iz Drugog svjetskog rata, no dobrovoljci rade na njihovom pronalaženju i iskopavanju posmrtnih ostataka kako bi im, ako ništa drugo, barem omogućili dostojanstven pogreb.

Hebrang kaže da je to u Hrvatskoj glavni politički cilj dosadašnjih vladajućih struktura. “Bio sam član Udruge Macelj ’45. i drugih koje su inzistirale na otkopavanju svih komunističkih žrtava, nikada nismo uspjeli. Niti danas se u tome ne uspijeva. U Sloveniji postoji državna komisija koja sustavno otkopava”, kaže Hebrang za Direktno.hr.

Slovinci su, dodaje, otkopali više hrvatskih žrtava komunističkog zločina nego sami Hrvati. “I danas su zaustavljena otkopavanja, na gori Macelj gdje ima 15 tisuća posmrtnih ostataka, a da ne govorim o ostalih 900 masovnih grobnica koje postoje u Hrvatskoj. Do dana današnjeg nije otkopan niti jedan posto. Ne otkopava se, već se samo fiktivno – da se zamagli slika – tu i tamo otkopa neka manja grobnica”, rekao je.

Hebrang smatra da takva Hrvatska ne može ići naprijed. “Ne znam niti jedno društvo koje je išlo naprijed ako nije temeljilo svoj razvoj na istini, a u Hrvatskoj su istine pod zemljom i nije ih teško otkopati i dokazati”, zaključio je Andrija Hebrang u razgovoru za portal Direktno.

<https://direktno.hr/direkt/istina-o-jasenovcu-hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-diletant-je-u-podrucju-povijesnih-znanosti-a-ocito-i-na-podrucju-bioloskih-manipulira-posmrtnim-241820/>

<https://radioljubuski.ba/index.php/2021/08/22/hebrang-goldstein-je-diletant-istina-o-jasenovcu-je-pod-zemljom-i-nije-ju-tesko-otkopati-i-dokazati/>

<https://kamenjar.com/hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-jedina-drobnica-je-on-je-drobi-takve-gluposti-da-je-to-neprobavljivo/>

ZAŠTO SE UKIDA KOMISIJA ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA DRUGOG SVJETSKOG RATA

Spremnost, hrvatski tjednik, 20. ožujka 2001.

Zastupnik Nenad Stazić, naravno iz SDP-a, predložio je ukidanje Zakona o utvrđivanju ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata. Stazić se poziva na činjenicu da je Komisija za utvrđivanje tih žrtava trebala Hrvatskome saboru podnositi izvješće svake godine, a ona je to učinila samo jedanput, u listopadu 1999. godine. Pri tome navodi i izdvojeno mišljenje člana Komisije Slavka Goldsteina. Prema tome mišljenju, izvješće je najvećim dijelom zasnovano na jednostranim političkim predrasudama, tendencioznim manipulacijama i prikriivanju povijesnih istina. To je, tvrdi se, dovelo i do potpuno iskrivljene slike o broju žrtava po nacionalnosti i pripadnosti.

Zašto je mišljenje jednog člana komisije važnije od svih ostali četredesetak?

Interesantna je činjenica da se Stazić poziva na mišljenje jednog člana Komisije od njih četrdesetak, i to onog koji nije ništa poduzeo kao član Komisije da poboljša njen rad upravo u pitanju židovskih žrtava. Međutim, osobno sam u dva navrata ukazao na krajnje čudan način na koje Goldstein izvodi svoje zaključke u svezi sa žrtvama. Recimo, Goldstein je u "Vjesniku" od 30. travnja i 1. svibnja 1998., sugerirao da se treba brojka od 80.000 žrtava Jasenovca, i brojka od 600.000 sveukupnih žrtava Drugoga svjetskoga rata, "podastrijeti široj i domaćoj i međunarodnoj javnosti", kao "relevantne i znanstveno dokazane".

Reagirao sam na ovu sugestiju u "Vjesniku" 14. lipnja 1998., jer je bilo očito da Goldstein zadržava brojku do koje se došlo popisom iz 1964. godine kada se radi o sveukupnim žrtvama rata, a brojku žrtava Jasenovca od 49.874 s tog popisa povećava na 80.000, što je povećanje za nešto više od 60 posto.

Goldstein to svoje povećanje od 60 posto obrazlaže i ovako: "Iznimka je romska populacija koja nije nikada bila temeljito

popisana ni u popisima stanovništva na području stare Jugoslavije, no iako se romske obitelji nisu javljale da bi saznale nešto o svojim nestalima, poznato je da su čitave obitelji odvođene i pogubljavane”.

Još tada sam primijetio da je nelogično za toliko povećati broj žrtava Jasenovca (više od 30.000), a ne povećati za istu brojku ukupnu brojku žrtava rata, i ustvrdio:

“Ne može se nikako govoriti o znanstvenom dokazu dokle god hrvatski stručnjaci nisu bili u mogućnosti analizirati spomenuti popis! A činjenica da im srpski istraživači ni za novac ne žele dati taj popis previše je indikativna!”

G. Goldstein nije odgovorio na moj tekst. Ali, tajnik Komisije g. Florijan Boras (Vjesnik, 21. listopada 1999.) tvrdi “da je iz dostupnih materijala očito da su jugoslavenske komisije umnožavale broj žrtava tako što su neka imena ponavljale”. Tu treba dodati i činjenicu da postoje i navodne žrtve za koje se kasnije pokazalo da su preživjele rat.

Josip Jurčević u knjizi “Nastanak Jasenovačkog mita” (Zagreb 1998.) kaže (str. 62): “U tom je smislu, kao i za problematiku broja žrtava u Jasenovcu i Hrvatskoj, znakovito i iskopavanje jedne od sonde koje su otvarane na temelju otprije postojećih pokazatelja. “Ova sonda je kopana kod table s natpisom “Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava””, a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura.”

Radi se o radu antropološke komisije, koja je istraživala u Jasenovcu tijekom ljeta 1964. i 1965. godine, i za svo to vrijeme pronašla nekoliko stotina kostura (u Gradini - 289 i “u većini slučajeva je smrt nastupila nasilnim putem”, a na lijevoj strani rijeke Save 192 - a to su bili “logorasi koji su umrli u logoru”).

Jedan član te komisije Srbin Srboljub Živanović tvrdio da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju “populaciji koja je nosila svetle komponente”, tako da se s pravom može tvrditi da se radilo o pogubljenim Hrvatima - mahom civilima, ženama, đeci - s Križnog puta, (Lj. Štefan, Hrvatsko slovo, 20. ožujka 1998.). Nedavno je fra Martin Planinić (*Slobodna Dalmacija* od 8. veljače 2001.) spomenuo još jedno svjedočenje koje potvrđuje činjenicu da je Jasenovac bio i partizanski zločin: "U Jasenovcu počivaju i žrtve križnog puta, pomorene da budu okrivljene umjesto partizana. Neposredno nakon Drugog svjetskog rata fra Benko Tulić, fratar

zadarske provincije, bio je nazočan u Jasenovcu kao vojnik JA na početku prekapanja koje nije nastavljeno niti je ikada dovršeno. Naime, došla je engleska ekipa ustanoviti činjenično stanje na licu mjesta. Vođa ekipe, koji je označio nekoliko mjesta za kopanje, odustao je od prekopavanja i naredio da se rupe zatrpaju čim je vidio svježe leševe umorenih hrvatskih vojnika i civila."

Bleiburg i Križni put

Treba usporediti broj kostura koje je pronašla komisija iz 1963. i 1964. u Jasenovcu s 1.179 kostura žrtava Križnog puta nedavno iskopanih kod Maribora, u šumi strave, kako je već tamošnji mještani zovu, a koja se nalazi na samom ulazu u Maribor. A iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra. Predstavnik slovenačkog Društva za demokraciju i pravnu državu Stanislav Klep procjenjuje broj žrtava u Tezenskoj šumi nekoliko puta većim od žrtava u Katynskoj šumi (tamo je komunistička vlast masovno ubijala časnike poljske vojske). Potom je u dolini sv. Janeza kod Špitaliča otkrivena nova masovna grobnica. Anton Šmerl, član Komisije za naknadu šteta žrtvama komunizma i slovenske udruge žrtava i uznika komunizma kaže: "Prema dosadašnjim rezultatima istraživanja u okolici Špitaliča, koji se nalazi između Maribora, Celja i Ptuja, evidentirano je 40.000 žrtava no nakon najnovijih saslušanja svjedoka, kojima sam bio nazočan, procjenjuje se da bi ih moglo biti i do 200.000."

U zborniku "**Slovenija - Zamolčani grobovi in njihove žrtve 1941.-1948.**". ("**Slovenija - Prešučeni grobovi i njihove žrtve 1941.-1948.**"), koju je 1998. godine izdalo slovensko *Društvo za uređenje prešučenih grobova* iz Ljubljane, a autor je predsjednik toga društva Franc Perme, su prikupljena brojna svjedočanstva s točnim mjestima i nazivima pojedinačnih i masovnih grobnica u Sloveniji, temeljena na podacima s terena, svjedočanstvima preživjelih i podacima koje su prikupile nekadašnje Demosove općinske komisije. Perme kaže kako 'ti podatci kazuju da je po okončanju Drugoga svjetskog rata u Sloveniji izvršen genocid nad slovenskim i hrvatskim narodom'.

Otkrivajući, pak, stratišta slovenskih, hrvatskih, njemačkih i brojnih drugih zarobljenika, vojnika i civila od područja, primjerice,

Zasavskoga Hribovja, Maribora, Škofje Loke do Celja, Perme tvrdi da je u prvim danima nakon završetka Drugoga svjetskog rata ubijeno 189 tisuća hrvatskih domobrana i civila. Od toga broja 145 tisuća su žrtve križnoga puta, žrtava Kočevskoga Roga je 14 tisuća, Zasavskoga Hribovja 24 tisuće te Brežičkoga polja šest tisuća.

Prema jednom zapisanom svjedočenju Titova partizana Ivana Gugića rodom iz Vele Luke, koje je dao u Rimu 14. kolovoza 1953. (Slobodna Dalmacija od 1. ožujka 2001.), stoji: "Čuvali smo zarobljenika do dolaska kamiona gdje smo ih tovarili. Bili smo punih osam dana u Kočevju, a dnevno je stizalo po 10 i više vlakova s deset do dvadeset vagona koji su bili zatvoreni. U vlakovima su uglavnom bili muškarci i nekoliko žena koje su silovali prije strijeljanja. U tim jamama ubijeno je između 30 i 40 tisuća ljudi. Naime prema odijelima koje smo spremili iz Kočevja, bilo je više od 30 tisuća ubijenih. Moja treća četa određena je za pratnju i osiguranje novoformirane jedinice, koja je izabrana za ubijanje zarobljene hrvatske, slovenske i njemačke vojske. Zapovijedao im je kapetan Nikola Maršić iz okolice Makarske, komesar čete bio je Ivan Bokež Crnogorac, a glavni komandant bio je Simo Dubajić iz Kistanja. Što se tiče žena, njih su na gubilišta odvozili odevene i tamo silovali. Osim žena, vidio sam i oko 200 dječaka u dobi između 14 i 16 godina. I ono sto je najstrašnije razabiranja, ispitivanja ili suđenja nije bilo. Svi dovedeni u Kočevje imali su umrijeti." Gugic je opisao i kako je uspio spasiti dvoje ljudi, jamčeći za njih svojom glavom.

Trebalo bi podsjetiti i na izjavu bivšega predsjednika Demosa dr. Janeza Pučnika o postojanju mikrofilmova s 1.800.000 stranica s izvješćima o likvidacijama, navodno pohranjenih u Institutu Slovenije. Iako se spominje oko 110 masovnih grobnica u Sloveniji, javna je tajna kako je broj masovnih grobnica kudikamo veći, a prema nekim izvorima doseže čak četiri stotine.

Trebalo bi ga podsjetiti na slična otkrića i u Hrvatskoj? Recimo, sličan slučaj onom kod Teznog dogodio se i u Hrvatskoj - kod Gospića gdje su nedavno kooperanti "Elektrolike" građevinskim strojem iskopali ljudske kosti. *"Nakon sloma NDH, 4. i 5. travnja 1945. godine, punih 48 sati trajala je likvidacija Hrvata u Gospicu i okolici. Sada je otkrivena samo jedna od mnogobrojnih grobnica, a one još postoje u Jasikovcu, Divošelu, Canic Gaju, Kanizi..."* - tvrdi

Ivan Vukić, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika za Ličko - senjsku županiju.

Goldsteinova tvrdnja o “umanjivanju židovskih žrtava”

Međutim, na isti je način “znanstveno utemeljena” i Goldsteinova tvrdnja da se “umanjuju židovske žrtve”. To je pokazao g. Jakov Gumzej u više tekstova objavljenih u “Vjesniku”. O tome sam pisao i u *Vjesniku* od 22. studenoga 1999., i naravno g. Goldstein nije odgovorio.

Evo kako su Gumzejeva istraživanja prikazana umojoj knjizi "Srpski mit o Jasenovcu II":

Najnovija istraživanja Jakova Gumzeja potvrđuju okrutnu stvarnost kako je većina hrvatskih Židova ubijeno u - Srbiji! Naime, u Yad Vashemu u Izraelu zapisano je da je od 40.000 Židova koliko se u NDH našlo godine 1941. tijekom Drugog svjetskog rata ubijeno 30.000, a da se spasilo 10.000, dok se u Srbiji našlo 30.000 Židova, od kojih je ubijeno 24.000 a spašeno 6.000. Gumzej navodi slijedeće: "- Veliki broj Židova iz Zvornika i iz Podrinja s teritorija NDH Š-ovci su deportirali u srbijanski logor na Banjici gdje su ubijeni ('Jevrejski pregled', Savez jevrejskih opština Jugoslavije, Beograd, broj 11-12, str. 47.).

- 800 Židova emigranata iz Austrije i oko 200 Židova iz Šapca i okolice doduše se 'našlo' godine 1941. na teritoriju NDH kod Hrvatske Mitrovice, ali isključivo pod Š-ovačkom pratnjom koja je jedan dio ubila kod Zastavice, a ostalo sprovela u logore smrti u Nedićevoj Srbiji odnosno u beogradske logore. ('Jevrejski pregled', Beograd, brojevi 9-12, 1985. str. 19; broj 5-8, 1989, str. 26. i broj 1-2, 1990. str. 64.).

- 10.000 Židova iz Pomurja, Međimurja, Podunavlja, Baranje i drugih okupiranih krajeva, od kojih se velik dio formalno nalazio u NDH, mađarski su fašisti sproveli u srbijanski rudnik Bor, gdje su gotovo svi smrtno stradali ili su ih pri bijegu hvatali nedićevci, ljotićevci i četnici i vraćali u taj smrtonosni rudnik ('Jevrejski pregled', Beograd, broj 1-4, 1989. str. 93. i 94. te govori srbijanskog ministra Mihajla Oljčana o hvatanju bjegunaca i 'čišćenju' srpskih šuma).

- Velik broj Židova iz Dalmacije, a posebno iz Splita, te iz Istre, Kvarnera, Gorskog Kotara i drugih dijelova Hrvatske koji su samo formalno pripadali pod NDH, a bili su do godine 1943. pod talijanskom okupacijom, nakon kapitulacije Italije Š-ovci su deportirali u beogradske logore smrti ('Jevrejski pregled', Beograd, broj 5-8. 1988. str. 67.)"

Gumzej objašnjava da ove Židove Nijemci nisu odveli u NDH, odakle su već jednom uspjeli pobjeći, uglavnom uz pomoć Katoličke crkve i bl. Alojzija Stepinca i uz pomoć mnogih samozatajnih pojedinaca, zatim partizana i ostalih ljevičara te nekih desničara pa i čelnika aktualnih vlasti NDH.

Zašto su odvedeni baš u Srbiju? Pa to je jasno iz moje knjige. Sjetimo se Apela srpskom narodu, sv. Save kao preteče Hitleru, Beograda kao prvog 'judenfrei' grada u Europi, do povijesti Židova u Srbiji. Dovoljno je sjetiti se samo citata iz knjige dr. Lazara Prokića "Jevreji u Srbiji", tiskana 1941. g. u Beogradu:

"Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!"

Jasno je zašto dr. Bulajić o ovim činjenicama šuti, a pokušava svoje čitatelje uvjeriti u suprotno. Ali nastavimo s podacima na koje nas upozorava Jakov Gumzej. Pored onog podatka o 340 Židova iz Zemuna on još navodi sljedeće:

" - Brojni Židovi, a poslije logoraši iz cijele Srbije, Bosne, iz Srijema, s Kozare, iz Like, Korduna, Banovine i drugih dijelova NDH dopremani su u četiri beogradska logora smrti (Banjica, Jajinci, Topovske šupe - Autokomanda, Sajmište - Miklica ciglana na Zvezdari) ili su uhićivani u Nedićevoj Srbiji nakon prelaska granice i upućivani u te logore, gde je ubijeno više od 150.000 ljudi ('Jevrejski pregled', Beograd, broj 9-12, 1988, str. 6. i 7. i knjiga

'Milan Aćimović, Dragi Jovanović i Dimitrije Ljotić, Izdavač CIP, Zagreb, 1985. Viđeti dio o zločinima Draga Jovanovića)."

Neki od hrvatskih Židova i nisu ubijeni u Srbiji:

" - 7.000 Židova iz NDH Š-ovci su izravno sproveli u logore Trećeg Reića i Reiću pripojenih zemalja. (...)

- Oko 1.000 Židova okupator je ubio kao partizane. (...)

Sljedom svega izloženog proizilazi da u NDH nije ubijeno 30.000, nego oko 10.000 Židova, što je također užasna brojka za koju svoj dio odgovornosti snose kriminalne skupine unutar ustaškog pokreta, ali je činjenica da je broj stradalih Židova u NDH Bulajić utrostručio i Hrvatima podmetnuo holokaust počinjen u Nedićevoj Srbiji. Bošnjački institut iz Zürića navodi 9044 židovskih žrtava Jasenovca i Stare Gradiške. Sljedeći je zaključak da u Nedićevoj Srbiji nije stradalo 'samo' 24.000 Židova, nego gotovo dvostruko više, odnosno oko 45.000 Židova."

Kao potvrdu zapažanja g. Gumzeja kako je svojim krivotvorinama Bulajić namjeravao potpuno preokrenuti povijesnu istinu da su Hrvati spasili razmjerno gotovo najviše Židova u okupiranoj Europi odnosno oko 25 posto, spomenimo i niz molbi s mnogo potpisa za puštanje pojedinih Židova iz logora u NDH, molbi kakvih nije bilo nigđe u porobljenoj Europi. U mojoj knjizi objavljen je jedan takav dokument u kome je za puštanje iz logora Dragutina Sterna molilo 141 žitelj njegovog mjesta Vidovca kod Varaždina. A molbu je "vidio i ovjerava i preporuča" načelnik općine! Načelnik jedne općine u NDH! Dakako, da se za takve dokumente ranije nije ni smjelo znati jer sličnih u Srbiji nije bilo. Ali zato je bilo "Apela" u kome su prva tri potpisa potpisi triju članova Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve, razmišljalo se kako da Židovi "nestanu sa našeg tla" i sl.

Navodno prikrivanje povijesnih istina

Smijati se ili plakati nad tvrdnjom člana SDP, dakle nasljednika komunističke partije o navodnom prikrivanju povijesnih istina. Svi znamo da se za žrtve križnog puta nije smjelo znati sve do kraja osamdesetih godina prošlog stoljeća. Prijedlog člana SDP sugerira da se opet neće smjeti znati. To je već pokazala hajka na redatelja filma "Četverored" Jakova Sedlara. Čak su ga optuživali i za rasizam.

A Sedlar je prikazao samo blagu sliku strahota Križnog puta. Recimo svjedok D.K. s nadimkom Trpimir, koji je iskaz dao 1988. godine (*Slobodna Dalmacija* od 1. ožujka 2001), naglašava patnju kroz koju su ljudi prolazili. Tako piše kako je put od Dravograda do Siska trajao 14 dana: "Pred Siskom su bile postavljene kolone kordunskih Srba s obje strane puta sa svim mogućim oruđima koje su upotrebljavali u poljoprivredi. Natjerali su nas da moramo proći između njih u redovima i nije bilo čovjeka iz kolone koji nije bio osakaćen. Oko 1000 ljudi tu je smrtno ranjeno, a partizani iz naše pratnje su ih poubijali iz pistolja." Isti svjedok je bio u koloni od 25.000 ljudi koji su preko Dervente krenuli prema Doboju. "Na jednoj ledini bio sam među 300 ljudi koji su iskopali jame u koje je stavljeno 300 naših suputnika koje smo morali zatrpiti sve do ramena da im vire samo glave. Nakon toga dovedeni su seljaci Srbi iz okolnih sela s petokrakama na glavi i civilnim odijelima koji su konje, volove, zubače i drljače vukli po glavama tih ljudi. Svemu tome bio je nazočan Koča Popović i visoki partizanski oficiri."

A u biti radi se o tome da današnja vladajuća stranka, kao nasljednica Komunističke Partije, teško prihvaća spoznaju za koju se načelno sama zauzima, a to je da su sve osobe jednake pred zakonom. Tako su nedavno u Zagrebu i održane demonstracije u režiji današnjih vlasti, odnosno Inicijative Moj glas za pravnu državu. Tu se tražilo da se krivnja individualizira, a počinitelji/ce zločina otkriju i osude. Zalagali su se za nezavisno sudstvo i uspostavljanje vladavine prava. Naravno, sve to se odnosilo isključivo na Domovinski rat. Bolje reći protiv njega. Tim borcima za pravnu državu nije smetalo što je odluka o hapšenju jednog od najzaslužnijih ljudi za stvaranje RH generala Norca bila politička odluka. Naime, svima je poznato da je riječka sutkinja Sajonara Čulina prethodno išla na "konzultacije" ministru pravosuđa. Ne, oni žele da se poštiva pravna država tek od trenutka kada se politički sve uredi da bude kako se njima sviđa, a pod geslom jedne od parola sa samog skupa: "Nacionalizam prestaje sa smrću države".

I ne samo to. Treba znati da među članovima vladajuće stranke sigurno ima još onih koji su ubijali bez suđenja i tijekom rata i poslije njega. A da ne govorimo o tome koliko ima njihove dece. A oni su se ponosili i hvalili tim zločinima. Tako je odvjetnik "Hrvatskog

domobrana" Tomislav Jonjić prije gotovo tri godine podnio kaznenu prijavu protiv Rade Bulata, Marka Belinića, Lutve Ahmetovića i Milke Kufrin, koji su se sami hvalili da su u noći između 31. 12. 1942. i 1.1.1943 u Krašiću zarobili 322 vojnika, nakon čega su, kako navode, likvidirali 192 ustaše i 26 domobrana. Rade Bulat i u svojoj knjizi "Žumberak i Pokuplje u NOB-u" ističe kako su u Krašiću zarobili 223 ustaše i 87 domobrana te da su strijeljali njih 218.

U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. tvrdi da su u Rijeci 1947. godine oficiri držali predavanja na kojima su se sami hvalili da je na Bleiburgu ubijeno više od 35 tisuća ljudi.

Jasno je da se zato pod navodnom prikrivanju povijesnih istina želi doista prikriti stvarna istina o svim žrtvama rata i poraća.

Križni put Anta Miloša

Iako je prošlo dosta vremena od strahota Bleiburga i križnih putova, još uvijek imamo nova i nova svjedočenja tih užasa. U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. o njima svjedoči Martin Stjepanović. Nedavno sam dobio i svjedočenje Anta Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođen 6. lipnja 1925 godine. Ono je posebno značajno i zbog toga što je g. Miloš poslije rata bio i u Jasenovcu.

Miloševo dugo pješačenje je počelo iz Zenice. Išao je preko Doboja, Dervente, Bosanskog Broda, Slavenskog Broda, Novske, Zagreba, Celja, Zidanog Mosta, sve do Bleiburga. Došao je po noći na tu, kako kaže "žalosnu poljanu". Englezi i Francuzi su ih predali partizanima: Ante Miloš piše: "Krenemo cestom. Straža je u razmaku jedan od drugoga od po 10 do 15 metara sa obe strane. Ne daju nikud na stranu. Noću bi nas vodili kroz naselja i gradove. Natjerali bi nas sve trčeći kroz ta mjesta. Samo gdje nije bilo naselja malo bi se mogli odmarati."

Primijetimo da je slična priča i Martina Stjepanovića: "Nakon sto smo predani partizanima, oni nas postrojavaju i tu se već vidi njihova brutalnost. Vode nas prema Mariboru, gdje nam naređuju da trčimo. U tom nadljudskom naporu mnogi od nas počinju bacati ruksake, odjeću, ali i novac. I kad smo se dobro izmorili, trčeći onako iscrpljeni i gladni deset kilometara - naši dušmani htjeli su da trčimo natrag. Za nas je bio nadležan Kosta Nađ i njegovi vojnici, koji su

nam na mostu prije Maribora poskidali nakit, satove i sve vrijednosti te nas uveli u logor i razvrstali po vojnim okruzima."

Oba svjedoka pišu o tome kako su ih mučili žeđu. Miloš mi piše¹: "Ni vode nam nisu dali. Samo tamo gdje su bile kakve močvare zatrčao bih se popio malo vode i opet trkom u kolonu da me ne bi prepoznali. Znalo se nad nekim bunarom nagnuti da se napiju od 5 do 7 naših ljudi, a stražari bi ih s automatom pobili odmah tu na samom bunaru. Poneko bi pao u kanal jer više nije mogao ići, ili su ih jednostavno ubijali. Hrane nije bilo, a vode nisu dali. Ni ljekara nije bilo da spasi one iznemogle. Tako smo Sloveniju prošli. Tukli su nas civili motkama. I žene. Jedna žena je mene udarila motkom preko pleća. I danas ćutim kad se mijenja vrijeme."

Nadljudsku žeđ spominje i stari Martin Stjepanović: "Nakon što su razdvojili one koji su bili u vojsci od 1941. do 1943., koje su ubili na Bleiburgu, zajedno s mnoštvom žena i djece mi ostali krenuli smo na križni put preko Virovitice u Osijek. Bili smo gladni, žedni, iscrpljeni, a naši čuvari ubijali su nas ako bismo imalo iskočili iz kolone ili ako bismo posustali. Ne znam točno koliko je ljudi tako ubijeno - nastavlja Stjepanović i dodaje kako su partizani znali rafalno osuti paljbu po ljudima iz kolone. Toliko smo bili gladni da smo trgali granje i jeli travu. U selima pred Osijekom ljudi su pripremili vodu za nas, ali su partizani na konjima išli naprijed i tu vodu proljevali. Što da vam pričam, toliko smo bili očajno žedni da smo pili i mutnu vodu iz kanala gdje su plivale patke."

Ali, vratimo se svjedočenju Anta Miloša: "Kad smo došli u Veliku Goricu tu su nas zatvorili u žicu. Bilo nas je dvanaest tisuća. Stajali smo na nogama jer nismo imali mjesta, ni sjesti, ni leći. Tako su nas nabili jedan uz drugog, a ne daju ti ništa ni jesti ni piti vode. Bilo je civila koji su donijeli u korpama hrane. Stražari nisu dozvoljevali da nam je daju, ali onda su civili pribacivali hranu preko žice. U toj žici, u tom tijesnom logoru sam je se ubio moj susjed Ilija Pilipović iz Goruše. Nije mogao izdržati. Iz Velike Gorice krenuli prema Sisku. Išli smo sve po noći i došli u Sisak oko 9 sati izjutra. Djelili su nam kuruzno brašno, ali ja nisam mogao dobiti, jer su malo iznjeli. Moj susjed mi je dao jednu šaku i onako sam pojeo. U Sisku

---

¹ G. Ante Miloš mi je pisao po sugestiji g. Blaga Perića iz Sydneya

su nas rasporedili po vojnom okrugu odakle smo, i krenuli smo prema Pakracu. Noću, negdje iza Banove Jaruge izašao sam iz kolone, ubacio se u velike koprive i tu prenoćio. Ujutru sam krenuo prema istoku i došao sam poviše Novske gđe sam prenoćio u šumi. Krenuo sam prema Savi. Jedan me je civil dočekao s puškom i skinuo mi kožulj i cipele. Ipak, pustio me je pa sam produžio Savom. Dođoh do jedne kuće. Baba zatvara kokošinjac. Upitam je može li se noćiti i tko je u kući. Rekla mi je da je u kući 'naša družina'. A u kući četiri muškarca, dva civila su bili naši Hrvati, a dva Srbina u partizanskim uniformama. Partizani su me upitali odakle sam. Traže isprave. Imao sam domobransku knjižicu ali su mi našli ustašku sliku. Oni mi kažu: Ti si ustaša. Zakunem se Bogom da nisam nego da je to moj rođak. Bog neka mi oprostí na tu neistinu jer to jest bila moja slika. Slikao sam se u Travniku, gđe sam bio sam dva puta u borbi. Srećom, povjerovali su i slika je završila u šporetu. Tu sam prenoćio i najeo se. Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam - i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme - tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrkne, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik Luka, bio je Hrvat, predamnom izgovorio. Kaže: Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.. Rekao je da će íći u Kotar u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

Iz Jasenovca Miloš je pješke prvo u Novu Gradišku, a potom u Slavonski Brod gđe je bio 6 dana. Tu ih nisu progonili, hrana ja bila dobra. Zatrjavali su rupe o avionskog bombardiranja. Potom su ih prebacili u Bosanski Brod: "Tamo sam vidio tri otvorena vagona

natovarena naših zarobljenika. Stojali su tako natrpano da nisu mogli ni sjesti ni leći. Ne znam kud su ih odveli, ali, znam da su među njima bili Ivo Ivoš i Stipica Grlić iz susjednih sela. Nikad se nisu živi vratili. U Bosanskom Brodu ostao sam sedam dana. I tu su me ispitivali, a onda su me gonili čistiti temelj kuće Anta Markovića koju su avioni porušili. Iz Broda smo krenuli za Doboj. U Doboju su nas strpali u jednu školu. Opet su nas zbili jednog uz drugoga tako da nismo mogli ni leći ni sjesti. Dvadeset i četiri sata ništa nam nisu dali jesti ni piti, a onda smo pješke u Zenicu. Tu me zatvoriše samog u ćeliju. Mogao sam se samo pružiti i to na beton. Za hranu sam dobivao 5 deka kruha i čašu vode. Iz Zenice nas odvedoše vlakom za Travnik. Opet u zatvor. Bilo nas je trojica. Ivica Bošnjak, Pusić Ivo i ja nismo mogli nikuda izlaziti. U istoj sobi smo i nuždu vršili." Konačno Ante Miloš je stigao do Sarajeva "vagonim, natrpali nas kao stoku, i jedva smo živi ostali". U Sarajevu, na Koševo, zatekao je puno zarobljenika. Nije mogao prepoznati ni svoje susjedi ni oni njega. Prebacili su ih na Iliđu, a 8. kolovoza 1945. Miloš je dočekao amnestiju. Kad je stigao doma nisu ga poznali.

Zašto treba zaustaviti rad Svibenove komisije.

Osnovno načelo koje je usvojila Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata jest da se sve žrtve utvrde pojedinačno. Nesrazmjer u iskopanim žrtvama u Jasenovcu i onim kod Maribora i drugdje u Sloveniji sugerira da je to jedini mogući način da se ustanovi stvarni odnos žrtava. Više od 45 godina radilo se na utvrđivanju samo jednih žrtava, dok se o drugim nije smjelo ni govoriti. Pri tome su partizanske žrtve iz raznih razloga uvećavane. Kako je stvari broj žrtava približno moguće i izračunati to je očito da takav način rada, tj. utvrđivanje svih žrtava imenom i prezimenom, može pokazati potpuno drugačiju sliku od one koja se nametnula u poslijeratnom periodu.

Predsjednik Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata bio je Kazimir Sviben. Potvrdu ispravnosti rada njegove komisije on je pokazao nedavno na primjeru svog Zlatarskog kraja. Naime, 24. veljače 2001. u Zlataru je predstavljena knjiga "Žrtve Zlatarskog kraja u temeljima hrvatske slobode" Uredništvo: Želka Ceboci Vlado

Hajnić, Kazimir Sviben, Josip Škof, Franjo Škrlec i Stjepan Turk koordinirali su veliki posao mnogih da bi se popisali svi stradali pripadnici Hrvatskih oružanih snaga tadašnje NDH. Naravno, na samoj Promociji su i sami konstatali da nisu popisani svi i da će eventualno novo izdanje biti potpunije. Ne čudi što je upravo predsjednik Komisije koju treba ukinuti, dao izvrstan prikaz borbi za Zlatar u Drugom svjetskom ratu. Prvi partizanski napad na Zlatar počeo je 21. listopada 1943. Da bi razumjeli i sama istraživanja žrtava ovog kraja, navest ćemo samo djelić iz sjećanja komesara XXVIII divizije Ivana Šibla: "Sada smo u Zlataru, ali oslobođenje toga glavnog zagorskog uporišta nije nam donijelo mnogo radosti. Zlatarska posada pokazala se doraslom da odoli svim jurišima. Ne smatramo svojom zaslugom što je Zlatar u našim rukama." U drugu borbu za Zlatar krenule su postrojbe XXXII. partizanske divizije 6. siječnja 1944. Zbog velikih gubitaka i malih izgleda da se Zlatar osvoji, napad je obustavljen 9. siječnja.

Naravno, i u ovoj knjizi ima više svjedočenja partizanskih zločina. Ovdje ćemo spomenuti samo pokolj u Maču o kome svjedoči Dragutin Herceg iz Ladislavca. Branitelji su se povukli u općinsku zgradu, ali su partizani minirali jedan zid zgrade: "Rušenjem zida nastao je veliki otvor kroz koji su u zgradu upali partizani s noževima na puškama. Uvidjevši da je svaki daljnji otpor uzaludan, branitelji su prestali pružati otpor, odbacili oružje i pristali na predaju. To partizani nisu prihvatili. Započelo je ubijanje i klanje; neki su branitelji uspjeli istrčati iz zgrade gdje ih je dočekala strojnička paljba i većina ih pogiba; tek je nekolicina ostala živih, među njima Švenda i Marković. Procjenjuje se da je u tom masakru stradalo preko sedamdeset branitelja, što zaklanih, što ubijenih streljačkim oružjem. Nakon što je krvavi pir bio završen, partizanima stiže dojava da se približava pomoć braniteljima iz Zagreba. Na brzinu polijevaju zgradu petrolejem, zapale je te se hitno povlače i bježe u sigurnost. Poklani branitelji u zgradi, među kojima je bilo možda i preživjelih, izgorjeli su u požaru tako da kasnije njihove obitelji onako pougljenjene leševe jedva prepoznavale."

Na stranicama 51-121 knjige dani su: popis mjesta s brojem upisanih žrtava, poimenični popisi, a na kraju statistički pregled koji se sastoji od tabličnih podataka po mjestima boravka upisanih

- o pripadnosti vrstama postrojbi Hrvatskih oružanih snaga,
- o mjestima i uzrocima pogibije,
- o neposrednim počiniteljima,
- o starosti (godinama rođenja) žrtava.

Popisano je ukupno 1371 žrtva. Za 303 žrtve ne zna se jesu li poginuli tijekom ili poslije završetka rata. Od preostale 1014 žrtve točno je utvrđeno da je njih 443 ubijeno nakon 15. svibnja 1945! Dakle tijekom cijelog rata 571 žrtva, a poslije rata čak njih 443! Taj odnos zorno nam pokazuje zašto će Hrvatski sabor vjerojatno i donijeti odluku za ukidanje Svibenove komisije!

FERALOVO PROUČAVANJE HISTERIJE

Toni Gabrić i Igor Lasić u Feral Tribuneu od 17. ožujka 2001. objavili su članak o historiografiji u službi politike: "Proučavanje histerije". Ovaj i više drugih članaka u istom broju Ferala govore o nedavnoj odluci Vlade da se Hrvatskom institutu za povijest povjeri projekt istraživanja Domovinskog rata i žrtava Drugog svjetskog rata i poraća. Autori Gabrić i Lasić sve kažu kada konstatiraju kako je naručena i historiografska obrana teze iz saborske deklaracije po kojoj Hrvatska nije nastupila kao agresor tijekom rata u Bosni i Hercegovini i to će država rado platiti milijunima proračunskih kuna. Činjenica je da je šestorka svojevremeno nastupala jedinstveno s takvom tezom, koju su kao zadaću dobivenu od svjetskih moćnika morali sprovesti kada su došli na vlast. Međutim reakcija naroda (sjetimo se samo uloge stožera, generala, biskupa, nogometaša) natjerali su ih da prihvate Deklaraciju. Svi osim gđe Pusić, pa zato i ne čudi ovakva podrška koju ona posredno dobiva i iz Ferala.

Potom se Gabrić i Lasić osvrću na rad Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata. Ne spominju da je zastupnik SDP-a Nenad Stazić predložio je ukidanje Zakona o utvrđivanju ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata, poziva na činjenicu da je Komisija za utvrđivanje tih žrtava trebala Hrvatskome saboru podnositi izvješće svake godine, a ona je to učinila samo jedanput, u listopadu 1999. godine. Naravno, svi se sjećamo velikih napada na to izvješće Komisije. Iako je jasno rečeno da je to tek prvo izvješće, napadi su bili kao da se radi o konačnom izvješću. Tako je Gabriću i Lasiću Komisija - "falsifikatorska klika". Očito se nameće pitanje zašto toliki i takav napad na Komisiju. Odgovor je očit ako se zna da se Komisija odlučila za poimenično utvrđivanje svih žrtava. To je najbolje pokazao predsjednik Komisije Kazimir Sviben na primjeru svog Zlatarskog kraja. Naime, 24. veljače 2001. u Zlataru je predstavljena knjiga "Žrtve Zlatarskog kraja u temeljima hrvatske slobode". Na stranicama 51-121 knjige dani su: popis mjesta s brojem upisanih žrtava, poimenični popisi, a na kraju statistički pregled koji se sastoji od tabličnih podataka po mjestima boravka upisanih

- o pripadnosti vrstama postrojbi Hrvatskih oružanih snaga,

- o mjestima i uzrocima pogibije,
- o neposrednim počiniteljima,
- o starosti (godinama rođenja) žrtava.

Popisano je ukupno 1371 žrtva. Za 303 žrtve ne zna se jesu li poginuli tijekom ili poslije završetka rata. Od preostale 1014 žrtve točno je utvrđeno da je njih 443 ubijeno nakon 15. svibnja 1945! Dakle tijekom cijelog rata 571 žrtva, a poslije rata čak njih 443! Taj odnos zorno nam pokazuje zašto napadi na Komisiju.

Ali po Gabriću i Lasiću Hrvatski institut za povijest nije podoban ni da se bavi pitanjem žrtava. Slična je argumentacija kao i u slučaju Domovinskog rata. Naime, Institut je u službi politike i novija izdavačka djelatnost Instituta se analizira pomoću dva podatka iz knjige Jura Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu".

Na primjer: "Ustaškog poglavnika Jure Krišto idealizira bez ikakvih dokaza, ali s dozom leterarnog interesa: "Pavelić je imao i osobnih razloga da se (...) suprostavi nacističkim naredbama, u času kada je zaprijetila opasnost i njegovoj supruzi koja je bila židovskog podrijetla..." Nikada nećemo doznati što je to i kada Ante dreknuo nacistima u brk, i kako se stvar dalje razvijala, ali je provjereno da gospođa poglavnikovicica ni u ludilu nije bila Židovka."

Da, doista, Krišto govori o židovskom podrijetlu, a Gabrić i Lasić će na to "poglavnikovicica ni u ludilu nije bila Židovka". Inače, Ljubica Štefan u knjizi "Stepinac i Židovi" na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik. Prof. dr. Ivan Oršanić također je imao ženu Židovku." Očito kada se govori o podrijetlu, što čini Krišto, po Gabriću i Lasiću ne može se promatrati i majčina strana. Ili oni to zabranjuju samo ako je majka Židovka?

Pitaju se Gabrić i Lasić kada je Ante dreknuo nacistima u brk. Nešto se ne sjećam je li netko drugi smio dreknuti nacistima u brk. Umjesto traženja onih koji to jesu, ovdje ćemo se podsjetiti na članak g. Štefan iz Vjesnika 25. travnja 1998 o "akciji suzbijanja endemskog sifilisa" u Bosni (vidjeti i navedenu knjigu g. Štefan, str. 42-46), u

stvari o akciji spašavanja liječnika Židova (83 liječnika!) i njihovih obitelji. Akciju je organiziralo ministarstvo zdravstva NDH na čelu s ministrom dr. Ivanom Petrićem: "Osim imena dr. Ante Vuletića, židovski izvori navode i druge hrvatske liječnike koji su se angažirali u formiranju te ekipe radi pomoći židovskim kolegama. To su spomenuti ministar dr. Ivan Petrić, zatim dr. Mile Budak, osobni liječnik Ante Pavelića, dr. Stanko Sielski, dr. Ivan Raguž, dr. Berislav Borčić. Nailazimo i na ovakav podatak: Kada je postao ravnatelj Zavoda u Banjoj Luci, dr. Sielski je od Pavelića tražio i dobio dozvolu da za svog stručnog savjetnika postavi Židova dr. Ernesta Grüna." Da, da - "tražio i dobio".

Spomenimo i jednu drugu veliku akciju spašavanja Židova od strane partizana. ZAVNOH je 31. listopada 1943. donio odluku o evakuaciji Židova s Raba (vidjeti Jaša Romano, Zbornik Jevrejskog Istorijskog Muzeja, Beograd br. 2, 1973.) na kopno zato što je prodirala elitna njemačka SS divizija "Herman Gering" pod zapovjedništvom E. Romela koja je ubijala pučanstvo i palila sela. Partizanske postrojbe su vodile žestoke borbe. Kako NOB nije raspolagao s većim brodovima to je ZAVNOH zamolio saveznike da svojim brodovima prevezu Židove s Raba na kopno ili u Italiju. **SAVEZNICI SU SE OGLUŠILI PA IH ČAK NISU OPSKRIBILI HRANOM.** Trabakulama je na kopno prebačeno 2839 Židova. Na Rabu je ostalo 204 Židova koji se nisu htjeli evakuirati. Došli su Nijemcima u ruke i nisu preživjeli.

Pogledajmo i dvije moje "neistine" po Gabriću i Lasiću: "U knjizi 'Srpski mit o Jasenovcu' Josip Pečarić prepoznaje Pavelićevu opstrukciju genocida po navedenoj Himmlerovoj intervenciji, zbog nezadovoljstva hrvatskom eksterminacijom Židova, pa je tek potonji autoritet 'postigao da u Hrvatskoj bude ubijeno 75 posto hrvatskih Židova'. Apokrifne detalje iz Himmlerova posjeta Zagrebu u proljeće 1943. godine, međutim, Pečarić tako nije u mogućnosti dokumentirati, jer su do opisanog događaja već bili deportirani gotovo svi od onih tridesetak tisuća Židova s područja NDH.

Isto tako, kada navodi da je Židovska općina Zagreb 'bila jedina u Europi koja je radila tijekom cijeloga rata', taj povjesničar amater, iza kojega je Institut za povijest svejedno stao, dakle, Josip Pečarić, ne zna ili ne želi otkriti čitateljima da je pod nacističkom okupacijom

javno djelovalo niz židovskih općina, poput onih u Budimpešti, Bratislavi ili Sofiji."

Doista je strašno što je iza povjesničara amatera stao Institut za povijest. Sreća što Gabrić i Lasić ne znaju da ja nisam završio ni matematiku pa ipak su me u HAZU izabrali za redovitog člana kao matematičara. Tko zna kako bi prošli i onih stotinjak mojih suradnika matematičara iz svijeta, ili onih šezdesetak što su uopće prihvatili biti članom Editorial Boarda časopisa kome sam ja glavni i odgovorni urednik. Tako su od Gabrića i Lasića ostali pošteđeni i oni u Citation Indexu koji su tom časopisu, kao jednom od rijetkih u Hrvatskoj, već odredili impact factor. Ali ipak prihvatimo kao činjenicu da su Gabrić i Lasić vjerojatno povjesničari znanstvenici kada pišu o znanstvenim ustanovama. Čudno je onda kako oni misle da bi nešto i dokazali ako u cijeloj knjizi pronađu i poneku netočnost. Ali, na njihovu žalost i u ovom slučaju opet se radi samo o "visokoj" razini njihovo "znanstvenog" pristupa.

Naši "znanstvenici" ne vide razliku u izričajima "raditi tijekom *cijeloga* rata" i "raditi tijekom rata". Recimo u Budimpešti je radila židovska općina do 1944. kada je preuzimaju Nijemci i odvođe sve Židove u logore. Vjerojatno Gabrić i Lasić vjeruju da su te općine i dalje radile iako više Židova nije bilo. Ali najsmješnije u njihovoj tvrdnji je činjenica da oni ne žele konstatirati da su ovaj podatak u mojoj knjizi na str. 109 našli u sklopu citiranja članka gđe Ljubice Štefan iz Hrvatskog Slova od 14. ožujka 1997. Slično kada su Bulajić, i ne samo on, napadali dr. Tuđmana da on tvrdi nešto što je u njegovoj knjizi bilo dano u sklopu citiranja drugih autora. Moj komentar te činjenice je i dan u samoj knjizi u samo tekstu s "ova činjenica od iznimnog je značaja za buduća istraživanja". Iz naslova moje knjige, a i iz njegovog podnaslova "Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima" jasno je da knjiga nije bila posvećena stradanjima Židova u Europi, pa bi Gabrić-Lasićeva primjedba imala nekakvog smisla da je kojim slučajem tvrdio da je u Beogradu radila židovska općina, pa makar i do 1993. jer bi time dokazao da je neistinita tvrdnja o Beogradu prvom većem gradu u Europi "očišćenom od Židova". Ali zar možemo očekivati od Gabrića i Lasića nešto što ima logike ili je točno?

Himmler se u knjizi spominje u sklopu istog citata gđe Ljubice Štefan, a tu nema dijela koji spominju Gabrić i Lasić o 75 posto ubijenih hrvatskih Židova. Podatak o 75 posto ubijenih Židova spominjem na str. 174: "Pa čak i za Drugi svjetski rat Jad Vashem navodi 94 posto ubijenih Židova u Srbiji, a 75 posto u Hrvatskoj. Čudno poistovjećivanje mene i Jad Vashema, zar ne? Gabrić i Lasić ne negiraju Himmlerov posjet Zagrebu. Očito su pristalice teorije o Himmlerovom turističkom posjetu Zagrebu, ili pak da je bio toliko loše obaviješten pa nije znao da su gotovo svi Židovi već bili deportirani. Himmler se spominje još jednom u svezi sa stradanjem nadržabina dr. Miroslava-Šaloma Freibergera. Podsjetimo još jednom da je dr. Milan Bulajić negirao tvrdnju nadržabinovog tajnika Amiela Shomronya da je nadržabin otklonio ponudjenu pomoć nadbiskupa Stepinca rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda, valjda zbog toga što tako veliki čovjek ne može biti iz židovskog naroda, već se nadržabin kao kukavica ostavio na cjedilu svoj narod, sklonio se kod Stepinca, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Nikakve reakcije iz židovskih krugova iz Hrvatske i šire na Bulajićeve tvrdnje nisu mi poznate.

PEČARIĆ O SUĐENJU U MÜNCHENU – Doista će biti zanimljivo Goldsteinov svjedočenje, zar ne?

Objavljeno
8 godina prije

-
30/04/2015

O RADU SABORSKE KOMISIJE ZA ŽRTVE RATA I PORAĆA NA SUĐENJU U MÜNCHENU

Trećeg dana svjedočenja Vice Vukojevića na suđenju protiv bivših djelatnika komunističkih tajnih službi Josipa Perkovića i Zdravka Mustača za sudjelovanje u okrutnom ubojstvu hrvatskog emigranta Stjepana Đurekovića počelo je pitanjima suca Manfreda Daustera o radu saborske Komisije za žrtve rata i poraća. Evo što o tome svjedočenju piše portal narod.hr:

Osnivanje saborske Komisije za žrtve rata i poraća

Komisija je formirana 1991. godine posebnim zakonom Hrvatskog sabora i sastojala se od 60-ak osoba, uključujući 30 članova iz redova saborskih zastupnika, te vanjskih članova – publicista, povjesničara i drugih znanstvenika i uglednika. Istraživanje komisije je bilo istraživanje svih žrtava koje su u Hrvatskoj nastale zbog Drugog svjetskog rata i nakon Drugog svjetskog rata.

Vukojević kao predlagatelj zakona kojim je osnovana Komisija za žrtve Drugog svjetskog rata i poraća i njen prvi predsjednik, te dugogodišnji predsjednik Vijeća za ubijene političke emigrante u inozemstvu,

(...)

Sudac Dauster se u svojim pitanjima o radu Komisije posebno referirao na izdvojeno mišljenje Slavka Goldsteina, jednog od članova Komisije, o izvješću Komisije.

*U pogledu prijevora oko izvješća Komisije, Vukojević je iznio da je jedino Slavko Goldstein 1999. godine iznio prigovor da u izvješću nisu utvrđene židovske žrtve na području Hrvatske tijekom II. svjetskog rata. Posebno je potencirano, s namjerom poticanja ideoloških sukoba, da je u izvješću Komisije navedena samo 331 žrtva židovske zajednice u Hrvatskoj te su Komisija i Vukojević osobno optuživani da su na taj način pokušali revizionistički umanjiti broj židovskih žrtava. No, istina je suprotna, kako je objasnio Vukojević, jer je Komisija utvrdila **331 novih imena židovskih žrtava** koja nisu bila na popisu poratne komunističke Zemaljske komisije.*

*Vukojević je tu detaljno opisao metodologiju rada Komisije i objasnio da je ona u svom radu **pošla od nalaza Zemaljske komisije SRH** koja je odmah nakon II. svjetskog rata, 1945./46. radila popise žrtava.*

*Problem u radu Zemaljskih komisija, obzirom na komunističku ideologiju koja je vladala 1945. i 1946. godine, jest da su popisivane isključivo žrtve jedne strane – žrtve narodnooslobodilačke borbe. Striktno je bilo zabranjeno govoriti da je druga strana imala neke žrtve. Ne samo žrtve koje su poginule u uniformi, već i **civilne žrtve rata**. Ako se civilne žrtve nije moglo pripisati žrtvama režima NDH, nije ih se ni popisivalo, objasnio je Vukojević.*

Komisija ni na kakav način nije ulazila u već utvrđene žrtve, već je utvrđivala dodatne žrtve

Kod toga „njegova“ Komisija ni na kakav način nije ulazila u već utvrđene žrtve, već je utvrđivala dodatne žrtve, koje do tada nisu bile poznate i to bez obzira na vjersku, nacionalnu ili bilo koju drugu pripadnost žrtava.

*Dodatno, objasnio je, zadaća Komisije bila je utvrditi **svaku žrtvu poimenično** i nikada se nisu bavili bilo kakvim procjenama broja žrtava, statistikama žrtava ili sličnim poslovima.*

„Ideja Komisije za žrtve Drugog svjetskog rata i poraća bila je popisati sve žrtve u Hrvatskoj stradale tijekom II. svjetskog rata, ali i poslije završetka II. svjetskog rata, poči od podataka Zemaljske komisije – ne osporavati podatke Zemaljske komisije, nego dodatno popisati i one žrtve koje nisu ušle u popis Zemaljske komisije zbog ideološkog kriterija,“ objasnio je Vukojević.

Sam Vukojević se unutar Komisije bavio utvrđivanjem broja Hrvata stradalih tijekom II. svjetskog rata i ubojstvima hrvatskih političkih emigranata u inozemstvu.

Rad Slavka Golsteina u Komisiji

Vukojević je pojasnio je da je unutar Komisije baš Slavko Goldstein preuzeo na sebe zadatak pribaviti detaljne popise Židova stradalih tijekom II. svjetskog rata te je obećao dostaviti Komisiji te popise, ali Goldstein to nikad nije učinio.

Komisija je sastavljala izvješća periodično, dopunjujući svoje nalaze novim imenima u svakom sljedećem izvješću. Tako su u izvješću iz 1999. godine, ne čekajući Goldsteinove podatke, Komisija objavila novoutvrđena 331 imena Židova stradalih tijekom II. svjetskog rata koja je utvrdila.

Lažne optužbe radi izazivanja ideoloških sukoba

Radi izazivanja ideoloških sukoba takvo je objavljivanje imena prikazano kao da je komisija utvrdila da je u Hrvatskoj samo toliko židovskih žrtava ubijeno u Drugom svjetskom ratu. Umjesto da se shvati da su to nova 331 imena povrh onih koje je već utvrdila Zemaljska komisija 1945. i 1946., interpretirano je da se takvim izvješćem negira holokaust koji je počinjen nad Židovima u NDH te

da je Komisija lažno prikazala da je u Hrvatskoj tijekom II. svjetskog rata ubijen samo 331 Židov.

Ovo sve je dovelo do toga da je na prijedlog liberala, čiji je član bio i Slavko Goldstein, i njihove zastupnice Đurđe Adlešić, Hrvatski sabor izvješće vratio Komisiji na dopunu.

SDP po povratku na vlast 2000. donosi Zakon o ukidanju Komisije
Do dopune izvješća nikada nije došlo, već su, čim je došlo do promjene vlasti 2000. godine, ideološke borbe koje su se vodile oko izvješća Komisije poslužile kao povod da **Nenad Stazić**, tadašnji zastupnik SDP-a i današnji potpredsjednik Hrvatskog sabora, predloži da se Komisija ukine, te Hrvatski sabor u novom sazivu donosi poseban zakon o ukidanju Komisije.

Osobito će biti zanimljivo čuti i **svjedočenje Slavka Goldsteina** kojeg je Perkovičeva obrana predložila za svjedoka u ovom postupku.

<http://narod.hr/eu/sudenje-u-munchenu-kako-je-vice-vukojevic-nasmijao-sudnicu-do-suza>

Da, doista će biti zanimljivo čuti Goldsteinovo svjedočenje. Jednom su on i sin u Slobodnoj Dalmaciji neistinito interpretirali ono što sam rekao u netom objavljenom intervjuu. Kada sam to pokazao u Slobodnoj Dalmaciji nisu htjeli objaviti taj moj tekst. Zato mi i mora biti zanimljivo njegovo svjedočenje, zar ne?

Međutim, kako se radi o pitanju rada saborske Komisije za žrtve rata i poraća, tj. o njenom famoznom Izvješću, nadam se da tužitelji znaju kako je u mojoj knjizi „Brani li Goldstein NDH?“, str. 101.-103. predsjednik Komisije g. Kazimir Sviben dao napomene o tom Izvješću. (o tome sam pisao i u tekstu **Goldstein u Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava**, Glas Koncila, 27. siječnja 2002.):

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E

o **IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine**

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije.

Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan

pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i poraća ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nakakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez pobližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153 700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u Međimurju do 28 029 žrtava u Splitsko-dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz

Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebni problemi imala je Komisija s utvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti žrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među žrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 žrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim žrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabilježeno. Ali zato imamo 83 685 žrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Države Hrvatske zabilježeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači žrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru žrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod žrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih žrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa žrtava, koji bi sadržavali imena svih žrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo počeli (Florian Boras: «SPOMENICA LJUBUŠKIM ŽRTVAMA», Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ŽRTVAMA IDEALU HRVATSKE DRŽAVE – IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja žrtava bilo je na onim žrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunističke vladavine moralo šutjeti. Za takve žrtve mogli smo doznati prvenstveno preko živih svjedoka, čiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu «Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije», Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvješće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oспоравателј S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Da, doista će biti zanimljivo Goldsteinov svjedočenje, zar ne?

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/pecaric-o-sudnju-u-munchenu-doista-ce-biti-zanimljivo-goldsteinov-svjedocenje-zar-ne/>

IN MEMORIAM

KAZIMIR SVIBEN

(Zlatar, 9. 2. 1921. - Zabok, 9. 12. 2008.)

Iako je njegova životna svijeća dugo dogorijevala i za najbliže postajala očigledno sve slabija, ipak se zlatarskim i cijelim zagorskim krajem kao iznenađenje širila vijest da je u bolnici Krapinsko-zagorske županije u Bračaku preminuo profesor Kazimir Sviben. Srce koje je cijelog života s velikom i odanom ljubavi kucalo za svoju hrvatsku domovinu, za svoj hrvatskozagorski zavičaj i rodni Zlatar neopozivo je zaustavio nepopravljivi udar u utorak 9. prosinca 2008. nešto poslije dvadeset sati. Za sve koji su ga poznavali - a ti su ga i duboko poštovali, i za sve koji su mu bili bliski - a oni su ga redom i iskreno voljeli, od tog je trenutka sve s Kazimirom u svezi prešlo u sjećanja i drage uspomene, kako je i neizbježno dok *sic transit gloria mundi*. Sahranjen je uz veličanstven sprovod na zlatarskom groblju u petak 12. prosinca 2008.

Rodio se 1921. u Zlataru od majke Barice i oca Mirka koji je više godina bio načelnik općine Zlatar. Nakon osnovne škole u Zlataru i klasične gimnazije u Zagrebu diplomirao je na Višoj pedagoškoj školi povijest i zemljopis, a mnogo kasnije 1968. diplomirao je i na zagrebačkom Filozofskom fakultetu njemački i francuski jezik.

Svoje učiteljevanje započeo je u Ninu pa nastavio u Vodicama i Slatini dok se nije 1956. za stalno s obitelji vratio u rodni Zlatar gdje je kao nastavnik počeo i najviše nastavničke uspjehe i ugled zlatarske osnovne škole podigao na dotad nedostignute razine. U Zlataru je preuzeo u osnovnoj školi nastavu njemačkog jezika i time je započeo nezapamćen domet učenika jedne osnovne škole u poznavanju stranog jezika i njihovih osposobljenosti da se njime i uspješno koriste, a čemu dijelom valja pripisati i izvrsno učeničko poznavanje i materinskog hrvatskog jezika jer je hrvatskoj gramatici Kazimir Sviben također poklanjao mnogo truda kao preduvjetu za svoj didaktičko-metodički pristup nastavi njemačkog jezika, a kasnije i francuskog i ruskog. Koristeći tadašnja najsuvremenija audio-vizualna sredstva i pomagala (između ostalog i jedan od dva televizora u ondašnjem Zlataru), ali točno procjenjujući gdje prestaje učinkovitost i upotrebljivost tehničkih sredstava, a počinje isključivo nastavnikova riječ i trud te učenikova motiviranost da se uz vještog nastavnika osposobi za samostalno cjeloživotno učenje, Kazimir Sviben je značio korjenitu promjenu u pristupu učenju ne samo njemačkog, francuskog i ruskog jezika. Zaredala su velika priznanja njemu i školi. Zagrebačka televizija snima s Kazimirom Svibnom i njegovim učenicima 1970. i 1971. više obrazovnih emisija *Guten Tag* koje se gledaju na području cijele bivše Jugoslavije. Zlatarsku su osnovnu školu zbog toga posjetili britanski (BBC-ovi) stručnjaci za učenje stranih jezika pomoću radija i televizije pa im je prof. Sviben skupa sa svojim učenicima praktičnim izvođenjem nastavnog sata prikazao svoju cjelokupnu obradu svoje njemačke obrazovne televizijske emisije. Učenici zlatarske osnovne škole postaju kao srednjoškolci na natjecanjima u znanju njemačkog, francuskog i

IN MEMORIAM

Kazimir Sviben s ministrom Z. Šeparovićem, županom Hitrecom, predsjednicima sudova i suradnicima

ruskog jezika hrvatski i jugoslavenski prvaci i slično. Za unaprjeđivanje pedagoške teorije i prakse primio je 1978. Nagradu "Ivan Filipović".

Kao nastavnik, odnosno učitelj, Kazimir je bio sasvim izvan uobičajenih šablona i zahtjeva prosvjetnih vlasti. Sve tradicionalne ali i najmodernije pedagoške i didaktičke postupke i zahtjeve Kazimir je temeljito poznao, ali je pažljivo, *cum grano salis*, birao samo ono što je zaista dokazivalo svoju vrijednost u ozbiljnom i mukotrpnom poslu poučavanja, a sve što bi procijenio pedagoškom novotarijom radi novotarije ili nečijim ulagivanjem i pomodnim povodenjem za Bog zna kojim i kakvim bjelosvjetskim maglama, on ne bi uvažavao, pa ma s kakvih visina pedagogijskih mudrosti ili pijedestala vlasti rosile te pomodne mudrolije i zahtjevi. "Ovakvo bih školstvo mogao poželjeti svakom neprijatelju hrvatskog naroda, ali njemu, svom hrvatskom narodu, ni za živu glavu!"- bila je njegova izjava na jednom aktivu nastavnika stranih jezika koja je sve nazočne zapanjila, ali mnoge i oduševila svojom smionošću, a odnosila se na stanje u vrijeme Šuvarove reforme školstva.

Posebna bi tema mogao biti Kazimir Sviben kao znanstvenik na području kajkavske dijalektologije i naročito zlatarskog govornog područja, njegovi prikupljeni

IN MEMORIAM

materijali s područja leksičkog i morfološkog bogatstva, a posebno s područja narodnih poslovice i mudrih izreka zlatarskog kraja, jedanaest Kazimirovih predavanja o zlatarskoj kajkavštini u okviru Dana kajkavske riječi - manifestaciji kojoj je sam izmislio i ime - naročito pak njegova obrada kajkavskog vokalizma koju su i najznamenitiji hrvatski lingvistički stručnjaci smatrali uzorkom za slična istraživanja. U bavljenju vokalizmom, muku je zadavalo i nepostojanje grafema za neke glasove kao što je "neutralni samoglasnik" koji se čuje pri izgovoru vokalnog r i koji je nositelj naglasaka jer naglasak ne može biti na suglasniku, dakle na r (npr. riječ *črf*). Taj se glas, međutim, i u štokavštini pa i književnom standardu također čuje ispred samoglasnog r. Kazimir je taj glas bilježio obrnutim slovom e - što je i uobičajeni grafem u izgovornim rječnicima stranih jezika.

Još je značajnije poglavlje o samoglasniku koji se izgovara kao vrlo otvoreno e, npr. u riječima *jež, vezda, rekel* (ili npr. u engleskoj riječi *bad*). Budući da je taj glas fonem, tj. u istoj glasovnoj okolini razlikuje riječi po značenju, i za njega je trebalo i odgovarajuće slovo što je za naše tiskare sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća već mogao biti pomalo i problem. Kazimir ga bilježi donekle modificiranim internacionalnim znakom u izgovornim rječnicima, a ja ću ovdje za isti glas upotrijebiti ae pa bi one navedene riječi bile *jaež, vaezda, raekele*. Kako se i danas kajkavski tekstovi pišu uglavnom latinicom za štokavštinu, dolazi često do velikih poteškoća u razumijevanju jer se i glas /e/ i /ae/ pišu kao e, a velika je značajnjska razlika npr. između riječi *gore* i riječi *gorae*. Prva je priloga po značenju jednak štokavskom, a druga je imenica i znači planine, a u latiničkom pisanju bez posebnog znaka bile bi jednake.

Budući da se još od 19. stoljeća pa kroz obje Jugoslavije provlači unitaristički obojena tvrdnja da su kajkavci ekavci, Kazimir je mnogo truda posvetio dokazivanju kako je to točno samo u kratkom refleksu, odnosno samo u kratkoj zamjeni staroslavenskog glasa koji lingvisti zovu jatom (*veter, pesmica*). U dugim je slogovima na mjestu jata dvoglas ie: *mlieke, zviezda, pupievati*. Držao je da pisci koji pišu ruralnom kajkavštinom trebaju točno označiti gdje im je /ae/, gdje /e/, a gdje /ie/, "jer inače čitaoci ne mogu dobiti pravu zvučnu sliku njihova govora, a i recitatorima to zadaje velike teškoće". Ovaj savjet kajkavskim piscima sasvim je pragmatičan i vrijedio je za sve Dane kajkavske riječi dok je prof. Sviben bio živ. Na Danima su se recitali tekstovi s autohtonim izgovorom pjesničkog autora ili njegova kraja (nezaboravne su nastupe imali Bednjanci!). To se dakle postizalo ili tako da su na priredbu Dana pozivani recitatori iz pjesnikova kraja ili da su Zlatarščani na magnetofon snimili na terenu izvornog govornika, a onda bi Kazimir Sviben označio točan izgovor i taj izgovor uvježbao s recitatorom, pa ga tek onda prepustio uvježbavanju interpretativnog recitiranja. S tim u vezi evo jednog *štikleca*:

Preljepa mlada recitatorka u prabakinoj nošnji sprema se na priredbu. Tekstove je savršeno uvježbala i već ih zamalo i ukućani znaju napamet. Babica još dotjeruje detalje na njenom izgledu i neprestano poučava i savjetuje: "Pazi kak sae držiš i kak

IN MEMORIAM

Rodna kuća Kazimira Svibena

sae vladaš! Naj sae furt smejati! Pugotuve nae na glas! Buju ti raekli da si haehlja!... I liepe tae prosim: naj bar na puzornice unak grde pu saelski guvuriti!"

Radi utvrđivanja pojedinih izgovornih i morfoloških osobitosti u široj okolici Zlatara, prof. Sviben ponekad se nastojao na terenu sresti s ljudima koji još govore izvornom i neiskrivljenom seoskom kajkavštinom. Tu je trebalo biti prihvatljiv nepovjerljivom ispitaniku i vješt da se ne sugerira odgovor i da se na taj način ne pokvari autentičnost. Od njega se više puta mogla čuti sljedeća dogodovština, drugi *štiklec*:

Negdje na sjeveru od Zlatara vidio je mladeg muškarca kako pase krave. Činilo mu se da bi taj mogao biti prikladan za malo ispitivanje pa mu je prišao i upustio se u razgovor. Objasnio mu je da on obavlja jezično istraživanje pa ga moli neka mu veli kako u njegovu mjestu zovu mladog neoženjenog muškarca. "Dečke" - uslijedio je odgovor kao iz topa.

"Dobre" - reče Kazimir, "a kak velitae kad jae takve poune?" "Pa da ih jae poune!... Jake poune!... Feist poune!" - odvrati začuđeni pastir. "Ne, ne" - strpljivo će Kazimir. "Kad nie same jaen dečke, nek kad jae paet-šaest...koga"? "A gospun dragi! Aej vi tuo očaetae genitiv plurala? Pak koj mam ne velitae da očaete genitiv plurala?! Dečkuf - vam jae genitiv plurala!"

O Kazimiru bi Svibnu trebalo govoriti i kao o političaru s cijelom deontologijom njegovih političkih načela, njegovim pogledima na političke i vojne šanse za hrvatsko

IN MEMORIAM

osamostaljenje kao i hrvatskim šansama za ulazak u međunarodnu zajednicu suverenih država i opstanak u njoj. Rođen malo poslije Prvog svjetskog rata proživio je cijelu prvu Jugoslaviju, Nezavisnu Državu Hrvatsku i cijelu komunističku Jugoslaviju te je samo na temelju razmišljanja i promatranja događaja oko sebe kao i praćenja jugoslavenskih i stranih medija stekao ogromno znanje o politici. Godine 1990. jedan je od osnivača prve organizacije Hrvatske demokratske zajednice u Hrvatskom zagorju, one zlatarske od 11. veljače kojoj je ostao i doživotni počasni predsjednik. Od 1990. do 1999. godine bio je zastupnik u Hrvatskom saboru jer je pobijedio na trojim izborima, a u Hrvatskom je zagorju politička osoba non plus ultra, poštovana i uvažavana od suradnika, stranačkih istomišljenika pa i političkih protivnika. Predsjednik Tuđman više ga je puta odlikovao visokim odličjima za zasluge u miru i ratu.

Sviben je bio realan političar koji je znao da se povijest ne osvrće na želje malenih i slabih, već da je određuju moćni i jaki i ma kako se mi s njima ne slagali, moramo toga biti svjesni. Ne moramo ih voljeti, ali moramo biti u stanju izbjeći koliko je moguće više štete, ako količina štete ovisi o našem odnosu s moćnima. To ne znači da je Kazimir bio politički konformist ili oportunist. Nikako! To samo znači da je bio realist u politici, svjestan kako je ideal rijetkost, kako se on najčešće ne da postići, kako on sja u nedostižnim daljinama, kako je on "voće što zri na grani koju ljudska ruka nikad neće dohvatiti".

"Politika mora biti u službi svenacionalnog boljitka, a pojedinačnog samo koliko služi i zajedničkim interesima naroda i države. Politika je međutim samo umijeće mogućega, njome se ne da baš sve postići" - znao bi često reći u najužem krugu svojih suradnika. Njegovu tolerantnost prema svemu hrvatskome, njegovu želju za hrvatskom nacionalnom i političkom slogom, ali i njegovu visoku moralnost u politici ilustriraju njegove riječi koje nam je također često uputio: "Ne stvarajte si neprijatelja na sitnim i beznačajnim razlikama u mišljenjima ili interesima. Ne činite drugima što sami ne biste lako prihvatili. Nemojte rušiti ako zaista niste sigurni da ćete brzo sagraditi bolje." Veliki i nadareni ljudi poput Kazimira Svibna često nisu dobrodošli u svijetu prosječnosti i osrednjosti.

Kazimir je mnogima išao na živce jer je neumoljivom logikom htio mijenjati tuđa pogrešna uvjerenja i ukazivati na istinu. A istina nije od ovoga svijeta, ona je ovdje samo stranac koji se mora osjećati vrlo nelagodno u okruženju koje ga ne prihvaća pa i ne podnosi jer ga čine neistine i neznanje većine. Većina dođuše pobjeđuje. U demokracijama je ona presudan *conditio sine qua non* za političku dominaciju, ali većina nije nikad prva u pravu. Svaku istinu najprije zna pojedinac, a ne većina. Da bi i većina doznala i prihvatila istinu, pojedinac koji je već poznaje mora uložiti ponekad i vrlo velik trud, ponekad i glavom platiti pobjedu istine nad neznanjem većine. Isus Krist, Giordano Bruno, Galileo Galilei samo su najuvjerljiviji primjeri za to.

U suvremenoj nervozni i jurnjavi radi jurnjave, u trčanju za svojim prividenjima, u lovu na vlastite fatamorgane bojimo se ozbiljnog i smirenog autoriteta kakav je

IN MEMORIAM

isijavao iz znanja, iskustva i promišljenih postupaka Kazimira Svibna. Autoritet smo proglasili nepotrebnim, štoviše, premnogi nas uvjeravaju da je autoritet neprijatelj broj jedan naše slobode, da on sputava našu osobnost, da on guši našu kreativnost, a bojimo se zapravo njegova nepotkupljiva suda o sebi, svojoj valjanosti i valjanosti svojih postupaka. Bojimo se autoriteta jer bi on mogao ukazati na istinu i o nama, pa da se izvučemo iz takvog neugodnog suočenja i usporedbi poražavajućih za našu taštinu, relativiziramo radije i autoritet i istinu samo da mi ne bismo ispalili prerelativnima. Ako smo pak mi ovdje i sada samo privremeni putnici na nepoznate obale transcendentije, a očito jesmo, autoritet je svjetionik koji raspruže magle pred našim krhkim plovilima, napreže se da nas upozori na nevidljive grebene i sprudove, poziva nas da izbjegnemo nepotrebne brodolome i sretno stignemo na cilj. Samo luda može svjetionik smatrati neprijateljem slobode u plovidbi i ograničavateljem naše kreativnosti dok jedrimo među opasnostima koje su nam nepoznate, a svjetionik ih već zna.

Profesor je Sviben bio takav autoritet i svjetionik - razborit, smiren i dosljedan i pouzdan. Znanstvenik, političar, dirigent i pjevač u župnom zboru, ali prije svega učitelj. "Tko je učitelj, neka poučava", zahtijeva se u Knjizi nad knjigama. I Kazimir je bio neumoran u poučavanju svijeta koji je pred njegovim očima tonuo u svakojake krize, a njega je osobno najbolnije pogadala kriza moralnih vrijednosti u hrvatskom narodu. Aksiološku ljestvicu vrijednosti okrenuli smo naopako i vrtimo je kako nam se čini svrhovitim za naše svakodnevne prizemne potrebe, našu komociju i naše hedonizme. Zvijezdama zovemo i tajanstvene svjetove u ponorima beskrajna, zvijezdama zovemo i oznake na nečijim epoletama ili jeftine ukrase na božićnom boru, zvijezdama zovemo i svoje estradne televizijske i filmske idole ma kako bili dvojbenih moralnih, dakle ljudskih, vrijednosti, ... kao što zvijezdama zovemo i otiske kokoških nogu u mekom blatu kaljuže. Sve su nam to "zvijezde", ali samo po formalnom nazivu, jer njihova stvarna značenja odvajaju neprelazni bezdani. Spremni smo da sposobnim nazovemo otkrivača nepoznatih svjetova, skrivenih istina, nedokučivih procesa, ali ćemo možda još sposobnijim, možda čak genijalnim, proglasiti nekoga tko ništa od toga ne zna, ali je pukim slučajem pogodio osam, koliko li, dobitnih brojeva na običnoj lutriji. Eto izokrenute aksiološke ljestvice. Pričinja nam se da je važnije imati nego biti.

Veliki ljudi nisu veliki samo za svoje male najlokalnije sredine. Osobina je velikih ljudi da daju nešto od svoje veličine i svom zavičaju i svojoj domovini, a oni najveći obogaćuju i svijet. Tim darivanjem i obogaćivanjem drugih sebe ni najmanje ne osiromašuju. Što više, sve što smo u životu učinili za sebe, s nama će i umrijeti, a što smo učinili za druge ili svijet, nadživjet će nas, a možda postane i besmrtno. Čovjek Kazimirova znanja, njegove marljivosti i sposobnosti, njegovih moralnih vrlina, njegova domoljublja i čovjekoljublja ne može sav umrijeti.

No takvi se i rađaju rijetko. U Zlataru i okolici takav se tek treba ponovno roditi.

Stjepan Škof

PRILOG ZA BIBLIOGRAFIJU RADOVA KAZIMIRA SVIBENA

1. *Glasovni sustav govora zlatarskog kraja*, u: Kajkavski zbornik. Posebna edicija "Dana kajkavske riječi" Zlatar 1974., Narodno sveučilište "Ivan Goran Kovačić" Zlatar, 1974., 127-134.
2. *Leksičko bogatstvo govora zlatarskog kraja*, u: Kajkavski zbornik. Posebna edicija "Dana kajkavske riječi" Zlatar 1974., Narodno sveučilište "Ivan Goran Kovačić" Zlatar, 1974., 135-154.
3. *Neke dodirne točke govora zlatarskog kraja s ruskim i ukrajinskim jezikom*, u: Kajkavski zbornik. Posebna edicija "Dana kajkavske riječi" Zlatar 1974., Narodno sveučilište "Ivan Goran Kovačić" Zlatar, 1974., 155-166.
4. *Govor zlatarskog kraja i latinski jezik*, u: Kajkavski zbornik. Posebna edicija "Dana kajkavske riječi" Zlatar 1974., Narodno sveučilište "Ivan Goran Kovačić" Zlatar, 1974., 167-178.
5. *Iz razlikovne gramatike Osnovne škole Zlatar*, u: *Suvremena metodika nastave hrvatskog ili srpskog jezika*, br. 1, Školska knjiga, 1978.
6. *Supin u govoru zlatarskog kraja*, u: Kajkavski zbornik. Posebno izdanje "Dana kajkavske riječi" Zlatar 1994., Narodno sveučilište "Ivan Goran Kovačić" Zlatar, 1994., 13-19.
7. *Narodne poslovice i izreke zabilježene u zlatarskom kraju (Poslovice i izreke na zlatarski način)*, u: Kajkavski zbornik. Posebno izdanje "Dana kajkavske riječi" Zlatar 1996., Narodno sveučilište "Ivan Goran Kovačić" Zlatar, 1996., 89-132.
8. *Red riječi u govoru zlatarskog kraja*, Posebno izdanje "Dana kajkavske riječi" Zlatar 1998., Pučko otvoreno učilište dr. Jurja Žerjavića Zlatar, 1998., 83-91
9. *Jezična štedljivost u zlatarskom seoskom govoru*, u: *Hrvatsko zagorje*, XIV., br. 1-2, Krapina, 2008., 53-72.

Priredio Stjepan Škof

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

Pouke događanja divljeg zapada u susjednoj BiH

VLAST SE NE DOBIVA IZBORIMA

*Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije, 22. travnja
2001²*

Zoran Vukman piše u "Fokusu" od 9. do 15. travnja 2001.: "Nevjerojatno je da Haag ne zanima đeneral Mladić koji je pod artiljerijskom vatrom držao hrvatske gradove, koji je barbarski razarao Šibenik, nego ih zanimaju eventualni ekscesi na strani onih koji su se morali braniti od najneciviliziranih vojno-civilnih hordi koje suvremena povijest ratovanja u Europi uopće pamti. (...) Možda bi mnogi na Zapadu drukčije gledali na Hrvatsku da su bili u koži Vukovaraca i mnogih Hrvata izravno pogođenih ratom i srpskom agresijom 1991. godine."

Kada su u pitanju svjetski moćnici, jasno je da ne bi! Na to sam upozoravao još u siječnju 1993. na hrvatskom radiju u Melbourneu: "Pa valjda je svima jasno: ZA ZLOČIN SLIJEDI I KAZNA. A svjetske sile čine sve samo da ne bi morale kazniti svog prijatelja SRBIJU. (...) Kao da kažu: - Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji. Kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti. To bi izgleda trebao

---

² Također: Spremnost, hrvatski tjednik, 1. svibnja 2001.

biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK: njihovi prijatelji mogu vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku."

Nešto slično je rekao i **Philip J. Cohen** u svojoj čuvenoj knjizi "Srpski tajni rat": "Bez obzira na sve, ostaje ironija da u Izraelu - zemlji koja je bez premca osnovana na pepelu holokausta - izljev moralnog bijesa javnosti, zbog srpske politike otvorenog genocida, je uspješno otupljen do točke nepostojanja."

Pa čak i **Danko Plevnik** u Slobodnoj Dalmaciji od 3. travnja 2001. kaže: "To su razlozi zbog čega je trebalo toliko dugo vremena za njegovu (Slobodana Miloševića, J.P.) detronizaciju, jer je on bio persona grata dok se uklapao u ostvarenje američkih geostrateških interesa, a kada je povjerovao da može izvan onoga što mu se geopolitički dopuštalo, srušen je iznenađujuće brzo za razliku od njegova bagdaskog parnjaka." Plevnik čak govori o izdaji Miloševića od strane međunarodne zajednice!

Spomenimo da i kardinal Vinko Puljić na propovijedi u sarajevskoj katedrali pita svjetske moćnike "Zar treba očistiti sve Hrvate iz BiH?" I poručuje im: "Ako želite s nama razgovarati tako da sve moramo potpisati, onda to nije razgovor, to je diktatura."

Međutim, koliko sam bio u pravu te daleke 1993. godine najbolje je potvrđeno u najnovijim događanjima u BiH. Čitam i 10. travnja 2001. u Slobodnoj Dalmaciji, dakle neposredno poslije događanja divljeg zapada u susjednoj nam državi kroz već klasične američke povijesne priče o pljačkama banaka, kako američki veleposlanik u BiH Thomas Miller tvrdi da HDZ pokušava okriviti međunarodnu zajednicu i njezine predstavnike za svoju nesposobnost da održi vlast. Vjerovali ili ne. Nesposoban si ako na izborima dobiješ 87 posto glasova. Netko će pomisli da na čudan način američki veleposlanik objašnjava što je to demokracija. A u stvari američki veleposlanik je u pravu. Jer vlast se ne dobiva izborima. Moraš biti sluga svjetskim moćnicima i imat ćeš vlast. Pri tome je ljepše ako se to ostvari izborima kao u Hrvatskoj. Ali ako ne ide izborima, uvijek se nađe i drugi način. Čak je ovo u BiH ljepši način. **Allende** nije ubijen.

Ono o čemu govori Vukman, odnosi se na narod. Jer običnim ljudima treba otvoriti oči. Međutim, to doista i izgleda kao Sizifov

posao. Jer kako doprijeti do običnih ljudi kada su svi mediji u rukama svjetskih moćnika. Oni preko svojih medija i mogu nametati svoju istinu. Koliko god je ona i očita neistinita - stalnim ponavljanjem može se nametnuti. To još znamo od **Göbbelsa**. Pitanje je, na primjer, koliko je ljudi u Hrvatskoj koji vjeruju besmislicama kojima nas danas bombardiraju iz medija o događajima u BiH. Koliko ljudi doista vjeruje da oni koji u BiH služe Hitlerovog plagijatora **Wolfganga Petritscha**, i koji su na izborima dobili smiješno mali broj glasova, nisu izdajice nego se bore za hrvatski narod. Koliko ih je koji vjeruju da je nadahnuti govor biskupa **Perića** - govor mržnje, a nije govor mržnje govor samog Petritscha i onih koji hrvatskom narodu oduzimaju pravo da sam bira svoje predstavnike u državi u kojoj i taj narod treba biti ravnopravan. Koliko njih u Hrvatskoj doista vjeruje da su oni koji stalno krše Daytonski sporazum, počev od naturanja sedme mostarske općine, u stvari čuvaju Dayton, a ruše ga oni na čiji račun se on krši u pokušaju da se od njih napravi nacionalna manjina.

Doista koliko je onih u Hrvatskoj koji vjeruju da se Petritsch bori za hrvatski narod optužujući one koji su na izborima dobili 87 posto glasova za bogaćenje na račun naroda, a on dobiva nekoliko stotina tisuća dolara godišnje za sprovođenje Daytonskog sporazuma, a upravo ga on krši. Pri tome nikad nemojmo zaboraviti da je Petritschev novac utoliko krvaviji, a njegov postupak to ogavniji, ako se zna da ga ne bi ni mogao dobiti da Dayton nije svojim pobjedama omogućio hrvatski vojnici.

Drugim riječima, kako uopće doći do običnog čovjeka u svijetu kada imamo takvu situaciju u Hrvatskoj. Kada ljudima koji su proživjeli Domovinski rat mogu malo po malo nametati svakakve laži o tom istom Domovinskom ratu - kao istine.

Jedan poznati hrvatski književnik je svojedobno rekao: "Lažu Srbi i to im je od Boga dano." U borbi za hrvatsku istinu moramo stalno imati na umu da su danas na vlasti ponajbolji srpski učenici. A i oni u svijetu su itekako naučili da se bez laži i ne može vladati svijetom. Zato i ne čudi što i jednima i drugima nije teško lagati. Upravo Krešimir Jelovac u Tjednu od 8. travnja 2001. i upozorava na laž Carle del Ponte i Ivice Račana od prije dva mjeseca kada su tvrdili da general Stipetić nije haaški optuženik, čak ga se službeno i

ne poziva kao svjedoka. Nije dugo prošlo da se vidi kako su lagali. Ali, ako je i genocid dozvoljen kada je u interesu svjetskih moćnika, pa se i sudi žrtvama tog istog genocida, a ne agresorima, ako je dozvoljeno da ne vladaju oni koji dobiju 87 posto glasova na izborima, ako se može razbojnički upasti u Hercegovačku banku, zašto se ne bi za interes svjetskih moćnika moglo i lagati?

U stvari možda smo i nepravedni kada današnju hrvatsku vlast optužujemo za sluganstvo. Naime, za tako nešto imamo pravo optužiti samo one koji zbog svojih položaja služe svjetskim interesima i njihovim sve očitijim težnjama za povratak Hrvatske u Zapadni Balkan, tj. točnije rečeno u Jugoslaviju. Međutim, jugonostalgicare nemamo pravo na to optužiti jer politika svjetskih moćnika se samo poklapa s njihovim težnjama, koje je veoma duhovito opisao **Joško Čelan** nazvavši ih (Slobodna Dalmacija, 9. siječnja 1995.) strankom Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima.

O tome sam govorio još 1992. godine, i o tim mojim upozorenjima pisao je **Zdenko Maričić** iz Geelonga (Australija) u Vjesniku od 22. veljače 1994.: "Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti 'ideojugoslavenčića' koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata strpljivo je skriven negđe u malom mozgu."

Zato i ne čudi što je upravo danas poznati slikar i akademik **Edo Murtić** usporedio **Tuđmana** s **Hitlerom**. Pripadnicima stranke Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima dr. Tuđman jest i gori od Hitlera. Pa on im je kriv za razbijanje onoga što im je najsvetije - Jugoslavije. Samo to prije nisu mogli reći. Nisu mogli otvoreno priznati da je njima Otac hrvatske države - Hitler. Danas, kada svjetski moćnici sprovode nacističku politiku u BiH, tako da i kardinal Puljić uočava da žele nestanak Hrvata iz BiH, onda je oportuno da se u Hrvatskoj piše i polemizira na relaciji Tuđman-Hitler, a ne onoj stvarnoj Petritsch-Hitler. Pri tome ipak treba spomenuti kako Murtić opisuje poslijeratni period, dakle onaj u kome je **Tito** naredio smaknuće na stotine tisuća Hrvata: "Čim sam poslije rata vidio da on voli dobro pojesti, fino se obući ... ja sam rekao da će nama s njim biti dobro." Njemu je i bilo. Nadamo se da Murtić ne misli da je dobro bilo i onima s Bleiburga i Križnog puta.

Tihomir Dujmović u Slobodnoj Dalmaciji od 6. travnja 2001. spominje da je Murtić "još prošle godine u intervjuu Vjesniku o Golom otoku rekao 'da je to svakako stravično (...) ali, s jednog određenog stajališta - to se moralo dogoditi.'" Interesantan je i Dujmovićev komentar: "Nismo li jučer od notornih desničara slušali da se u ratnom vihoru 's određenog stajališta Jasenovac morao dogoditi'? U čemu je razlika, osim u predznaku?"

S nadom da ću biti proglašen notornim desničarem, kao matematičar koji je osuđen da se cijeli život "igra" s predznacima, moram primijetiti da Dujmovićeva usporedba nije takve prirode da se može govoriti samo o predznacima. Naime, on uspoređuje nešto što se događalo, kako sam kaže, u ratnom vihoru, s nečim što se događalo u miru. Zar doista nije logičnija usporedba na kojoj inzistiraju "desničari", a to je s logorima u SAD-u i Australiji za Japance i Nijemce u Drugom svjetskom ratu, s tim da recimo Japanci i Nijemci nisu digli oružje, a recimo Srbi u NDH jesu. Zar nije logičnije uspoređivati, kako to čine "desničari", zločine u NDH sa zločinima koje su pravili pobjednici (Hirošima, Nagasaki, Drezden).

A pobjednik u usporedbi s potraženim i jest očito nešto sa suprotnim preznakom. Na isti način ne bi smjeli uspoređivati ni Jasenovca s Bleiburgom i Križnim putom, jer se opet uspoređuje nešto što se dešavalo u ratu s nečim u miru. Pravilna usporedba bi bila usporedba zločina u NDH s partizanskim zločinima o kojima se do skora i nije smjelo pisati. Istina Bleiburg i Križni put se doista nameće sam po sebi jer su se ti zločini dogodili neposredno nakon svršetka rata.

Tu se nameće jedna druga usporedba. Koliko je vojnika NDH stradalo tijekom samog rata, a koliko ih je likvidirano u poslijeratnom periodu. Možda u tom pitanju i leži činjenica što se ide na ukidanje saborske komisije koja je trebala popisati žrtve. To je najbolje pokazao predsjednik Komisije **Kazimir Sviben** na primjeru svog Zlatarskog kraja. Naime, 24. veljače 2001. u Zlataru je predstavljena knjiga "Žrtve Zlatarskog kraja u temeljima hrvatske slobode". Popisano je ukupno 1371 žrtva. Za 303 žrtve ne zna se jesu li poginuli tijekom ili poslije završetka rata. Od preostale 1014 žrtve točno je utvrđeno da je njih 443 ubijeno nakon 15. svibnja 1945! Dakle tijekom cijelog rata 571 žrtva, a poslije rata čak njih 443!

Možda taj odnos i pokazuje zašto napadi na Komisiju, i zašto je dolaskom na vlast šestorka mimo zakonskih odredbi suspendirala rad te Komisije.

Svjetski moćnici znaju da je najbolji način da spriječe da istina o Hrvatima dođe do njihovih građana, ako ona nije poznata ni Hrvatima. Zato su u vrijeme iskopavanja žrtava u Vukovaru branili da se o tome govori na HTV, ali su osigurali da se u isto vrijeme sudi **Dinku Šakiću**. Uz idiotske priče da se tako osigurava suživot Hrvata i Srba. Suživot u kojemu se sudi nekome tko je okrivljen za zločine na nečijim pretcima, a ne sudi se onima koji su činili zločine u neposrednoj prošlosti. A jasno je da su oni prvi Hrvati, a drugi Srbi.

Za to služe i "strašne" optužbe da su desničari oni kojima takve konstrukcije svjetskih moćnika nisu normalne. I još su rigidni ili notorni - kako reče Dujmović. Zašto bih onda ja volio biti proglašen desničarem? Odgovor je vrlo jednostavan. Postoje dva shvaćanja desničarstva. Biti desničar u zapadnim zemljama, dakle u onim koje danas vladaju svijetom, još uvijek je istovjetno s nekad važećim pojmom konzervativca. A poznata je izreka: "Ako s dvadeset godina nisi socijalista - nemaš srca, a ako sa četrdeset nisi konzervativac - nemaš razuma." Pa zašto bi mi u toj definiciji smetala optužba da imam razuma.

Za ovaj dio svijeta koji u novom svijetu globalizacije treba bit sluganski dio velikima, optužba za desničarstvo je istovjetna s optužbom za nacionalizam. A nacionalizam jest ljubav prema svom narodu, što se proglašava nečim nečasnim, jer u svijetu globalizacije smiješ voliti samo moćnike i njihove narode. A ja doista više volim svoj narod od njihovih naroda. I nije mi vlast tolika važna da bih zbog nje sprovodio interese njihovih naroda na uštrb svoga. Zašto bih se onda bojao istine i optužbe da sam desničar.

Zbog svega toga nije laka, a možda je i nemoguća, borba koja bi omogućila da na Zapadu počnu drukčije gledati na Hrvatsku. Da, možda je to nemoguće ostvariti, ali ta borba je pred nama i tim je izazovnja!

**PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET
GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA,
ZAGREB, 2002.**

**Razgovor s akademikom dr. Josipom Pečarićem,
matematičarem svjetskog glasa, ali i plodnim
političkim publicistom**

**U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET
NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!**

*Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacij, 8. travnja
2001.*

Spremnost, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.

Piše: Joško ČELAN

Prošle srijede u starogradskoj vijećnici u Zagrebu predstavljena je treća po redu političko-publicistička knjiga akademika dr. **Josipa Pečarića** pod naslovom "Za hrvatsku Hrvatsku". Akademik Pečarić (rođen 1948. u Kotoru), koji je prije toga pisao o Hrvatima u Boki i srpskim lažima o Jasenovcu, međutim, po struci je matematičar, odnosno redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu i voditelj seminara na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Iz te je oblasti dosad objavio,

kao autor ili suautor, 16 knjiga i 450 znanstvenih radova, te još 50 iz elektrotehnike, fizike, geofizike, geologije, građevinarstva i povijesti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i glavni urednik časopisa "Mathematical Inequalities and Applications". Četiri njegove knjige na engleskome tiskale su poznati nakladnici Academic Press i Kluwer Academic Publishers. Više puta je bio "visiting professor" na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj. Odlikovan je 1999. Redom Danice hrvatske s likom **Ruđera Boškovića**.

Ali, budući da smo Hrvati i da živimo u ovoj vječno razapinjanoj zemlji, nećemo ni o fizici ni o matematici, nego o onome što nam je suđeno: o povijesti i politici.

Dvije vrste Hrvata

- Matematičar ste svjetskoga glasa, akademik, a istodobno, evo, izlazi vam već treća, tj. četvrta knjiga povijesne, odnosno političke publicistike. Što je to u vama povezal matematičara i javnoga radnika?

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni

mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

- Iz svega bi se moglo zaključiti da je nama Hrvatima politika - sudbina.

- Da doista je politika nama Hrvatima usud. U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primijetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživjeli samo kao izgublenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

Borba za Boku

- Vaša prva političko-publicistička knjiga »Borba za Boku Kotorsku« očit je i rezultat osjećaja duga prema vašem bokeljskom porijeklu. Kakve su bile reakcije na nju, osobito među tamošnjim Hrvatima, posebno s obzirom na otežane mogućnosti komuniciranja s njima tijekom protekloga desetljeća?

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku*

i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito. Jasno je da je meni osobno bilo i te kako važno što sam uopće i mogao govoriti o mojim Hrvatima iz Boke. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija uspjela je izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisnuti Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata malo ljudi u Hrvatskoj je uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj da ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao Crnogorca. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809." postavila sebi kao primarnu zadaću povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest Hrvata općenito i hrvatske države.

Kada smo u Hrvatskoj matici iseljenika organizirali 3.2.1994., povodom blagdana sv. Tripuna, skup "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca," bio sam gost emisije "Slikom na sliku", ali to je išlo nekim osobnim kanalima, a krajem iste godine je to išlo normalno, jer sam tada bio koordinator (zajedno s dr. **Njavrom**) savjetovanja "Interesi Hrvata Boke kotorske" koji je organizirala Hrvatska vlada. Tada me je počeo nagovarati i akademik **Vladimir Paar** da počnem pisati o tome što sam govorio na HTV-u, a kada je to isto tražio od mene g. **Ante Beljo**, doista sam počeo mnogo više i pisati. U izdanjima HMI i HIC sam se često javljao. U *Hrvatskom Slovu* također. Međutim u ostalim hrvatskim novinama i tjednicima nije bilo lako iako sam bio član suradnik HAZU. Ipak, uspio sam objaviti dovoljno tekstova da bi se od njih mogla napraviti knjiga. Objavljena je 1999. ali je još uvijek Hrvati iz Boke traže. Oni primjerci koji su već tamo idu iz ruke u ruku.

- **Znači, nešto se ipak kreće.**

- Naravno, kad se radi, onda se nešto i uradi. Danas već u Hrvatskoj mnogi smatraju da je moja izreka i podnaslov moje knjige "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski", stara hrvatska

narodna izreka. Uspjeli smo u svijest naših ljudi i u Boki i u Hrvatskoj vratiti ime Zaljev hrvatskih svetaca. Doista se mnogo više zna o velikoj hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki. Sjetimo se samo nedavnih proslava povodom obnove katedrale sv. Tripuna i samog blagdana sv. Tripuna.

- U kojoj mjeri relativno nova i drugačija politika Mile Đukanovića olakšava položaj bokeljskih Hrvata?

- U spomenutoj knjizi tiskano je i moje predavanje na Međunarodnom simpoziju Jugoistočna Europa 1918.- 1995. (Zadar 28.- 30. rujna 1995.) koje završava tvrdnjom da je "vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država, kao što su, uostalom, i sve druge republike bivše Jugoslavije. Nadamo se da će mnogi naši saveznici aktivnije pomagati crnogorsku oporbu u njezinoj borbi za slobodu, za neovisnost Crne Gore.... Europska Crna Gora bila bi jAMAC-RB za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to hrvatsko u njoj je ulaznica u zapadni svijet. Sadašnja situacija, tj. srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velikosrpskih apetita, i znači nastavak velikosrpske politike, a time će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi."

Jasno je da ova politika **Mila Đukanovića** predstavlja upravo ovo o čemu sam tu govorio. Zato je normalno što bokeljski Hrvati u potpunosti podržavaju njegovu politiku osamostaljenja Crne Gore. Prilikom nedavnog posjeta Hrvatskoj, predsjednik Đukanović imao je večeru i sa članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Naravno, svjetski moćnici pokazuju svoju prljavu politiku i kada je Crna Gora u pitanju, jer su je stalno podsticale na politiku osamostaljenja, a danas kada su i u Beogradu dobili vladu koja im odgovara, preko noći su okrenuli leđa Đukanoviću. Ipak, za nadati se je da će Đukanović uspjeti, i da će njegovi Crnogorci smoći snage i na referendumu izglasovati neovisnost. Da će u tome imati potporu Hrvata, uopće ne treba sumnjati.

Revizionist Bulajić

- Niste povjesničar po struci, pa ipak ste se žustro uhvatili u koštac - i to metodom »knjigom na knjigu« (pače dvjema) - sa zloćudnim srpskim, i ne samo srpskim, mitom o Jasenovcu,

osobito glavnim srpskim »genocidologom« Bulajićem. Promjena režima u Srbiji, čini se, nimalo ne mijenja njihovu optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Ali, kakvom vam se čini »uporaba Jasenovca« u hrvatskoj dnevnoj politici?

- Mit o Jasenovcu koriste svi kojima je bio i još uvijek jest interes očuvanje odnosno povratak Jugoslavije. Ja ipak naglašavam da je to srpski mit jer su ga Srbi koristi za pripremu Srba za genocid i u Domovinskom ratu i u ratu u BiH. A doista je točno da zbog svojih interesa nevjerovatnu tvrdnju o 700.000 žrtava Jasenovca koriste svi oni kojima je Jugoslavija u snovima, iako dobro znaju da je ta brojka za 100.000 veća od one iz popisa žrtava iz 1964. godine za cijelu Jugoslaviju, dakle uključujući i Jasenovac. Pri tome treba znati da je taj popis pravljen zbog dobivanja reparacije od Njemačke, pa je tadašnjoj državi u interesu bilo imati što veću brojku. Možda takve stvari i ne smiju čuditi nikoga, jer danas tu u BiH imamo situaciju kada nas uvjeravaju da nije demokracija da su na vlasti Hrvati za koje glasuje 87 posto birača, već oni koji su po volji svjetskim moćnicima pa makar oni dobili i stotinjak glasova.

Zato ste potpuno u pravu kada kažete da promjena režima u Srbiji nimalo ne mijenja srpsku optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Nemaju ni potrebe mijenjati svoju politiku, jer do promjene u Srbiji nije došlo zato što je Milošević vodio genocidne ratove, već zato što ih je izgubio. U biti on je kažnjen što nije ispunio očekivanja svjetskih moćnika u očuvanju Jugoslavije. **Koštica** zato i može sprovoditi velikosrpsku politiku, kao i Milošević, jer je interes svjetskih moćnika obnova Srbovlavije, što je pravi naziv i za Jugoslavije, Balkanije, Zapadni Balkan ili kako sve već mogu nazivati zemlju koja odgovara velikosrpskim apetitima. A Jasenovac općenito služi jer je glavna poluga u očuvanju Jugoslavije bila dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Zato je normalno da se danas, kada je u Hrvatskoj ponovo najprofitabilnije biti Jugoslaven, i Jasenovac koristi i u dnevnoj politici. Ako pogledate Bulajićeve knjige vidjet ćete mnoge sličnosti s današnjim rječnikom "hrvatski" povjesničara, pa i političara. Poistovjećavanje tzv. detuđmanizacije (čitaj: dekroatizacije) i deustašizacije je samo nešto što je uzeto iz Bulajićevih knjiga. Slično se koristi Bulajićeva "revizija istorije". U

biti danas u Hrvatskoj doista imamo na djelu puno Bulajićevih učenika.

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je prigup rad bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jura Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" netočna. Već sama takva konstrukcija je smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospođa poglavnikovića ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolicima, a to je da tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. (Inače, Ljubica Štefan u knjizi "Stepinac i Židovi" na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik.") Slične naravi su i ostali "dokazi".

- Jedan od najzanimljivijih dijelova knjige čini se vaše dugo (čak 41 stranicu) sučeljavanje sa spomenutim srpskim »genocidologom« u emisiji »Most« američkoga Radija Slobodna Europa u srpnju 1998. godine. Vi ste tada bili doista rijedak primjer prilježna i djelotvorna borca protiv one silne bujice kleveta koje svih ovih godina kod kuće i u svijetu prate Hrvatsku i Hrvate. Zašto smo u tome tako neuspješni i je li moguće u tome išta promijeniti?

- U biti radi se o stvarnom razgovoru, dok je u samoj emisiji dana skraćena verzija. Moj dojam je da je razgovor organiziran s

uvjerenjem da ću ja biti taj koji će biti do nogu potučen, pa je unaprijed dogovoreno tiskanje razgovora u Soroševim publikacijama u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Razgovor je tiskan iako je rezultat bio suprotan očekivanom. Zato Bulajić u svojoj novoj knjizi govori o tzv. "Ideologiji genocida **Cohen-Pečarić**". Kako se poslije moje knjige doista i dogodio jedan genocid - onaj srpski na Kosovu, ispada da su ideolozi tog genocida jedan Židov i jedan Hrvat. Ali slične prirode su i drugi srpski "dokazi" koje veliki svijet podržava.

Slobo - "dobar čovjek"

U *Slobodnoj Dalmaciji* je tada objavljen intervju sa mnom. Također i u *Nacionalu*, s tim što su svi dijelovi u kojima sam afirmativno govorio o politici dr. Tuđmana, izbačeni iz njega. O tome sam pisao u više tekstova:

" Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadžićevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadžićevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

Napomenut ću da ovu priču nisam mogao objaviti u Hrvatskoj u tzv. Tuđmanovim tiskovinama!

Ima više razloga zbog čega smo neuspješni u borbi za istinu o Hrvatima u svijetu. Prije svega činjenica je da taj svijet kojemu želimo dokazati istinu tu istinu ne želi znati jer ona ne odgovara njihovim interesima. Sami Hrvati su naučili hvaliti se time da nikada nisu vodili osvajačke ratove, pa su zaboravili da se to uopće ne kosi s tvrdnjom da je napad najbolja obrana. Također ne treba zaboraviti ni Matoševe riječi da među Hrvatima ima više izdajica nego među svim ostalim europskim narodima zajedno. Ili pak Šenoine da Hrvati znaju biti samo sluge. Teško je, dakle, imati uspješnu promidžbu kada je Hrvatska prepuna Bulajićevih učenika, koji optužuju svako hrvatsvo i hrvatski narod gore od samog Bulajića i drugih srpski **Göbbelsa**.

Naravno to ne znači da se ne treba i dalje boriti za istinu o nama. Tako su australski Hrvati prošle godine sproveli akciju koja za cilj ima objavljivanje i distribuciju engleske verzije mojih knjiga o Jasenovcu. Međutim, nama je mnogo veći problem što današnje hrvatske vlasti zbog svoje sluganske politike prema svjetskim moćnicima i ne pomišljaju da se bore za istinu o nama u svijetu. Pače, svjedoci smo pokušaja kriminaliziranja i samog Domovinskog rata. Dakle, oni imaju zadaću da slične neistine nametnu hrvatskom narodu kada je u pitanju i tako nešto. Čak i general **Stipetić** mora svjedočiti kao okrivljenik pred Haaškim sucima za akcije oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija. Samim tim, on posredno priznaje da Domovinski rat nije bio obrambeni. A slična je i formulacija optužbi Gospićanima na čelu s generalom **Norcem**. Ne čudi onda što cijela državotvorna Hrvatska očekuje da se i posljedni plamičak slobodne javne riječi utrne. Čekaju što će biti sa *Slobodnom Dalmacijom*. Nažalost, naš problem danas nije kako da svijet zna istinu o nama, već kako će je znati Hrvati.

Pošteni i nepošteni četnici

Nedavno sam u *Hrvatsko Slovu* uspoređivao dr. Bulajiću s njegovim hrvatskim učenicima. U vezi s tim objavljen je u *Feralovom Greatest shitsu* slijedeći tekst pod naslovom "Feralova

Ravna Gora od gorega": "U stvari, i Puhovski i Pusićka i svi oni koji smatraju da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusićki, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

- Koja?

- Četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Ne čudi što *Feral* nije prenio integralni tekst. Recimo između prve dvije rečenice možete naći i sljedeće:

"Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideološki duboko suprotstavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffu. Sviđalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interese svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interese svog crnogorskog naroda, već srpskog. Ali, njega ipak treba više poštivati ...."

- Knjiga ukazuje i na doista nevjerovatan fenomen zatajenoga srpskog antisemitizma, osobito u 2. svjetskome ratu, sasvim različitog od permanentnoga potenciranja svih mogućih hrvatskih povijesnih krivnja. Kako u tome sklopu gledate na takav egzotičan detalj kao što je nedavni intervju ratnoga zločinca Slobodana Miloševića jednome izraelskome listu?

- Ništa čudno jer i Izraelci provode ono što je njihov interes. Kako je Milošević samo neuspješan i na kraju i neposlušan izvršitelj želja ili naredbi svjetskih moćnika, zašto mu ne bi objavili intervju. Kako su Srbi oni koji izvršavaju prljave zadaće svjetskih moćnika, oni "ne žele znati" za srpske zločine nad srpskim Židovima. Pogledajte samo kako je tek strašno Bulajić uvrijedio sve Židove. Naime u mojoj knjizi dan je i sljedeći citat: " *Te iste 1943. godine, kada je Himmler zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr. Miroslavu-Šalomu*

Freibergeru da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, ali Freiberger je ponudjenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen.' Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. Igorom Primorcem (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh Papandreu Damaskinosu i proglašen je pravednikom)."

Bulajić to negira pozivajući se na suca iz staljinističkog procesa nadbiskupu Stepincu. A doista je izuzetno ono što je učinio nadrabini dr. Miroslav-Šalom Freiberger: Otklonio je ponudjenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega_naroda! Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja?. Ne samo Židovi u Hrvatskoj ili bilo gdje u svijetu već svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao tako da se navodno sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako izuzetno djelo kao što ga je napravio dr. Freiberger. Nacisti jesu ubili dr. Freibergera, ali ovo što čini dr. Bulajić je još gore. Njegov postupak je tim morbidniji što on kao svoje "jevrejske suradnike" u svojoj knjizi navodi (str. 814.) "**Simona Wisenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Eiframa Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge**". Nije mi poznata nikakva reakcija hrvatski Židova, niti reakcija Bulajićevih suradnika.

Ponosna Hrvatska

- **Vaša najnovija knjiga nosi rječit naslov »Za hrvatsku Hrvatsku«. U kojoj je mjeri Hrvatska nakon 3. siječnja 2000. doista hrvatska ?**

- Knjiga je i posvećena uspomeni na dr. Franja Tuđmana, Oca hrvatske države. Čitam nedavno u *Večernjem listu* kako akademik **Slobodan Novak** kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i

osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem sto mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni **Pavelić**." Treba li ovim riječima išta dodati osim možda da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom. Zato se knjiga i zove "Za hrvatsku Hrvatsku", za razliku od ove sluganske Hrvatske kakvu smo dobili nakon 3. siječnja 2001. Hrvatska Hrvatska je ponosna i gorda Hrvatska. Hrvatska kojoj nitko ne bi mogao nametati krivnju za pobjedu i obrambenom i oslobodilačkom ratu. Hrvatsku koja ne bi dopustila da se poništava volja 87 posto birača hrvatskog naroda u susjednoj državi.

- Kako će se u Vašem osobnom slučaju nastaviti Vaš suživot matematike, povijesti i politike ?

Matematika je moj život. Postoji nešto što u svijetu zovu Pečarićeva ili Hrvatska škola u teoriji nejednakosti. Već imam deset svojih doktora, a bit će ih još. Časopis koji smo pokrenuli u Zagrebu, gdje sam ja Editor-in-Chief, ima u Editorial Boardu šezdesetak najznačajnijih znanstvenika u toj oblasti iz cijelog svijeta. Već je - kao jedan od rijetkih hrvatskih časopisa - uvršten u Citation Index, s koeficijentom 0,250.

Slijedeća knjiga koju sam napisao u koautorstvu sa svojom suprugom i jest povijesna. Zove se "Strossmayerova oporuka". Nedavno sam o Strossmayerovom jugoslavenstvu pisao u *Tjednu*. I tu se radi o našem pokušaju razbijanja još jednog mita. Supruga je sada nezaposlena. Teško će ubuduće biti prepoznatljiv u toj oblasti bez njezine pomoći.

Politika? Na prvi pogled izgledat će čudno ako kažem da odgovor na to pitanje ovisi o sudbini *Slobodne Dalmacije*. Naime,

ako uspije današnja vlast promijeniti uređivačku politiku u vašem listu i tako ugušiti i posljednje mjesto gdje se može pročitati i poneka kritika na njen račun, značit će da je u Hrvatskoj nastupilo jednoulje. Jednoulje su oni stalno i najavljivali optužujući dr. Tuđmana da je tako nešto on uveo u Hrvatskoj. Inače u velikosrpskoj politici osnovno je pravilo: optuži protivnika za ono što sam radiš ili namjeravaš raditi. Hoće li ovi naši Bulajićevi, bolje reći srpski učenici ustrajati na primjeni naučenog? Recimo Tuđmana su optuživali da krivotvori izbore. Sadašnja vlast sada samo bježi od izbora ukidajući Županijski dom Sabora. Hoćemo li doživjeti i istinsko krivotvorenje? Sve je moguće, jer izbori u BiH i tamošnja interpretacija izbornih rezultata govori da se nešto slično uz blagoslov međunarodnih moćnika može dogoditi i kod nas. Ali neovisno od toga ostaje činjenica da smo dočekali i deset godina živjeli u ponosnoj Hrvatskoj. Poslije toga teško je prihvatiti činjenicu da od tebe ponovo hoće napraviti slugu. U svojim tekstovima sam podržavao stvaranje hrvatskog bloka i sigurno ću na svaki mogući način pomoći i u borbi za ponovno stvaranje ponosne i gorde Hrvatske - hrvatske Hrvatske. Umjesto da se sa stvaranjem neovisne Hrvatske mogu u potpunosti vratiti svojoj matematici - ništa od toga. Hrvatima je, bar državotvornim, politika doista usud.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

“JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA”

Izgleda da je moja “zasluga” što je Goldstein spomenuo u svojoj knjizi i križni put hrvatskog naroda:³

Pečarić poglavlje knjige naslovljava “Jasenovac kao postaja Križnog puta”, ali se u čitavom tom poglavlju, koje je dugačko 5 stranica, temom iz naslova bavi samo u posljednja dva pasusa. U prvom pasusu citira Antuna Miletića, koji tvrdi da je “raščišćavanje” Jasenovca trajalo do 1951. No, Miletića ne citira iz originalne knjige, nego iz teksta Ljubice Štefan. (Sveučilišnom profesoru nije bitno je li spomenuti podatak točan ili nije i koje su implikacije takvom podatku, nego jesam li ja u publicističkoj knjizi taj podatak uzeo iz originalne knjige ili iz nekog drugog teksta! Malo je vjerojatno da ga on nije provjerio i u originalnoj Miletićevoj knjizi, i da je točan, a ovakav priglupi komentar treba skrenuti s implikacija koji on povlači sa sobom. Dugotrajno neko raščišćavanje, zar ne? Op. J.P.) U drugom pasusu navodi tvrdnju ing. Ante Biluša da je njegov otac Marinko boravio u Jasenovcu od kraja svibnja do sredine prosinca 1945. Taj podatak uopće nije sporan – na raščišćavanju (šestogodišnjem, op. J.P) demoliranih logorskih zgrada radilo se dosta dugo poslije rata sudjelovali su i zatočnici iz

---

³ I. Goldstein, Holokaust u Zagrebu, str. 614.

zatvora u Staroj Gradišci (sada izgleda Stara Gradiška postaje dio mjesta Jasenovac – iz mog teksta je jasno da je Biluš bio u Jasenovcu, gdje mu je žena slala pakete: “Adresa je Jasenovac”, op. J.P.), *ali to još nije nikakav dokaz da je Jasenovac poslije rata bio “postaja križnog puta” ili obnovljeni logor.*

Naravno, ne radi se o poglavlju. Goldstein ne razumije da su poglavlja mojih knjiga dobila imena po Bulajićevim i da su zato nazivi poglavlja dani u navodnicima. Zato i ne razumije da ja u svojim knjigama pratim njegov tekst i komentiram ga. A o Križnom putu i Jasenovcu kao njegovoj postaji bilo je riječi i u prvoj knjizi. Dakle, radi se o sekciji koju počinjem s Bulajićevim komentarom nečeg što je itekako velika potvrda da je Jasenovac doista bio postaja Križnog puta hrvatskog naroda. Naime, jedan član antropološke komisije koja je 1964. godine istraživala u Jasenovcu, Srbin Srboljub Živanović, tvrdio je da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju “populaciji koja je nosila svetle komponente”, tako da se s pravom može tvrditi da se radilo o pogubljenim Hrvatima - mahom civilima, ženama, djeci - s Križnog puta.⁴

Nedavno je fra Martin Planinić spomenuo jedno intrigantno svjedočenje:⁵ *Neposredno nakon Drugog svjetskog rata fra Benko Tulić, fratar zadarske provincije, bio je nazočan u Jasenovcu kao vojnik JA na početku prekapanja koje nije nastavljeno niti je ikada dovršeno. Naime, došla je engleska ekipa ustanoviti činjenično stanje na licu mjesta. Voda ekipe, koji je označio nekoliko mjesta za kopanje, odustao je od prekopavanja i naredio da se rupe zatrpaju čim je vidio svježe leševe umorenih hrvatskih vojnika i civila.*

Fra Planinić je dao i pravu ocjenu tih poslijeratnih jasenovačkih žrtava: *U Jasenovcu počivaju i žrtve Križnog puta, pomorene da budu okrivljene umjesto partizana.* Možda tim žrtvama treba dodati i ime dr. Guberine, a s tim u svezi je i odgovor na pitanje zašto nova vlast ne želi ići u popisivanje svih žrtava rata i poraća.

Svi znamo da se za žrtve križnog puta nije smjelo znati sve do kraja osamdesetih godina prošlog stoljeća. Sjetimo se samo nedavne hajke na redatelja filma "Četverored" Jakova Sedlara. Čak su ga

⁴ Lj. Štefan, *Hrvatsko slovo*, 20. ožujka 1998.

⁵ *Slobodna Dalmacija*, 8. veljače 2001.

optuživali i za rasizam. A Sedlar je prikazao samo blagu sliku strahota Križnog puta. I ne samo to. Treba znati da među članovima vladajuće stranke sigurno ima još onih koji su ubijali bez suđenja i tijekom rata i poslije njega. A da ne govorimo o tome koliko ima njihove djece. A oni su se ponosili i hvalili tim zločinima. Tako je odvjetnik *Hrvatskog domobrana* Tomislav Jonjić prije gotovo tri godine podnio kaznenu prijavu protiv Rade Bulata, Marka Belinića, Lutve Ahmetovića i Milke Kufrin, koji su se sami hvalili da su u noći između 31. 12. 1942. i 1.1.1943 u Krašiću zarobili 322 vojnika, nakon čega su, kako navode, likvidirali 192 ustaše i 26 domobrana. Rade Bulat i u svojoj knjizi *Žumberak i Pokuplje u NOB-u* ističe kako su u Krašiću zarobili 223 ustaše i 87 domobrana te da su strijeljali njih 218.

Svjedok D.K. s nadimkom Trpimir, koji je iskaz dao 1988. godine,⁶ naglašava patnju kroz koju su ljudi prolazili. Tako piše kako je put od Dravograda do Siska trajao 14 dana: "Pred Siskom su bile postavljene kolone kordunskih Srba s obje strane puta sa svim mogućim oruđima koje su upotrebljavali u poljoprivredi. Natjerali su nas da moramo proći između njih u redovima i nije bilo čovjeka iz kolone koji nije bio osakaćen. Oko 1000 ljudi tu je smrtno ranjeno, a partizani iz naše pratnje su ih poubijali iz pištolja." Isti svjedok je bio u koloni od 25.000 ljudi koji su preko Dervente krenuli prema Doboju. "Na jednoj ledini bio sam sam među 300 ljudi koji su iskopali jame u koje je stavljeno 300 naših suputnika koje smo morali zatrpati sve do ramena da im vire samo glave. Nakon toga dovedeni su seljaci Srbi iz okolnih sela s petokrakama na glavi i civilnim odijelima koji su konje, volove, zubače i drljače vukli po glavama tih ljudi. Svemu tome bio je nazočan Koča Popović i visoki partizanski oficiri."

U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. tvrdi da su u Rijeci 1947. godine oficiri držali predavanja na kojima su se sami hvalili da je na Bleiburgu ubijeno više od 35 tisuća ljudi.

Jasno je da se pod navodnim prikrivanjem povijesnih istina želi doista prikriti stvarna istina o svim žrtvama rata i poraća.

---

⁶ *Slobodna Dalmacija*, 1. ožujka 2001

Križni put Ante Miloša

Iako je prošlo dosta vremena od strahota Bleiburga i križnih putova, još uvijek imamo nova i nova svjedočenja tih užasa. U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. o njima svjedoči Martin Stjepanović. Nedavno sam dobio i svjedočenje Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođenog 6. lipnja 1925. godine. Ono je posebno značajno i zbog toga što je g. Miloš poslije rata bio i u Jasenovcu.

Miloševo dugo pješačenje je počelo iz Zenice. Išao je preko Doboja, Dervente, Bosanskog Broda, Slavonskog Broda, Novske, Zagreba, Celja, Zidanog Mosta, sve do Bleiburga. Došao je po noći na tu, kako kaže, "žalosnu poljanu". Englezi i Francuzi su ih predali partizanima: Ante Miloš piše: "Krenemo cestom. Straža je u razmaku jedan od drugoga od po 10 do 15 metara s obje strane. Ne daju nikud na stranu. Noću bi nas vodili kroz naselja i gradove. Natjerali bi nas sve trčeci kroz ta mjesta. Samo gdje nije bilo naselja malo bi se mogli odmarati."

Primijetimo da je slična priča i Martina Stjepanovića: "Nakon što smo predani partizanima, oni nas postrojavaju i tu se već vidi njihova brutalnost. Vode nas prema Mariboru, gdje nam naređuju da trčimo. U tom nadljudskom naporu mnogi od nas počinju bacati ruksake, odjeću, ali i novac. I kad smo se dobro izmorili, trčeci onako iscrpljeni i gladni deset kilometara – naši dušmani htjeli su da trčimo natrag. Za nas je bio nadležan Kosta Nađ i njegovi vojnici, koji su nam na mostu prije Maribora poskidali nakit, satove i sve vrijednosti te nas uveli u logor i razvrstali po vojnim okruzima."

Oba svjedoka pišu o tome kako su ih mučili žeđu. Miloš mi piše:⁷ "Ni vode nam nisu dali. Samo tamo gdje su bile kakve močvare zatrčao bih se, popio malo vode i opet trkom u kolonu da me ne bi prepoznali. Znalo se nad nekim bunarom nagnuti da se napiju od 5 do 7 naših ljudi, a stražari bi ih s automatom pobili odmah tu na samom bunaru. Poneko bi pao u kanal jer više nije mogao ići, ili su ih jednostavno ubijali. Hrane nije bilo, a vode nisu dali. Ni ljekara nije bilo da spasi one iznemogle. Tako smo Sloveniju prošli. Tukli su nas civili motkama. I žene. Jedna žena je mene udarila motkom preko pleća. I danas ćutim kad se mijenja vrijeme."

---

⁷ G. Ante Miloš mi je pisao po sugestiji g. Blaga Perića iz Sydneya.

Nadljudsku žeđ spominje i stari Martin Stjepanović: «Nakon što su razdvojili one koji su bili u vojsci od 1941. do 1943., koje su ubili na Bleiburgu, zajedno s mnoštvom žena i djece, mi ostali krenuli smo na Križni put preko Virovitice u Osijek. Bili smo gladni, žedni, iscrpljeni, a naši čuvari ubijali su nas ako bismo imalo iskočili iz kolone ili ako bismo posustali. Ne znam točno koliko je ljudi tako ubijeno» – nastavlja Stjepanović i dodaje kako su partizani znali rafalno osuti paljbu po ljudima iz kolone. «Toliko smo bili gladni da smo trgali granje i jeli travu. U selima pred Osijekom ljudi su pripremili vodu za nas, ali su partizani na konjima išli naprijed i tu vodu proljevali. Što da vam pričam, toliko smo bili očajno žedni da smo pili i mutnu vodu iz kanala gdje su plivale patke.»

Ali, vratimo se svjedočenju Ante Miloša: "Kad smo došli u Veliku Goricu, tu su nas zatvorili u žicu. Bilo nas je dvanaest tisuća. Stajali smo na nogama jer nismo imali mjesta, ni sjesti, ni leći. Tako su nas nabili jednog uz drugog, a ne daju ti ništa, ni jesti ni piti vode. Bilo je civila koji su donijeli u korpama hrane. Stražari nisu dozvoljavali da nam je daju, ali onda su civili pribacivali hranu preko žice. U toj žici, u tom tijesnom logoru sam je sebe ubio moj susjed Ilija Pilipović iz Goruše. Nije mogao izdržati. Iz Velike Gorice krenuli prema Sisku. Išli smo sve po noći i došli u Sisak oko devet sati izjutra. Dijelili su nam kuruzno brašno, ali ja nisam mogao dobiti, jer su malo iznijeli. Moj susjed mi je dao jednu šaku i onako sam je pojeo. U Sisku su nas rasporedili prema vojnom okrugu odakle smo, i krenuli smo prema Pakracu. Noću, negdje iza Banove Jaruge, izašao sam iz kolone, ubacio se u velike koprive i tu prenoćio. Ujutru sam krenuo prema istoku i došao sam poviše Novske gdje sam prenoćio u šumi. Krenuo sam prema Savi. Jedan me je civil dočekao s puškom i skinuo mi kožulj i cipele. Ipak, pustio me je pa sam produžio Savom. Dođoh do jedne kuće. Baba zatvara kokošinjac. Upitam je može li se noćiti i tko je u kući. Rekla mi je da je u kući 'naša družina'. A u kući četiri muškarca, dva civila bili su naši, Hrvati, a dva Srbina u partizanskim uniformama. Partizani su me upitali odakle sam. Traže isprave. Imao sam domobransku knjižicu, ali su mi našli ustašku sliku. Oni mi kažu: «Ti si ustaša.» Zakunem se Bogom da nisam, nego da je to moj rođak. Bog neka mi oprost i tu neistinu, jer to jest bila moja slika. Slikao sam se u Travniku, gdje

sam bio dva puta u borbi. Srećom, povjerovali su i slika je završila u šporetu. Tu sam prenoćio i najeo se. Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

Iz Jasenovca, Miloš je otišao pješke prvo u Novu Gradišku, a potom u Slavonski Brod gdje je bio šest dana. Tu ih nisu progonili, hrana ja bila dobra. Zatrpavali su rupe od avionskoga bombardiranja. Potom su ih prebacili u Bosanski Brod: "Tamo sam vidio tri otvorena vagona natovarena našim zarobljenicima. Stojali su tako natrpani da nisu mogli ni sjesti ni leći. Ne znam kud su ih odveli, ali znam da su među njima bili Ivo Ivoš i Stipica Grlić iz susjednih sela. Nikad se nisu živi vratili. U Bosanskom Brodu ostao sam sedam dana. I tu su me ispitivali, a onda su me gonili čistiti temelj kuće Ante Markovića koju su avioni porušili. Iz Broda smo krenuli za Doboju. U Doboju su nas strpali u jednu školu. Opet su nas zbili jednog uz drugoga tako da nismo mogli ni leći ni sjesti. Dvadeset i četiri sata ništa nam nisu dali jesti ni piti, a onda smo išli pješke u Zenicu. Tu me zatvoriše samog u ćeliju. Mogao sam se samo pružiti i to na beton. Za hranu sam dobivao pet deka kruha i čašu vode. Iz Zenice nas odvedoše vlakom za Travnik. Opet u zatvor. Bilo nas je trojica. Ivica Bošnjak, Ivo Pusić i ja nismo mogli nikuda izlaziti. U istoj sobi smo i nuždu

vršili." Konačno, Ante Miloš je stigao do Sarajeva "vagonima, natrpali nas kao stoku, i jedva smo živi ostali". U Sarajevu, na Koševu, zatekao je puno zarobljenika. Nije mogao prepoznati svoje susjede ni oni njega. Prebacili su ih na Ilidžu, a 8. kolovoza 1945. Miloš je dočekaao amnestiju. Kad je stigao doma, nisu ga ni prepoznali.

Ovakvo svjedočenje nije usamljeno. Slovenski tjednik *Demokracija* nedavno je pisao o svjedočenju nekadašnjega hrvatskog vojnog zarobljenika Srećka Bolčića o spaljivanju 4000 leševa Hrvata u, kako su ga nazvali, slovenskome Auschwitzu. Naime, vojni su zarobljenici, po Ozninoj naredbi, u tvornici Impol u Slovenskoj Bistrici spalili oko 4000 leševa ubijenih ustaša, domobrana i hrvatskih civila, među kojima je bilo žena, djece i staraca, koje su partizani izdvojili iz kolone Križnoga puta i koje su natjerali u tunel Impel tvornice, minirajući poslije, ulaz u taj tunel.

U masovnoj grobnici pored Radovljice (pet km jugoistocno od Bleda, 24 km sjeverozapadno od Kranja) zasad su iskopana 233 leša, a spominje se i ovdje 4000.⁸

U tjedniku *Fokus*⁹ spominje se Maceljska šuma nedaleko od Krapine, gdje su partizani ubili više od 13 tisuća ljudi koji su bačeni u više od 130 jama. Počinitelji toga strašnoga zločina još uvijek slobodno šecu Hrvatskom.

Pogledajmo što o Maceljskoj šumi piše u *Izvjescu o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine*. U svibnju i lipnju 1945. godine počinjene su masovne likvidacije hrvatskih i njemačkih vojnika te civila. Na prostoru Maceljske šume (Lepa Bukva, Vrh Ilovec i Crni Jarak) istraženo je, 1992. godine, 26 masovnih grobišta u kojima su pronađeni posmrtni ostaci 1164 žrtve. Pretpostavlja se da u ovoj šumi ima još oko 130 stratišta. Jedan dio jama nalazi se u neposrednoj blizini Đurmanca te jedna velika jama s lijeve strane Mirkovečkog jezera, kod mjesta Sv. Križ Začretje. Počinitelji su partizani. U istom izvješću za Radovljicu stoji da je 1945. ubijen nepoznat broj žrtava. Žrtve su zarobljeni hrvatski vojnici i civili s Križnog puta. Također

---

⁸ *Vjesnik*, 2. studenoga 2001.

⁹ *Fokus*, 20. prosinca 2001.

je kod Radovljica deset časnika hrvatske vojske iz vlaka izvedeno u šumu, opljačkano i likvidirano. Kao počinitelji navode se partizani.

Macelj je posebno istaknut i kada je u Izvješću navedeno da su za područja Republike Hrvatske prikupljena saznanja o postojanju **oko sedam stotina lokacija** gdje se nalaze masovna grobišta iz II. svjetskog rata i nakon njega. Uz Macelj, posebno je spomenuto i područja Grada Zagreba i Zagrebačke županije za koja Komisija ima saznanja o postojanju 106 lokacija grobišta, nastalih u ratnom i poratnom razdoblju. Komisija je prikupila saznanja i o postojanju **oko 90 masovnih grobišta** u Bosni i Hercegovini u kojima su likvidirani hrvatski vojnici i civili i za **oko dvije stotine masovnih grobišta** u Sloveniji, a u većini tih grobišta stradavali su i Hrvati. Pregled svih ovih lokacija dan je na sedamdesetak strana ovog Izvješća.

Kada pogledamo samo ovih nekoliko novinskih članaka vidljivo je da nam predstoji još puno takvih novinarskih istraživanja jer je broj masovnih grobišta doista velik. Vjerojatno je to razlog zašto današnje vlasti ne žele da Komisija nastavi svoj rad. Glavnu ulogu u tome odigrao je g. Slavko Goldstein. Zato sam zamolio predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena za napomene o tom njihovom osporavanom Izvješću. Evo njegovog odgovora:

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E

o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije.

Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i poraća ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo

broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nekakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez pobližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153 700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u Međimurju do 28 029 žrtava u Splitsko-dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebni problemi imala je Komisija s utvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti žrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među žrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 žrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim žrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabilježeno. Ali zato imamo 83 685 žrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Države Hrvatske zabilježeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači žrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru žrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod žrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih žrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa žrtava, koji bi sadržavali imena svih žrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo počeli (Florian Boras: «SPOMENICA LJUBUŠKIM ŽRTVAMA», Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ŽRTVAMA IDEALU HRVATSKE DRŽAVE – IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja žrtava bilo je na onim žrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunističke vladavine moralo šutjeti. Za takve žrtve mogli smo doznati prvenstveno preko živih svjedoka, čiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu «Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije», Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvješće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oспоравatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječajnskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da

ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Kazimir Sviben

*

Potvrdu ispravnosti rada njegove komisije Kazimir Sviben je pokazao nedavno na primjeru svog Zlatarskog kraja. Naime, 24. veljače 2001. u Zlataru je predstavljena knjiga "Žrtve Zlatarskog kraja u temeljima hrvatske slobode" Uredništvo: Željko Ceboci, Vlado Hajnić, Kazimir Sviben, Josip Škof, Franjo Škrlec i Stjepan Turk koordinirali su veliki posao mnogih da bi se popisali svi stradali pripadnici Hrvatskih oružanih snaga tadašnje NDH. Naravno, na samoj promociji su i sami konstatirali da nisu popisani svi i da će eventualno novo izdanje biti potpunije. Ne čudi što je upravo predsjednik Komisije koju treba ukinuti dao izvrstan prikaz borbi za Zlatar u Drugom svjetskom ratu. Prvi partizanski napad na Zlatar počeo je 21. listopada 1943. Da bi razumjeli i sama istraživanja žrtava ovog kraja, navest ćemo samo djelić iz sjećanja komesara XXVIII. divizije Ivana Šibla: "Sada smo u Zlataru, ali oslobođenje toga glavnog zagorskog uporišta nije nam donijelo mnogo radosti. Zlatarska posada pokazala se doraslom da odoli svim jurišima. Ne smatramo svojom zaslugom što je Zlatar u našim rukama." U drugu borbu za Zlatar krenule su postrojbe XXXII. partizanske divizije 6. siječnja 1944. Zbog velikih gubitaka i malih izgleda da se Zlatar osvoji, napad je obustavljen 9. siječnja.

Naravno, i u ovoj knjizi ima više svjedočenja partizanskih zločina. Ovdje ćemo spomenuti samo pokolj u Maču, o kome svjedoči Dragutin Herceg iz Ladislavca. Branitelji su se povukli u općinsku zgradu, ali su partizani minirali jedan zid zgrade: "Rušenjem zida nastao je veliki otvor kroz koji su u zgradu upali partizani s noževima na puškama. Uvidjevši da je svaki daljni otpor uzaludan, branitelji su prestali pružati otpor, odbacili oružje i pristali na predaju. To partizani nisu prihvatili. Započelo je ubijanje i klanje; neki su branitelji uspjeli istrčati iz zgrade gdje ih je dočekala strojnička paljba i većina ih pogiba; tek je nekolicina ostala živih, među njima Švenda i Marković. Procjenjuje se da je u tom masakru

stradalo preko sedamdeset branitelja, što zaklanih, što ubijenih streljačkim oružjem. Nakon što je krvavi pir bio završen, partizanima stiže dojava da se približava pomoć braniteljima iz Zagreba. Na brzinu polijevaju zgradu petrolejem, zapale je te se hitno povlače i bježe u sigurnost. Poklani branitelji u zgradi, među kojima je bilo možda i preživjelih, izgorjeli su u požaru tako da su kasnije njihove obitelji onako pougljenjene leševe jedva prepoznavale."

Na stranicama 51-121 knjige dani su popisi mjesta s brojem upisanih žrtava, poimenični popisi, a na kraju statistički pregled koji se sastoji od tabličnih podataka po mjestima boravka upisanih

- o pripadnosti vrstama postrojbi Hrvatskih oružanih snaga,
- o mjestima i uzrocima pogibije,
- o neposrednim počiniteljima,
- o starosti (godinama rođenja) žrtava.

Popisana je ukupno 1371 žrtva. Za 303 žrtve ne zna se jesu li poginuli tijekom ili poslije završetka rata. Od preostale 1014 žrtve točno je utvrđeno da je njih 443 ubijeno nakon 15. svibnja 1945! Dakle tijekom cijelog rata 571 žrtva, a poslije rata čak njih 443! Taj odnos zorno nam pokazuje zašto će Hrvatski sabor vjerojatno i donijeti odluku o ukidanju Svibenove komisije!¹⁰

Spomenimo da je popisivanje žrtava sigurno ispravan put, iako težak i dugotrajan. To nam je pokazao i sam Ivo Goldstein kada se javno, preko HTV, morao ispričavati što je naveo kao žrtvu ustaša čovjeka koji je umro dvadesetak godina kasnije.

Međutim, vratimo se prigovoru g. Svibena Slavku Goldsteinu. U knjizi *Holokaust u Zagrebu* postoji podatak koji dodatno optužuje Slavka Goldsteina:¹¹

Trogodišnjim istraživanjima u arhivama i konzultiranjem literature i drugih izvora Ivo Goldstein prikupio je građu za ovu knjigu i do jeseni 2000. godine napisao njen najveći dio.

Je li se tu radilo o sukobu interesa? Sigurno je Slavko Goldstein znao da je mnogo podataka sakupio njegov sin, ali nije ih htio ustupiti Komisiji. Ili ih nije ustupio da bi je mogao napasti?

¹⁰ *Spremnost, hrvatski tjednik*, 20. ožujka 2001.

¹¹ I. Goldstein, *Holokaust u Zagrebu*, str. IV.

Međutim, čini se da je govoreći o mojoj knjizi, odnosno o meni, dr. Ivo Goldstein rekao ono što se slobodno može reći za njega. Zato navedimo te njegove riječi:¹²

To sve pokazuje da Pečarić ne poznaje dovoljno materiju o temi kojom se bavi, da ne pozna "zanat historičara" te da ga u objektivnom spoznavanju prošlosti sputavaju njegovi politički stavovi. Stoga su njegove knjige tek za nijansu kvalitetnije i vrednije od Bulajićevih, na koje se obrušava s toliko strasti i energije. Urednik Pečarićeve knjige tvrdi da se radi o "publicističkom djelu ... pisanom popularnim stilom ... autor se koristi najviše slikovitošću i ironijom ... oni koji žele detaljniju informaciju posegnut će za knjigama Žerjavića" i drugih (ti drugi su Lj. Štefan i Ph. Cohen, jasno je zašto ih Goldsteini ne žele spomenuti, op. J.P.). Ta ocjena pogađa bit stvari (očito neočekivana pohvala za rad gđe Štefan i g. Cohena, op. J.P.), ali se onda postavlja pitanje zašto je knjiga objavljena u jednoj eminentnoj historiografskoj instituciji (nepreciznost uobičajena za Goldsteina, jer izdavač nije samo Institut, op. J.P.).

Vidi se da Goldsteini i ovdje spominju moje političke stavove. Već smo vidjeli da su moje (i Gumzejeve) političke predrasude u tome što vjerujemo *Jevrejskom pregledu*, izdanju Saveza jevrejskih opština Jugoslavije, Beograd. A u stvari očito je da se radi o krilatici «napad je najbolja obrana». Upravo je knjiga *Holokaust u Zagrebu* pokazala da Goldsteine u objektivnom spoznavanju prošlosti sputavaju njihovi politički stavovi. Njihove političke predrasude učinile su njihov ogroman istraživački rad pomalo smiješnim.¹³

¹² Isto, str. 614.

¹³ Knjiga "Srpski mit o Jasenovcu" bila je predložena za znanstvenu (!) nagradu "Josip Juraj Strossmayer". Evo jednog dijela recenzije koju je tom prigodom dobila Komisija za dodjelu te nagrade:

"Njima se s posebnom darovitošću priključio dr. Josip Pečarić, koji je osjetio da je ovdje riječ o igri brojeva. Tako je o žrtvama logora Jasenovac progovorio matematičar. Progovorio je snažno, vrlo argumentirano. Učinio je to u knjizi: **"Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima"**, tiskanoj u Zagrebu 1998. U njoj Pečarić, sustavnom analizom knjige dr. Milana Bulajića, Jasenovački mit Franje Tuđmana – Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima (koja predstavlja sintezu suvremene velikosrpske historiografije o Jasenovcu), na osnovu izvora i literature, dokazuje da se tu iznijeti Bulajićevi stavovi temelje na mitologizaciji i raznovrsnim manipulacijama i falsifikatima povijesnih dokumenata te istina. Tako je on razobličio i argumentirano pobio

GOLDSTEIN U KOMISIJI ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA

Glas Koncila, 27. siječnja 2002.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama.

U «Glasu Koncila» 13. siječnja 2002. objavljena je reakcija Iva i Slavka Goldsteina na tekst «Goldsteini ponovo optužuju Stepinca». Želeći pobiti tvrdnje dr. Krišta, oni daju navod sa str. 577-578 iz kojeg se vidi da Goldsteini ne prihvaćaju da je Stepinac bio «ratni zločinac, duhovni podstrekač genocidnih progona srpskog stanovništva u NDH», pače «glavni ideolog ustaštva i genocida nad Srbima». Jasno je da u današnjoj Hrvatskoj Goldsteini tako nešto ipak ne smiju tvrditi, ali zato - slučajno ili ne - sve ostale tvrdnje koje su dane u optužnici nastoje dokazati. Krišto je pokazao kako.

Međutim, interesantno je kako Goldsteini odgovaraju na Krištin upit zašto su napravili jednu takvu knjigu. Negiraju sve mogućnosti koje spominje Krišto, osim političku dobit ili vlastitu promociju.

Bulajićeve velikosrpske falsifikate, na jedan kritičan, dokumentiran i ironičan način. Time je pokazao da Bulajić i njegovi ideološki sljedbenici lažnih optužbi, podvala, manipulacija, izmišljotina i laži, koje Pečarić razotkriva i pobija, ne zaslužuju drugo nego da budu ismijani. On je jedini koji je u osobnom sučeljavanju argumentima uspio zbuniti Bulajića i dovesti ga do stanja ludila. Pečarić je dokazao da je lažni broj žrtava u logoru Jasenovac temelj velikosrpskom dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Također je dokazao da se ne radi ni o kakvom tobožnjem «Jasenovačkom mitu Franje Tuđmana» već o «Srpskom mitu o Jasenovcu», iza kojega stoji skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, a što je iskazao u naslovu i podnaslovu knjige. Njegova knjiga pisana je na jednostavan, popularan, argumentiran i svakome razumljiv način, što predstavlja dodatnu njezinu vrijednost. Sve to je razlog da je njegova knjiga vrlo dobro prihvaćena u javnosti, o čemu svjedoče i dosad objavljene kritike i prikazi knjige u dnevnom tisku.

Zbog svega toga dr. Josip Pečarić zauzima vidno mjesto u istraživanju problema žrtava u logoru Jasenovac 1941-1945. godine. Zato predlažem da mu se za knjigu: «Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima» dodijeli nagrada «Josip Juraj Strossmayer».

Valjda zato što je dr. Ivo Goldstein doista prisutan u raznoraznim utjecajnim tijelima, a Slavko Goldstein je od člana Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava dospio do predsjednika Savjeta Spomen-područja Jasenovac.

Od predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena dobio sam njegove *Napomene o «Izvješću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (od 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine)»*, Zlata 11. siječnja 2002., u kojima se spominje i g. Slavko Goldstein: «Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oспораватељ S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane 'mane'. Kao 'krunski' dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu *Izvješća*)...

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.»

Jasno je da je inicijator spomenute «zloporabe» bio g. Goldstein.

Vjerojatno Goldsteinima nije odgovaralo ono na čemu je inzistirala Komisija: poimenično popisivanje. Sviben također kaže: «Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj 'normi'.»

Takav rad Komisije sigurno bi pokazao da postoje osobe koje su popisivane pod raznim imenima, ili više puta istim imenom. Tako je, na primjer, Kazimir Sviben u Saboru 11. studenoga 1999. dao slijedeći primjer iz knjige «Jasenovac žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije» str. 550. za mjesto Ljubuški: «*Bilić (Mehmed) Sabit, rođen 1922., Musliman, ubijen od ustaša 1944. godine u logoru Jasenovac. Bilić (Mehmed) Sabit, rođen 1920., Hrvat, ubijen od ustaša 1944. godine u logoru Jasenovac. Bilić (Mehmed) Sabit, rođen 1922., Srbin, ubijen od ustaša 1944. godine u logoru Jasenovac.*

U knjizi «Spomenica ljubuškim žrtvama» nema ni jednoga od te 'trojice'. Spominje se samo Bilić (Hase) Šerif koji je u siječnju 45. poginuo kao partizan u Ljubuškom.» Međutim, čini se da je mnogo interesantnija činjenica što na str. IV. knjige «Holokaust u Zagrebu» stoji ovo: «Trogodišnjim istraživanjima u arhivama i konzultiranjem literature i drugih izvora Ivo Goldstein prikupio je građu za ovu knjigu i do jeseni 2000. godine napisao njen najveći dio.»

Dakle sin g. Goldsteina, koji je s ocem autor ove knjige, radi na onome što se od g. Slavka Goldsteina očekivalo u Komisiji negdje od 1997. godine. Goldstein ta istraživanja ne daje Komisiji, nego napada Komisiju zato što toga nema. Pri tome neistinito interpretira rezultate njezina rada kao konačne, iako je iz samog naslova Izvješća vidljivo da to nije točno. S druge strane, njegov sin, kao sveučilišni profesor, sigurno zna što je obaveza njegovog oca prema Komisiji.

Naravno, takvo sramotno ponašanje i oca i sina sigurno su odgovor na Krištin upit: «Može li se knjiga Goldsteinovih o zagrebačkom holokaustu svrstati u knjige koje su proizvedene ne da bi pokazale pijetet prema žrtvama ili iskazale pristajanje autora uz uzvišenija humana načela i vrijednosti (...)»

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.**JASENOVAC**

Hrvatsko slovo, 14. ožujka 2003.

Svi velikosrbi koristili su zločine u koncentracijskom logoru Jasenovac kao dokaz da su Hrvati genocidan narod i da nemaju pravo na državu. Oni su svojim neistinitim "podacima" o broju ubijenih u Jasenovcu koje su iznosili na svim velikim svjetskim jezicima zastupali velikosrpsku politiku porobljavanja hrvatskog naroda te tako sprječavali da se dođe do stvarne povijesne istine o Jasenovcu. To pitanje ostat će još dugo na dnevnom redu povijesnih istraživanja. Slijedeći članak našeg suradnika akademika Josipa Pečarića objavljujema kao prilog raščišćavanju tog spora.

Već smo upozorili da je mr. sc. Mladen Ivezić u nedavno tiskanoj knjizi *Jasenovac / Brojke*, Zagreb, 2003. pokazao kako Goldsteini lažno interpretiraju zakone o državljanstvu u NDH. U svezi s pitanjem broja žrtava, na str. 199., on konstatira: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700.000 naniže, nego od nule naviše." Brojka od 700.000 žrtava Jasenovca je nekadašnji službeni podatak premda se u Općoj enciklopediji Leksikografskog Zavoda Jugoslavije može pročitati i da je u logoru "pobijeno oko 500-600 tisuća" i da je "stradalo oko 350.000 lica" i da je "pobijeno nekoliko stotina tisuća

Srba, Hrvata, Židova i Roma", u Vojnoj enciklopediji brojka je 600.000, u Jugoslavici i Popularnoj enciklopediji BIGZ-a 700.000, a u Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45 je to od 600-700 tisuća.

Osamdesetih godina postalo je jasno da ta brojka žrtava Jasenovca, veća za 100.000 od brojke žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novu brojku, a trebale su je osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije. Goldsteini se pozivaju na Žerjavića (do 85.000) koji je sam tvrdio da daje veće brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali povećavaju njegove brojke (do 100.000), pa Goldstein, primjerice u *Globusu*, 10. siječnja 2003., može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".

Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervne" brojke za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihova se brojka podrazumijeva kao brojka ukupno poginulih. Tako je bilo i s brojkom od 700.000. Zato brojke koje spominju Goldsteini možemo s pravom zvati brojkama Draže Mihajlovića. Jasno je onda zašto su svi oni koji se protive toj brojci "revizionisti" koji "minimaliziraju" navodno stvarni broj žrtava, tj. velikosrpsku brojku Goldsteinovih i Draže Mihajlovića.

Kako Goldsteini to rade? Na str. 602. svoje knjige oni pišu: "Dobrim dijelom *Bespuća* Tuđman uspješno pobija famu o 700.000 jasenovačkih žrtava i o genocidnosti Hrvata, ali mjestimično upada u drugu krajnost. Jednostranim izborom podataka neprimjereno minimalizira broj ukupnih žrtava, osobito srpskih, tvrdeći da je 'u jasenovačkom logoru stvarno stradalo nekoliko (vjerojatno 3-4) desetaka tisuća zatočenika...' Treba li uopće spomenuti da i Bulajić napada Tuđmana zbog tzv. minimaliziranja broja žrtava.

Čudi li da kad nitko više ne želi ići na Bulajićeve konferencije o Jasenovcu – na njih ide Slavko Goldstein. Tako tvrdi da "dr.

Bulajić više nije zastupao svoju notornu tezu da je u Jasenovcu pobijeno 700 tisuća ljudi srpske nacionalnosti." Sjetimo se mog citata iz *Slobodne Dalmacije* koji su Goldsteini lažno citirali: "Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Slavko Goldstein mora lagati i o Bulajiću, kako bi nam mogao "prodati" svoju brojku koja korespondira s brojkom Draže Mihailovića. Zato on u *Globusu* kaže: "U Beogradu postoji popis sa 77 tisuća imenom i prezimenom pobrojanih žrtava, koji nije potpun. Držim da je konačan broj žrtava manji od sto tisuća." Ne kaže da je to Bulajićev popis! Na str. 159. moje knjige piše: "Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77.743 žrtve: 'To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000.'" Čudi li nekoga to što je Goldsteinu relevantna referenca Bulajićev popis? U Bulajića vjeruje, a sve je učinio da spriječi popisivanja koje su radili Hrvati! Čudi li nekoga kada obojica spominju brojku 100.000?

Pred kraj svoga života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do brojke s kojom će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, osim Goldsteinovih trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da ta brojka bude njegova brojka. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenađio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst.

Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti brojka koja korespondira brojcima Draže Mihajlovića.

Saborska Komisija u vrijeme tih događanja u HAZU još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Popisivanje bi vjerojatno pokazalo da je bilo manje žrtava od onih koji su za Goldsteine i njima slične - minimalizirane! To pokazuje i sva silina laži koje rabe sami Goldsteini. O njihovoj knjizi je nedavno pisao i dr. Jure Krišto: "Još jedanput o knjizi Holokaust u Zagrebu" u Časopisu za suvremenu povijest 34 (2002), str. 961-985. Krišto dokumentirano pokazuje kako Goldsteinu povećavaju broj Židova koji su živjeli na teritoriju NDH prije rata (sa 35.000 na 38.000-39.000). Povećavanjem tog broja može se lako povećati i broj žrtava: "Kad se uvažavaju te činjenice, Levijevo izvješće se potpuno podudara s nalazom projekta 'Dotršćina' o 6.400 stradalih zagrebačkih Židova. Goldsteini se, pak, pozivaju na knjigu *Popis žrtava* te broj od 7.492 židovske žrtve koji donosi ta knjiga uzimaju kao da je to brojka do koje je došao projekt 'Dotršćina', kojemu se dodaje 350 žrtava kako bi se došlo do broja od 7.842 osobe, 'odnosno na broj od približno 7.800-7.900 židovskih žrtava' (638). To je utoliko čudnije kad se zna da je u tom popisu žrtava Židovske bogoštovne općine u Zagrebu uvršten priličan broj onih koji su se poslije javili kao živi, iako ima i onih, kako Goldsteini ističu, koji nisu na popisu. Goldsteini izvode još nekoliko matematičkih poteza da bi došli do zaključka da je 'u Holokaustu u Zagrebu stradalo između 8.000 i 9.000 Židova' (639)." Što se tiče ovih "matematičkih poteza" koje spominje Krišto u mojoj knjizi je na str 153. pokazano kako bi takvi "potezi" da su doista matematički dali brojke između 7.580 i 8.000. To je neoprostivo jer je sigurno da oba Goldsteina imaju završeno barem osnovno (osmogodišnje) obrazovanje.

Kako ne možemo vjerovati da će ovaj režim obnoviti rad te saborske komisije, i te kako su važne nove raščlambe pitanja jasenovačkih žrtava. A Ivezić u svojoj knjizi raščlanjuje uglavnom partizanska izvješća tijekom rata i iz njih izvodi zaključke za svaku godinu rata (naravno to isto radi i za poslijeratne godine). Tako za 1944. piše (str. 32):

"1944. g. donijela je eskalaciju promidžbenih brojki. One se retroaktivno ubacuju u prve godine Rata, iako su antifašisti od početka znali što se po taborima zbivalo. Služile su motivaciji i pravdanju genocida nad hrvatskim političkim narodom. Svi su partizanski napisi o Jasenovcu do 1944. godine, osim onih u ZAVNOH-ovoj knjizici, nepotpisani. Desetine članaka razbacivale su se brojkama.

Dopunimo već izvedene jednadžbe:

- Sabirni i radni logor Jasenovac je radio 44 mjeseca.
- Do listopada 1944. je bilo prošlo već 38/39 mjeseci.
- Prvih su 11 mjeseci priznati kao najgori.
- Još uvijek nije kvalitetno osporena Brozova (ionako pretjerana) brojka od, najviše, 8.500 ubijenika, do travnja 1942 (Ivezićeva tvrdnja da je Brozova brojka pretjeranja zasnovana je na činjenici da Broz spominje i pretjeranu brojku od pet stotina tisuća ubijenih u NDH, većinom Srba, do travnja 1942, op. J.P.).
- Slavonski partizani i Sabljak govore o tisućama onih koji izgubiše život u svim taborima, do sredine 1944. g.
- Od listopada 1944. g. ostalo je 5 - 6 mjeseci za ubojstvo ostalih.
- Ako je do konca Rata moralo biti pobijeno 30.000, 700.000 ili 2.000.000 ljudi, to bi značilo da se dnevno ubijalo po 200, u prvome, cca 4.700 u drugome ili, čak, cca 14.000 ljudi u trećemu slučaju (po brojci Goldsteina i Draže Mihailovića to bi bilo oko 670 ljudi, op. J.P.)!

Da je dr Pavelić stvarno imao, a to nikako nije, cilj uništiti Srbe, Cigane ili Židove u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, on bi to bio činio na početku i vrhuncu svoje moći. A iz toga vremena imamo samo razmjerno sitne brojke!

Činiti genocid na kraju izgubljenoga rata, bilo bi ludo i nemoguće.

(...) Svo je zlo kulminiralo 1945. Antifašisti bijahu posve svjesni da im nitko neće smetati, nego su, pače dobili mandat počiniti genocid nad Hrvatima da bi obnovili Jugoslaviju. Ako se ikada prije makar malo biralo riječi, sada osta samo mržnja."

Ivezić zaključje (str. 200): "U Sabirnome i radnom logoru Jasenovac (dakle svim njegovim radionicama i podlogorima, na radu u šumi i sl.) i Staroj Gradiški život je od svih mogućih uzroka izgubilo najvjerojatnije između 1.000 (tisuću) i 2.000 (dvije tisuće), eventualno 3.000 ljudi, a nemoguće da ih je umrlo više od 5.000."

S jedne strane imamo brojku Goldsteina tj. Draže Mihailovića. Tu brojku želi sadašnji režim. Služi im za ponovno dokazivanje "genocidnosti hrvatskog naroda" jer im je zadaća stvaranje Zapadnog Balkana ili četvrte Jugoslavije po formuli 6 – 1 + 1. Za razliku od Goldsteina, Ivezić sve raščlanjuje zaista znanstveno. Njegova knjiga pokazuje da se mora obnoviti rad saborske komisije za žrtve rata i poraća. Do tada, ostaje nam vjerovati procjenama mr. Ivezića!

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE»

Prije svega htio bih se zahvaliti predstavljateljima moje knjige «Pronađena polovica duše» generalu Krešimiru Čosiću zamjeniku ministra obrane Gojka Šuska i sveučilišnom profesoru, Tomislavu Bošnjaku nekadašnjem Glavnom tajniku HNV-a, glasnogovorniku hrvatskih zajednica u Australiji (posebno za vrijeme kampanje za priznanje RH), uredniku *Hrvatskog tjednika i Hrvatskog vjenika* iz Melbournea, koji je bio i Pomoćnik ministra vanjskih poslova, Generalni konzul RH u Torontu i veleposlanik u Teheranu, kao i profesoru Vinku Grubišiću, profesoru na Sveučilištu Waterloo u Kanadi, i šefu katedre za Hrvatski jezik i kulturu na istom sveučilištu. Polovica duše je ta naša iseljena Hrvatska i doista je privilegij i sreća što sam sam u zadnjih deset godina bio tako često s njima.

Nedavno sam na sjednici Hrvatskog svjetskog kongresa najavio ovu knjigu. Činjenicu da je knjiga posvećena ratnom ministru obrane Gojku Šušku objasnio sam ovako:

«Da je hrvatsko iseljništvo dalo Domovini samo Gojka Šuska – mnogo bi dali. A znamo da su dali mnogo više.»

Opće prihvaćanje ovih mojih riječi potvrđuju činjenicu da je uz predsjednika Tuđmana i kardinala Kuharića, Gojko Šušak najzaslužniji što danas imamo hrvatsku državu.

Od 3. siječnja 2000. godine mnogi u hrvatskom narodu pokazali su da ne znaju cijeniti to što imaju državu, pa se tako odnose i prema onima koji su najzaslužniji što je uopće imaju.

Dio sramote zbog takvog odnosa pada na svakog od nas. Osobno se pokušavam iskupiti pred tim velikanima hrvatskog naroda tako što sam knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku» posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, a ovu evo velikom ministru obrane Gojku Šušku.

Sramota je mnogo veća i to nije dovoljno. Tješim se jer znam da su oni toliko voljeli svoj hrvatski narod da su za života kada su takvu nezahvalnost već doživljavali sve opraštali, pa to sigurno čine i sada. Hvala im još jednom.

Kolega Grubišić je zato doista u pravu kada kaže da je ova knjiga «i nastavak i nadopuna knjige «Za hrvatsku Hrvatsku», gdje su mahom bili dani tekstovi iz zadnjih godina.

Kako sam uopće počeo pisati dano je u intervjuu koji je sa mnom napravio Joško Čelan za *Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije*, 8. travnja 2001., dakle još uvijek slobodne Slobodne Dalmacije, a koji je dan u ovoj knjizi:

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tudman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

(...)

U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče

i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primjetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživljeli samo kao izgublenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

(...)

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito.

Interesantno je kako smo se u Melbourneu i prošle godine prisjetili tog mog prvog susreta prilikom prošlogodišnje promocije engleske verzije knjiga o Srpskom mitu o Jasenovcu. Evo kako je to opisano u knjizi:

"Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije prošlogodišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislio sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.”

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI
PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.**

**BLEIBURG TRAJE DO DANA
DANAŠNJEGA!¹⁴**

Stjepan Mesić tvrdi kako se žrtve Jasenovca i Bleiburga ne mogu izjednačavati. To komentira i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 12. svibnja 2005.:

"...teza, da se žrtve ne mogu izjednačavati, implicira da se neki zločini mogu ideološki opravdati, odnosno da su jedni dobili što su zaslužili, a drugi su stradali nečužni. Mrtve se sortira prema naknadnoj ideološkoj rekonstrukciji, u stilu – vaši mrtvi nemaju ista prava kao naši mrtvi. Nije čudno što netko poput Mesića dolazi do tako morbidne i duboko nečovječne interpretacije. Samo jedan primjer logički i zdravorazumski može pokazati u kakav pakao ljudsku savjest strmoglavljuje takav stav: mnoštvo je hrvatskih civila, a nažalost i djece, pa čak i novorođenčadi, stradalo na križnome putu. Po Mesićevoj logici ta nečužna djeca manje su vrijedne žrtve od nečužne djece koja su ubijena u Jasenovcu! Dijete ubijeno na križnome putu i dijete ubijeno u Jasenovcu po Mesiću se ne mogu izjednačiti!..."

---

¹⁴ Međunarodni znanstveno-stručni skup *Bleiburška tragedija ili Hrvatski križni put 1945. godine*, Zagreb 11., 12. i 13. svibnja 2005.

Mesić tvrdi da je bilo među žrtvama Bleiburga i onih koji su bili krivi, dok mu u Jasenovcu takvih nije bilo. Tamo su stradali samo zbog onoga što jesu. Na ovom skupu je već spomenuta činjenica da su među tim "nevinima" bili i četnici Draže Mihailovića. I Ljubica Štefan je u "Hrvatskom slovu" od 20 ožujka 1998. spomenula da je ubijeno oko 150 najviših četničkih Dražinih zapovjednika na čelu s Pavlom Đurišićem, kao i glavnim četničkim ideologom Dragišom Vasićem.

Ovdje ću spomenuti svjedočanstvo Ivana Skomraka, dvogodišnjega zatočenika Jasenovca i člana logoraškoga partijskog komiteta objavljeno u *Startu* 31. ožujka 1990. godine. Skomrakovo svjedočanstvo sadrži cijeli niz zanimljivih podataka. Na primjer, stigao je u logor u kolovozu 1942. i kaže da nije ubijen odmah jer je rekao da je Srbin, a ne Hrvat, jer je u vrijeme dok je Ljubo Miloš bio komandant logora, dakle do kraja 1942. prioritarno bilo likvidiranje Hrvata. Za njih je Miloš govorio, kaže Skomrak, da su izdajice NDH, da oni u logor dolaze samo ako su komunisti. Inače, pored partijske organizacije, u logoru je djelovala i četnička, koja je najjača bila u Miloševo vrijeme. Pače, on je za njih znao i surađivao je s njima ističe Skomrak.

Mesićeva tvrdnja ne iznenađuje zato što je očito njegovo "svrstavanje među subnorovce i titoiste" kako konstatira i Zoran Vukman u spomenutom članku. A ovi do dana današnjeg negiraju četnička i svoja zlodjela tijekom rata, na isti način po kome su Mesiću nevini i oni koji su i napravili neki zločin protiv NDH i bili zakonski osuđeni i poslani u Jasenovac. Naime, po velikosrpskoj i komunističkoj ideologiji tako nešto je dozvoljeno jer je zločin sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu. Pri tome je to značajno istaći da su Titovi komunisti dizali ustanak da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda" što piše u proglasu Josipa Broza.

U komunističkoj Jugoslaviji hrvatski komunisti su aktivno sudjelovali u korištenju mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Broj od 700 000 žrtava Jasenovca nekadašnji je službeni podatak premda se u Općoj enciklopediji Leksikografskog zavoda Jugoslavije može pročitati i da je u logoru "pobijeno oko 500-600 tisuća" i da je "stradalo oko 350 000 lica" i da je "pobijeno nekoliko stotina tisuća Srba, Hrvata, Židova i Roma",

u Vojnoj enciklopediji broj je 600 000, u Jugoslavici i Popularnoj enciklopediji BIGZ-a 700 000, a u Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45 je to od 600-700 tisuća. Iako je njima bilo poznato je da je na popisu iz 1964. popisano 49.874 žrtava Jasenovca. Već iz činjenice da je popis rađen zbog dobivanja reparacije od Njemačke logično je bilo pretpostaviti da je ta brojka uvećana.

Osamdesetih godina postalo je jasno da je brojka žrtava Jasenovca, veća za 100 000 od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićeva istraživanja je prvi objavio Goldstein! Žerjavić je govorio da je u Jasenovcu bilo do 85 000 žrtava, ali je sam tvrdio da daje veći broj iz pijeteta prema žrtvama. Goldsteini se pozivaju na njega ali povećavaju njegov broj (od 80 000 do 100 000), pa Slavko Goldstein, primjerice u *Globusu*, 10. siječnja 2003., govori o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".. Genocidnost hrvatskog naroda je očito osigurana i ovom brojkom koja je dva puta veća od one popisane na popisu 1964.

Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Tako je bilo i s brojem od 700 000. Zato brojeve koje spominju Goldsteini možemo s pravom zvati brojevima Draže Mihailovića. Jasno je onda zašto su svi oni koji se protive tom broju "revizionisti" koji "minimaliziraju" navodno stvarni broj žrtava, tj. velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Vidimo da je danas u Hrvatskoj prihvaćena ta velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Brojka kojoj je bio sklon i dr. Milan Bulajić nekadašnji direktor Muzeja genocida iz Beograda.

Današnja uprava Jasenovca spominje objedinjavanje popisa tog "muzeja" na kome je nešto iznad 80.000 i svog popisa. Podsjeti ću vas što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 popisanih žrtava: "To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000." Vidimo da je i Bulajić spominjao tu "magičnu" brojku od 100.000 koja se danas spominje i u Hrvatskoj. Nije je on mogao nametnuti Hrvatskoj - već Golsteinovi!

Ako usporedimo brojku koju spominje Žerjavić – do 85 tisuća pri čemu ju je – kako sam kaže uveličao zbog pijeteta prema žrtvama i ovu Goldsteinovih koja ide do 100.000 vidimo da današnje hrvatske vlasti dozvoljavaju veću brojku od one koje su prihvatale komunističke vlasti u Hrvatskoj s kraja osamdesetih godina. To se može promatrati najmanje na dva načina. Prvi je da možemo tvrditi kako prema odnosu vlasti u Hrvatskoj prema uveličanim Jasenovačkim brojkama možemo suditi o tome koliko takva vlast podliježe tuđim interesima. Drugi mogući pogled je to da danas poslije neočekivane hrvatske pobjede neizbježno treba uveličati navodnu "hrvatsku" genocidnost da bi se osiguralo poništenje onoga što je u ratu dobiveno – same države. Uz to treba dodati i najnoviju rehabilitaciju četništva koja treba poslužiti istoj svrsi.

Međutim, ni Žerjavićevi proračuni ni popisi nisu nešto u što možemo vjerovati. Stalno se pokazuje da su na tim popisima ljudi koji nisu stradali ni u Jasenovcu, pa čak ni u Hrvatskoj, kao i to da ima nepostojećih ljudi na njima. Nedavno sam pisao recenziju "Žrtvoslova Sljunjskog kraja". Autor Ivan Stričić upozorava: "U analizi žrtava Drugoga svjetskoga rata 1941.-1945. mi ćemo se najviše baviti radovima Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). Vladimir Žerjavić je njezinim radom, kao i ostalim radovima (zbornicima) Historijskog arhiva u Karlovcu, bio toliko impresioniran, da će u svojoj knjizi zapisati: 'Najdetaljnije i najpotpunije su one koje je pripremio Historijski arhiv u Karlovcu, koji sadrži imena svih poginulih, ubijenih i umrlih s naznakom kada i gdje se to zbilo, dok druge navode (misli monografske radove o

istoj temi drugih institut- I.S.) bilo spisak boraca ili žrtava ili ga prikazuju brojeano po naseljima ili pak ukupno za pojedino područje'. Da je uvaženi inž. Vladimir Žerjavić, koji je reputaciju demografa stekao ponajviše istraživanjem žrtava Jasenovca, iako mu to nije struka, izvršio makar i površnu analizu zbornika Karlovačkog arhiva, poglavito Zbornika 18, svakako bi promijenio mišljenje. Ovako, hvaleći Zb. 18, istodobno napadan od beogradskih velikosrpskih krugova (Bulajić i družina), dao je na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žeđ za skorašnjom osvetom 'ustašama'."

Primijetimo da se Žerjavić u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedina mjesta. U svojoj raščlambi Strižić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato postoji mogućnost da je Žerjavićeva brojka za Jasenovac "do 85.000 žrtava", nenamjerno preuveličavanje.

Postoji još jedna mogućnost. Našoj javnosti je bilo nepoznato da je prije popisa iz 1964. tadašnja država poslala Njemačkoj brojku od 950 000 ukupnih žrtava. To je nešto manje od onoga što su u SAD izračunali 1954. (1,067.000 - P. Mayers i A. C. Campbel), odnosno u borbi za očuvanje Jugoslavije mnogo kasnije Kočović i Žerjavić (1,014.000, odnosno 1,027.000). Kada je popis, koji je tražila Njemačka, dao brojku 597.323, nastala je panika među stručnjacima. Problem je zato "riješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56 – 59 posto od onih koje je trebala obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Nije teško provjeriti da brojka žrtava Jasenovca - dobivena popisom iz 1964. – 49.874, jest između famoznih 56 – 59 posto, od Žerjavićevih 85.000.

Bilo kako bilo, vjerojatno nisu bez značaja događaji u HAZU o kojima sam pisao u "Hrvatskom slovu", 14. ožujka 2003.:

"Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja (žrtava Jasenovca, J.P.) s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove

trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova (Žerjavićeva, J.P.) želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Izenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića."

Napomenut ću da i najnovije ponavljanje brojki žrtava Jasenovca koji nadmašuju brojke koje su dane za cijelu zemlju imaju i ulogu da osiguraju onu brojku koja danas u Hrvatskoj egzistira – brojku Goldsteinovih i Draže Mihailovića!

Činjenica koja je konstatirana i na ovom znanstveno-stručnom skupu da je utvrđeno da je samo u Sloveniji na Križnom putu ubijeno 192.000 Hrvata potvrđuju kako doista sve dosadašnje brojke i popisi postaju upitni. Na to upućuje i cijeli niz činjenica danih u knjigama Josipa Jurčevića "Nastanak Jasenovačkog mita" i Mladena Ivezića "Jasenovac – brojke", kao i u mojim knjigama "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2", a o istini o logoru Jasenovac i onom u ratu i onom poslije rata ovdje je govorio prof. dr. Vladimir Horvat. Sve to pokazuje koliko je Ivezić bio u pravu kada na str. 199. svoje knjige konstatira: "Koja je bitna pogriješka svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše."

Upravo zbog okrivljanja istine ukinuta je i Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava. Glavnu ulogu u tome odigrao je g. Slavko Goldstein koji je lažno prikazao izvješće o radu Komisije u periodu od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine, kao konačne. Sramotno je da je takva očita neistina prihvaćena u

Hrvatskoj i da se vjerovalo njemu a ne nizu hrvatskih stručnjaka koji su također bili članovi Komisije, od kojih su mnogi nazočni i na ovom skupu. Goldstein je za to nagrađen pozicijom predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac, a ovaj skup nije dostojno ni zabilježen na HTV, kao što nije ni jučerašnja izuzetna promocija knjige dr. Josipa Jurčevića o Bleiburgu. U knjizi "Brani li Goldstein NDH?", Zagreb, 2002., str. 171- 175. objavio sam Napomene predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena o tom osporavanom Izvješću. Sviben piše o ulozi Slavka Goldsteina:

"Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršise Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom

Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

Ali vratit ću se na ono od čega smo počeli – Mesićevim usporedbama žrtava Bleiburga i Jasenovca. Naravno, teško je uspoređivati žrtve što, kako smo vidjeli, izvrsno raščlanjuje Vukman. Jedino što je moguće uspoređivati jest činjenica da su jedne nastale u ratu, a druge u miru. Za žrtve to ne znači ništa, ali znači za one koji su odgovorni za takve zločine. Jasno je da zločini u miru imaju mnogo veću težinu od onih u ratu. Naravno da se danas pokušava dokazati suprotno zbog toga što je takvima, kao što sam već konstatirao, zločin je već sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu, tj. zločin protiv Hrvata koji žele svoju državu – nije zločin zbog kojega bi netko trebao odgovarati. Ili ako hoćemo ići dalje u takvu raščlambu, Hrvati vrše zločine zbog svoje genocidnosti, a ne zbog nekog plemenitog razloga kao što je na primjer težnja za slobodom. Zato se danas i tvrdi da su partizani, koji su se borili da bi spašavali "plemenitu krv sovjetskih naroda" s uzvikom "Živio drug Staljin", u stvari borci za Hrvatsku, kao i branitelji u Domovinskom ratu, a oni koji su ginuli s uzvikom "Živjela Hrvatska" u II. svjetskom ratu bili su po njihovom mišljenju fašisti, kako je nedavno i konstatirao akademik Dubravko Jelčić.

Slična priča je i s Tuđmanovom izjavom na Prvome saboru HDZ-a u veljači 1990. godine da "NDH nije bila samo fašistička tvorevina, nego i izraz stoljetnih težnji hrvatskog naroda za samostalnom državom". Dakle, izjava koja je trebala pomiriti djecu i jednih i drugih, nije bila napadnuta od djece onih koji su bili za tu "fašističku tvorevinu" već od onih drugih. Bila je žestoko napadnuta od svih štovatelja teze o navodnoj genocidnosti hrvatskog naroda, jer samo zaslijepljenim ideologiziranim ljudima nije jasno da se radi o samom stvaranju države, i da ljudi ne mogu znati kakva će ona biti, a dobro znaju kakve su zločine doživjeli u onoj prethodnoj, Dakle, napadom na Tuđmana zbog ove izjave može biti samo od onih koji

smatraju da zločin nad Hrvatima koji želi državu nije zločin, odnosno da želja genocidnih Hrvata za državom nije ništa drugo nego želja za ubijanjem, klanjem i sl. Želja za genocidom!

Slične priče imamo i danas i opet su u glavnim ulogama Hrvati. Tako nedavno Mesić daje izjavu da je akcija Maslenica izvedena u želji da se pobjedi na izborima. Akcijom je oslobođen veliki hrvatski prostor, prestalo je bombardiranje Zadra, mnogi su se poslije dugog vremena mogli vratiti u svoja mjesta. Ali genocidnim Hrvatima to nije mogao biti razlog za operaciju Maslenica – već izbori.

I konačno ista je priča s "Olujom". Akcija kojom je oslobođen ogromni – i od Vijeća sigurnosti proglašen – okupirani teritorij jest "zločinački pothvat zločinačke organizacije". "Zločinačku organizaciju čine i Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman i veliki ministar rata Gojko Šušak, i general Gotovina. Prije par dana doznali smo da su taj popis i proširili s pokojnim generalima Jankom Bobetkom i Zvonimirom Červenkom. Tu su i drugi pojedinci iz hrvatske vlade, časnici, službenici i namještenici oružanih snaga, obavještajno sigurnosnih službi, specijalne i civilne policije, ali i stranke i dijelova HDZ-a, te općinskih vlasti. To je više od 1.000 ljudi. Dakle, očito iako po međunarodnim zakonima svaka država ima pravo i obavezu osloboditi okupirana područja svoje države, za Sud u Haagu to nemaju Hrvati. Glavni "dokaz" je krivotvoreni Brijunski transkript koji je najvjerojatnije poslan Sudu iz Ureda predsjednika Mesića, a legitimnost mu daje odluka hrvatskog suda o njegovoj vjerodostojnosti koja omogućuje Haagu da proširi "zločinačku organizaciju" genocidnih Hrvata koji opet ne žele osloboditi svoja okupirana područja što im nalaže i Ustav, odnosno omogućiti povratak svojim prognanicima u njihova okupirana sela i gradove, već je to zbog etničkog čišćenja onih koji su doista ta područja etnički očistili od ne-Srba!

Dakle, još traje strašna Bleiburška priča! Bleiburg traje do dana današnjega!

Tekst J. Pečarića

ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA

Predgovor knjizi J. Pečarića

Msg. Mile Pečić, slunjski župnik i dekan, govoreći o uzrocima agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu možemo naći u ovoj knjizi Ivana Strižića. U njoj možemo naći sjajnu raščlambu svega onoga što je pisano o žrtvama u Slunjskom kraju, kao i samih popisa žrtava u njemu, i pokazuje kako se lažima stvarao mit o genocidnosti hrvatskog naroda o kome nam govori msg. Pečić. Pri tome se Strižić ne zaustavlja samo na Slunjski kotar već nam daje najosnovnije podatke koji se odnose na cijelu Hrvatsku, a onda razobličuje sve laži koje se odnose na Slunjski kotar. A posebno ide od mita do mita koje su stvarali jugo-komunisti (poslije ove knjige možda je primjerenije reći srbo-komuniste) za Slunjski kotar i dokazuje kako su to sve neistine iskonstruirane da bi se moglo učiniti ono što je velikosrpska politika planirala učiniti 1991. godine.

Ova knjiga nam služi kao upozorenje kako nisu samo laži o brojkama stradalih u konc-logoru Jasenovac služile u ostvarenju tog cilja, već se išlo sa sličnim lažima u svim djelima koja su se bavila ovom problematikom. Ona također predstavlja, vjerojatno konačni

dokaz, koliko je bio u pravu akademik Dušan Bilandžić: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijeđeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće... ."

Čitajući ovu knjigu čitatelju će se sama po sebi nametnuti nevjerica u sličnosti koje imaju laži kojima su nas obasipali kroz svo vrijeme druge Jugoslavije i ovima koje nam se serviraju danas o Domovinskom ratu. Dapače, kad to uspijevaju danas kada smo pobjednici, jasno je što su sve mogli izmisliti za one koji su bili gubitnici u Drugome svjetskom ratu.

A kada je Slunj u pitanju imamo i jednu nevjerojatnu podudarnost. Stradanja Slunjana od četnika i partizana posebno su uzrokovani događajem, zapisanim u "Spomenici slunjske župe". Naime, upravitelj župe Ivan Nikšić je nenaoružan, uz pomoć financa Ivana Rukavine, razoružao bježeću srpsku vojsku, zarobio 2 generala, 100 oficira i preko 600 vojnika, a da ni jedan metak nije ispaljen. Zaustavio ih je i rekao generalu Antiću: "Proglašena je Nezavisna država Hrvatska, Jugoslavije više nema, pozivate se da predate oružje i ujedno Vas proglašujem u ime NDH zarobljenicima. Molim Vas, g. generale, da predate oružje i da naredite Vašim ljudima da to isto učine. U Vašem je interesu da se mirno predate i da ne dođe do krvoprolića, za koje ćete Vi biti odgovorni. U slučaju da se ne predate, možete ubiti mene i još možda koga, ali ni jedan od Vas ne će živ proći kroz Slunj. Sa svakog prozora uperena je u Vas puščana cijev ili strojica. Zato Vas molim, da se mirno predate i izdate zapovijed, da se i ostali iz Vaše pratnje predaju." Naravno, nije bilo ni pušaka ni strojica. Kasnije je ovaj podvig Ivan Nikšić platio glavom. Ubili su ga partizani, ali velikosrbe, komuniste i četnike, taj je događaj pekao dugo poslije rata. U stvari, ova knjiga pokazuje kako Slunjani nisu imali nikakva razloga razlikovati četnike i partizane.

A sličnu epizodu imamo tijekom Domovinskog rata. Odigrala se u BiH. O tome piše Dunja Ujević u svojoj knjizi "Ministar obrane" (str. 170): "Rata u Laštvaškoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste!

(...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.

To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!

I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve. Na tu priču, pak, prirodno se nadovezala druga – ona o Kordićevim 'eskadronima smrti', pa treća – ona o liniji zapovijedanja Tuđman-Šušak-Kordić."

Laž do laži donijele su Dariju Kordiću na političkom sudištu u Haagu 25 godina zatvora. Kao i Nikšić i mnogi drugi krivica mu je što je Hrvat i što se usudio voljeti svoj narod i svoju domovinu.

Stržić s pravom veliku pozornost posvećuje pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju. Raščlanjuje sve što je o tome pisano u komunističkoj Jugoslaviji i pokazuje kakve su sve laži u tim "znanstvenim" i publicističkim radovima u kojima se pokušavalo osloboditi četnike od odgovornosti za taj zločin. I ne samo to već su pokušali udeseterostručiti broj onih koji su na prijekom sudu osuđeni na smrt zbog izvršenja i/ili organizaciju tog i planiranje sličnih zločina u tom kraju, kako bi mogli pisati o njemu kao o prvom velikom pokolju Srba u NDH. Stržić s pravom konstatira da je to bilo potrebno za opravdanje za planirani genocid nad Hrvatima i tada, ali i 1991. godine. Međutim, tu je posebno interesantna činjenica da u svemu tome sudjeluje i Slavko Goldstein. Stržić pokazuje kako je on sudjelovao u realizaciji tog velikosrpsko/jugokomunističkog mita u svojoj knjizi *Okrug Karlovac 1941*, da bi četrdesetak godina kasnije u rukopisnoj knjizi *1941.*, iz koje je zagrebački dnevnik "Jutarnji list" tri tjedna donosio opsežne nastavke, Goldstein potpuno "zaboravio" što je pisao 1965. god., pa nova verzija blagajskog događaja ima malo što zajedničkoga s onom prvom. Stržić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili."

I doista do sličnog zaključka došli su mnogi hrvatski povjesničari i publicisti. To je bilo vidljivo i kod knjige koju je pisao sa sinom Ivom *Holokaust u Zagrebu* (vidjeti o tome npr. moju knjigu *Brani li Goldstein NDH?*). Međutim, treba znati da je Goldstein bio član Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, pa je rezultate njihovog izvješća o radu od osnutka (11. veljače 1992. do rujna 1999. godine) hrvatskoj javnosti lažno prikazao kao konačno, što je s dolaskom "ljevičara" na vlast imalo za posljedicu ukidanje rada te Komisije, i postavljanje Goldsteina na funkciju predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Tako danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od 80.000 do 100.000. Međutim, dr. Vjekoslav Perica pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da i brojka koja se danas spominje jeste brojka koja također služi istoj svrsi, ali i to da je potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Spomenimo samo da i u ovoj knjizi Ivan Strižić daje značajne priloge razmatranju i pitanju žrtava Jasenovca i ukupnog broja žrtava u nekadašnjoj državi.

Kako su istraživanja Komisije pokazivala da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle broja ubijenih u miru s onom ubijenih u ratu, očito je da je laž dobro poslužila da se sakrije istina, ali Komisija je morala biti ukinuta upravo zato što bi ovakvih knjiga kao što je ova Ivana Strižića bilo sve više i više i one bi u potpunosti razotkrile sve laži jugo-komunističke literature u kojoj je – kako pokazuje i ova knjiga – sam Goldstein imao posebno mjesto. A ima i danas!

Strižić s pravom upozorava na "Izvanrednu zakonsku odredbu i zapovijed Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske" od 24. lipnja 1941., koja počinje ovako: "Povodom glasina, da bi dne 28. o. mj. u Hrvatskoj imali uslijediti tobižni progoni protiv jednom dijelu

pučanstva određujem, da će svatko, tko takve glasove širi, biti stavljen pred prijeki sud.

Podjednako određujem, da će isto tako biti stavljeni pred prijeki sud svatko, tko bi uopće bilo kada izvršio bilo kakvo nasilje nad životom ili imovinom bilo kojeg državljanina ili pripadnika Nezavisne Države Hrvatske..."

Izjava se po njegovu naređenju npr. morala tri dana uzastopce objavljevati na naslovnim stranicama svih hrvatskih dnevnika i objavljevati putem radio-postaje kroz tri dana u jutro, u podne i na večer.

Sjetimo se samo Budakovih govora u to vrijeme. Stričić spominje onaj u Vukovaru od 8. lipnja 1941. kada je naglasio da se "ustaše ne smiju nikome osvećivati, nego svima moraju praštati, jer prašta i sam Poglavljenik. Danas nije vrijeme – istaknuo je – da se svađamo i gubimo snage uzalud".

Primijetimo da je pukovnik Ante Moškov u opsežnoj ustaško-domobranskoj vojnoj akciji na Petrovu goru, glavnom stjecištu pobunjenika i komunista vojno porazio partizansku vojsku u drugoj polovici ožujka 1942. i zarobljeno je oko četiri tisuće odmetnika. Ali stalo se na stanovište da su pravoslavni seljaci zavedeni od komunista i pušteni su svojim kućama. Naročito se nije ništa dogodilo onom tko je nađen bez oružja, nego je dobio pomoć od vojske i vlasti. Oni su se pritajili dok je tu bila vojska, a poslije toga opet otišli u šumu!

Dakle, puštanje na slobodu iskoristili su za nastavak borbe protiv NDH. Tu treba posebno istaći i jedno svjedočanstvo akademika Dubravka Jelčića o takvom ponašanju kordunaških Srba objavljenom u knjizi "Nad Velebitom sviće – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.: "...meni je to pričao godine 1971, čovjek koji je kao tadašnji partijski aktivist sam u tome sudjelovao – ni njega neću imenovati, samo ću reći da je još uvijek živ – da su se 'drugovi' po partijskom zadatku u ljetu 1941. oblačili u pravoslavne popove, obilazili banijska i kordunska sela i uzbunjivali pravoslavno, ili ako baš hoćete i srpsko stanovništvo u njima, u stilu 'braćo Srbi, kako smo mi stradali, moramo se spašavati', a oni su im odgovarali, da nisu Srbi nego pravoslavci i da se to sve skupa njih ništa ne tiče. Ali 'drugovi' su bili uporni i diverzija je napokon imala uspjeha. I sad,

kad su se 'drugovi' bili kadri odijevati u ruho pravoslavnih popova, je li isključeno da su bili kadri i obući ustaške uniforme i kao tobožnji ustaše pobiti ili poklati jedno selo tzv. prijelaznika, jer su znali da će se poslije toga dogoditi ono što se zaista i dogodilo: da su svi preostali Srbi, bili prijelaznici ili ne, odmaglili u partizane. Tako se dizao ustanak, tako se dizala revolucija, tako je nastajao 'narodno-oslobodilački pokret' i počinjala 'narodno-oslobodilačka borba' u Hrvatskoj."

Dakle i Strižićeva knjiga samo potvrđuje ono što konstatira Jelčić u istom članku govoreći o suđenju Mili Budaku:

"Na više pitanja koja mu istražitelj postavlja o unutarnjim prilikama i represivnim postupcima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Budak je odgovorio: 'Na sva pitanja postavljena mi u vezi s progonima, masovnim klanjem, mučenjem i svakovrsnim zlostavljanjem, a napose razaranjima i uništavanjem protiv naroda i njegove imovine u Hrvatskoj mogu odgovoriti samo sljedeće: bilo je nekoliko ljudi, koji su radili ne samo mimo nego protiv intencija svih članova vlade i koji nijesu bili podvrgnuti nijednom resornom ministru. Oni su na svoju ruku radili što god im se prohtjelo, a odgovarali nijesu nikome osim, valjda, poglavniku.' Ovdje bi se moglo s priličnim opravdanjem postaviti pitanje: kakva je to vlada koja nešto takvo dopušta? Pitanje bi bilo opravdano da trenutak kada se to dogodilo nije bio doista izniman. Događalo se to u trenutku kada se jedna državna tvorevina, koju su Hrvati s pravom smatrali svojom tamnicom, raspala zbog unutarnjih svojih opterećenja i suprotnosti. I mnogi ljudi, koji su u dvadeset i trogodišnjem tamnovanju u njoj podnijeli i velike osobne žrtve, koji su izgubili nekoga od svojih najdražih ili sami bili mučeni i proganjani po beogradskim glavnjačama i drugim hrvatskim stratištima širom velikosrpske Jugoslavije, u trenutku pada te mrske države nisu odoljeli iskušenjima nego su mislili da će se najbolje iskupiti ako svojim dušmanima vrate milo za drago. Ali ne samo Budak nego i drugi izvori tvrde, da to nikada nije bila državna politika i da to vlada nikada nije odobrila."

Pri čemu stoji ograda da Strižićevo citiranje Izvanredne zakonske odredbe, a i ono što je Budak rekao u Vukovaru, pokazuje da takvom ponašanju sigurno nije bio sklon ni sam Poglavnik. To

potvrđuje i jedno izvješće generala Gleise von Horstenaua od 13. rujna 1941. kada on piše njemačkom Vrhovnom zapovjedništvu oružanih snaga, a što navodi i Strižić: "Položaj NDH u kritičnoj fazi. Dvije trećine zemlje nalazi se u rukama Talijana i ustanika, a samo trećina u rukama vlade NDH."

Ovdje bih posebno izdvojio i slijedeći dio Strižićeva teksta: "U analizi žrtava Drugoga svjetskoga rata 1941.-1945. mi ćemo se najviše baviti radovima Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). Vladimir Žerjavić je njezinim radom, kao i ostalim radovima(zbornicima) Historijskog arhiva u Karlovcu, bio toliko impresioniran, da će u svojoj knjizi zapisati: 'Najdetaljnije i najpotpunije su one koje je pripremio Historijski arhiv u Karlovcu, koji sadrži imena svih poginulih, ubijenih i umrlih s naznakom kada i gdje se to zbilo, dok druge navode (misli monografske radove o istoj temi drugih institut- I.S.) bilo spisak boraca ili žrtava ili ga prikazuju bročano po naseljima ili pak ukupno za pojedino područje'. Da je uvaženi inž. Vladimir Žerjavić, koji je reputaciju demografa stekao ponajviše istraživanjem žrtava Jasenovca, iako mu to nije struka, izvršio makar i površnu analizu zbornika Karlovačkog arhiva, poglavito Zbornika 18, svakako bi promijenio mišljenje. Ovako, hvaleći Zb. 18, istodobno napadan od beogradskih velikosrpskih krugova (Bulajić i družina), dao je na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žeđ za skorašnjom osvetom 'ustašama'. Tim više nas čudi Žerjavićeva nekritičnost, budući da se on u polemici sa Sobolevskim, jednim od stručnih ocjenjivatelja Zbornika 18, vođenoj na stranicama Časopisa za suvremenu povijest, zalagao za demografski, a ne isključivo (kao Sobolevski) imenični pristup ovoj problematici, jer nas, po njegovom mišljenju 'ti i takvi podaci ne mogu dovesti do podataka o ukupnim žrtvama, niti se mogu smatrati kao najpogodniji dokument o žrtvama!'"

Primijetimo da se ovdje Žerjavić protivi popisima kao jedinom mjerilu za utvrđivanje ukupnog broja žrtava. Međutim, on je u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za

pojedina mjesta. U svojoj raščlambi Strižić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato i ne čudi što je i Žerjavićeva brojka za Jasenovac "do 80.000 žrtava", iako on sam konstatira da je iz pijeteta prema žrtvama on u proračunu koristio nešto veće brojke.

Spomenimo kako je Žerjavićeva istraživanja prvi objavio – Slavko Goldstein! Također, spomenimo i to da je Žerjavićeva istraživanja osporavao upravo stručnjak koji je na žrtvama Jasenovca, rata i poraća i magistrirao i doktorirao – dr. Josip Jurčević! Slučajno ili ne, očito su Žerjavićeva demografska proračunavanja na krivim nogama. Žerjavić je vjerojatno u pravu, kada tvrdi kako se demografska metoda se može koristiti, ali podatci od kojih se polazi moraju biti točni! Za razliku od onih koje je, očito, on koristio. Dakle, Strižićeva knjiga nam posredno pokazuje kako se Žerjavićeva brojka mogla približiti velikosrpskoj broji Goldsteina i Draže Mihailovića. Dapače, Goldsteini se u svojim radovima stalno i pozivaju na Žerjavića.

Osim toga, Strižićeva istraživanja i raščlambe bacaju novo svjetlo na događaje u HAZU o kojima sam pisao u "Hrvatskom slovu", 14. ožujka 2003.:

"Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam

potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića."

Strižićeva knjiga je i ohrabrenje jer pokazuje da se nastavljaju ona istraživanja koja je trebala obaviti ukinuta i neobnovljena Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, ali ona i pokazuje na koji način to treba raditi.

Na kraju i najvažnije, Strižićeva knjiga jest i ono kako je i nazvana "Žrtvoslov Slunjskoga kotara". Na taj način ona, kako reče msg. Pecić, vraća dug pokojnicima Slunjskoga kotara, vraća dug našim pokojnicima.

Govor J. Pečarića na predavljanju

Svoj predgovor knjizi Ivana Strižića *Žrtvoslov Slunjskog kotara*, koju danas predstavljamo, naslovio sam: *Žrtvoslov koji je mnogo više od toga*, a počeo sam ga slijedećim riječima msg. Mila Pecića, slunjskog župnika i dekana, koji svoju raščlambu uzroka agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu doista možemo naći u ovoj knjizi Ivana Strižića, i ona je tim značajnija što laži o kojima govori msg. Pecić traju do dana današnjega, jer je jugokomunistička paradigma u povijesnici

još uvijek preovladajuća u Hrvatskoj. Tako se ovih dana pojavio i Dodatak udžbenicima za noviju povijest kojega su napisali profesori zagrebačkog Filozofskog fakulteta u kome se, kako nas upozoravaju Z. Despot i I. Kustura u "Večernjem listu" od 27. lipnja 2005. "nigdje ne spominje agresija Srbije na Hrvatsku i BiH, (ni) sudjelovanje dijela Srba iz Hrvatske u agresiji (...), uz Republiku Srpsku Krajinu nigdje nema navodnika ili tzv., izjednjačuje se krivnja u ratu, krajnje tendenciozno prikazana ugroženost Srba u Hrvatskoj, oslobođenje Hrvatske Olujom proglašava se zločinom, krivotvoren Papin odnos prema zbivanjima u Hrvatskoj,...".

A kako se krivotvori povijest vidimo i iz ove knjige, Tako nam, naprimjer, Strižić daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili." Ali taj isti Goldstein je predsjednik Upravnog vijeća spomen-područja "Jasenovac", a na tu dužnost je i postavljen zbog toga što je kao član Saborske komisije za utvrđivanje žrtava rata i poraća izvješće te komisije o njihovom radu na popisu žrtava u razdoblju od 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine lažno prikazao kao konačan popis i time postigao da ta Komisija danas više ne radi. Time značaj ovakvih žrtvoslova još više dobiva na značaju, jer je izgleda to jedini način da danas vraćamo dug našim pokojnicima. Ono što je radila i trebala nastaviti raditi saborska komisija – dakle ono što se treba raditi uz svu potporu države – ne radi se već to rade pojedinci kao što je g. Strižić.

Ali značaj ove knjige nije samo u tome. Ona govori o istini, a vidjeli smo kako nas msg. Pecić upozorava kako će nas jedino istina osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život. Zato nije slučajno da danas slavimo desetu obljetnicu veličanstvene hrvatske pobjede u "Oluji" ovom knjigom. Knjigom o istini. A nije gore spomenuti udžbenik profesora s Filozofskog fakulteta početak priče u kojoj nam se laž kao način života pokušava nametnuti upravo kroz priču o "Oluji".

O istinama o "Oluji" piše admiral Davor Domazet Lošo ("Hrvatski list" od 28. srpnja 2005.):

Prva istina: "Oluja" je uspostavila strategijsku ravnotežu;

Druga: Hrvatska je, a ne međunarodna zajednica i obranila i spasila Bosnu i Hercegovinu;

Treća: "Oluja" je svijetu pokazala kakva je i što je hrvatska vojska;

Četvrta: Hrvatska se prva u suvremenom svijetu borila i pobijedila terorizam;

Peta: "Olujom" je spriječena federalizacija Hrvatske (plan Z-4); i

Šesta: "Olujom" je spriječeno ponavljanje Srebrenice.

Zato se o "Oluji" i danas uči na vojnim akademijama u svijetu. Zato i ne čudi da je zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj generalpukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

A kako se te istine krivotvore komentira i Milan Jajčinović u "Večernjem listu" od 27. lipnja 2005.: "Kako je krenulo 'novo pisanje povijesti', uskoro bi i sama Oluja mogla postati 'povijesnom pogreškom'. Ako smo svjedocima da se sada i sam izlazak iz Jugoslavije, odnosno, kao što predsjednik Mesić laže – 'bijeg iz regije' – proglašava pogrešnom politikom, onda se ne bi trebalo čuditi ni da se uskoro i Oluju, kao završnicu toga izlaska, također proglasi pogreškom. Njezini su sudionici ionako pretvoreni u 'pogrešne ljude'; glavne je političare gnjeva ovosvjetskih moćnika 'otkupila smrt', dok su generali 'otpisani' – jedni u prisilnoj mirovini, drugi 'dragovoljno u Haagu'."

Ovih dana čujemo kako predsjednik države čiji imperijalizam i terorizam je slomljen upravo "Olujom" poziva svjetske moćnike da "Oluju" izjednače sa stravičnim srpskim pokoljem u Srebrenici. Dakle – treba operaciju kojom je spriječen još veći pokolj u Bihaću izjednačiti sa pokoljem u Srebrenici.

Ima li tu pameti? Na žalost ima. To jasno slijedi već iz Jajčinovićeve teksta, a i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 4. kolovoza 2005. na slijedeći način komentira taj diplomatski bezobrazluk i nekulturu srbijanskog predsjednika: "On je samo

demonstrirao moralni infantilizam srbijanskih vođa. No, njegov istup ne bi bio vrijedan pozornosti da zapravo nije logična posljedica politike revizije Domovinskog rata koja se u samoj Hrvatskoj i preko haškog tužiteljstva provodi proteklih pet godina. Tadić bi samo trebao citirati hrvatske čelnike i hrvatske medije, i rezime bi za nas bio porazan."

Pritom je značajno upozorenje admirala Domazeta iz "Hrvatskog slova" od 6. kolovoza 2004. o američkoj prosudbi i izjavi iz obavještajnih struktura: "Europski saveznici se ne uzbuđuju previše oko eventualnog pada Bihaća." Danas se već puno toga zna o "zaslugama" tih svjetskih moćnika za pokolj u Srebrenici. Ne bi im smetao ni taj u Bihaću samo da ostvare ono što su naumili. A i to nam otkriva naš admiral: "Srbi bi vjerojatno bili proglašeni pobjednicima u ratu, kako se tada o tome u političkim krugovima glavnih zapadnih igrača raspravljalo, jer su nadzirali preko 70 posto područja Bosne i Hercegovine. Padom Zapadne Bosne taj bi postotak dosegao gotovo 80 posto."

Otuda i optužba suda u Haagu da je "Oluja" zločinački pothvat zločinačke organizacije na čelu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom, velikim ministrom obrane Gojkom Šuškom i slavnim generalom, kojemu se dive najviši svjetski vojni časnici, Antom Gotovinom. Za života predsjednika Tuđmana nisu se usudili iznijeti takve optužbe. Znali su da on nikada ne bi prihvatio tako nešto. Uostalom u njegovo vrijeme Sabor je osporio nadležnost Haaga i nad hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama, a Vlada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima. Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložen, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

Danas hrvatska policija želi uhapsiti Gotovinu zbog tih apsurdnih optužnica - optužnica protiv samih temelja na kojima je stvorena hrvatska država.

A predsjedniku Srbije se odgovara pričom o tome kako sud u Haagu nije još donio presudu koja bi bila pravomoćna po kojoj je "Oluja" zločinački pothvat zločinačke organizacije. Kao da ne znamo kakva će njihova odluka biti.

Pa već postoje presude tog suda po kojima je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu. A u novim optužnicama protiv BH Hrvata je i ta lažna optužba proglašena "zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije". A svi znamo da je to neistina, pa čak postoji i knjiga američkog povjesničara Charlesa Shradera koja to pokazuje. Znamo i to da su takve presude, a prema tome i najnovije optužnice, donesene na osnovu svjedočenja Stjepana Mesića, kao i to da to lažno svjedočenje nije smetalo da ga se dva puta bira za predsjednika države.

Ili pak da dobije najveće državno priznanje povodom desete obljetnice "Oluje" iako su u njegovu uredu najvjerojatnije lažirani i poslani Haagu transkripti koji trebaju "dokazati" da je "Oluja" bila zločinački pothvat zločinačke organizacije, kao i čitav niz drugih radnji i izjava koji jasno pokazuju njegovu ulogu u kriminalizaciji Hrvatskoga domovinskoga rata.

A svjetskim moćnicima nije zločinački pothvat zločinačke organizacije bio to što su vas istjerali iz vaših domova, to što su mnoge vaše rođake pobili ili mnoge od vas ranili, mučili, već im je zločinački pothvat zločinačke organizacije to što je Hrvatska vratila svoja – i po Vijeću sigurnosti UN-a – okupirana područja, a što je pravo i obaveza svake države. Drugim riječima, vaš povratak na svoja ognjišta je posljedica tog "zločinačkog pothvata" iz jednostavnog razloga što svjetski moćnici to nisu željeli.

Uostalom, pogledajmo tu blizu - preko granice. Vidjet ćemo kako tamo postoji Republika srpska. Republika koja je nastala na stvarnom etničkom čišćenju – uz blagoslov svjetskih moćnika. Dapače, svjetski moćnici su zaustavili pobjedonosni hod hrvatske vojske pred Banja Lukom upravo zato da bi Republika srpska danas mogla postojati.

A nevinu Dario Kordić u Haagu biva osuđen na 25 godina robije samo zato što je spriječio pokolj svog naroda - pokolj sličan onom u Srebrenici. Gotovina je spriječio isti takav u Bihaću, pa vidimo gdje je sada! I jednom i drugom su nudili da za svoj spas lažno optuže predsjednika Tuđmana i ministra Šuška. Odbili su.

Dario Kordić objašnjava svoju odluku time što je "ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao (...) je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji". I njemu i generalu Gotovini važnija je istina i ponos.

I mi moramo i jesmo ponosni na Domovinski rat i sve one koji su nam omogućili slobodu, pa i na one koji su tu među nama. A istina i ponos je ono s čime se mi možemo i moramo boriti protiv laži o Domovinskom ratu i o nama Hrvatima. A laži o nama, laži o Drugom svjetskom ratu su, kako nas je upozorio msg Pecić i ne samo on, bile jedan od uzroka agresije na Hrvatsku i u Domovinskom ratu. Zato ova knjiga koja razobličuje te laži i nije samo žrtvoslov. Ona je doista i mnogo više od toga. Hvala g. Ivanu Strižiću na iznimno vrijednoj knjizi.

Predstavljanja knjige održana su 3. 8. u Rakovici, 4. 8. u Slunju i 6. 8. u Cetingradu. Italikom je dan dio teksta koji je dodan u Slunju, a podcrtani su djelovi koji su dodani u Cetingradu.

KULTUROM POMIRENJA PROTIV KULTURE LAŽI

1. Podjela u društvu

Kako promicati i zaštititi kulturni identitet u ideološki jasno podijeljenom društvu kakvo je danas ono u Hrvatskoj? Danas nije jednostavno odgovoriti jer je podjela u hrvatskom društvu tako velika, tj. ono je danas ideološki podijeljeno na "ljevičare", što u stvarnosti znači one koji su bili ideološki jugokomunisti, dakle kojima je sama ideja o neovisnoj hrvatskoj državi bila krimen, i "desničare", tj. državotvorne Hrvate. Čini se da se odgovor može dati kroz razrješenje dvojbe: kultura pomirenja ili kultura laži. Dvojba, koja na neki način parafrazira istu takvu dvojbu o staroj i novoj političkoj i historiografskoj paradigmi. Prof. dr. M. Tuđman govori o sukobu "legitimista" i "revizionista".¹⁵ Čini se da je laž bila i ostala okosnica te stare paradigme.

S druge strane, Tuđmanova politika nacionalnog pomirenja trebala je omogućiti svekoliki napredak hrvatskog društva, pa tako i sve ono što se podrazumijeva pod kulturnim identitetom jednog naroda.

Ideju o pomirbi "ljevičari" nisu nikada prihvatili. Sjetimo se njihove parole za izbore 2000. godine: "Oni su nama oprostili, mi njima nećemo." Hrvatski književnik akademik Slobodan Novak kaže¹⁶:

"Neki naši tobože zakleti Europejci, a uistinu prilično bezočni politikanti, bučno se predstavljaju i nameću kao zdušni poticatelji borbe protiv govora mržnje, a istovremeno se izruguju Tuđmanovoj ideji općeg hrvatskog pomirenja. Treba biti slijep, pa ne vidjeti u

---

¹⁵ M. Tuđman, *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2003., str. 129-147.

M. Tuđman, *Krivi za zločin samoodređenja?* Udruga Sv. Jurja, Zagreb, 2003., str. 109-114.

M. Tuđman, *Znanstveni rat "legalista" i "revizionista" prljave znanosti*, *Glas koncila*, 20. listopada 2002.

J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb 2003., str. 131-136.

¹⁶ Slobodan Novak, *Protimbe*, Naklada Ljevak d.o.o., Zagreb, 2003., str. 414-415.

kolikom su protuslovlju. Toga su vjerojatno svjesni i sami. Toliko zaslijepljeni ne bi mogli biti.

Zato se uporno grade da Tuđmanovu politiku pomirenja shvaćaju kao apsurdni pokušaj mirenja antagonističkih ideologija, a to je, vele nemoguće, jer tvrde da je nemoguće pomiriti fašizam s komunizmom (što se inače i nije u prošlosti baš pokazalo nemogućim! I to je u svijesti suvremenih ljudi već pomireno!). Pokušavati pomiriti nespojive ideologije totalitarizma i demokracije uistinu je besmisleno. To bi bila idiotska ideja. I oni je hoće podmetnuti Franji Tuđmanu.

Teško je vjerovati da ne znaju kako a ma baš nitko, a najmanje Tuđman, nije mislio ni govorio o takvome pomirenju. Nego čine to upravo zato što znaju da je ideja svehrvatskoga pomirenja bila u samim osnovama Tuđmanove politike i da je bila pokretačka snaga pobjede u Domovinskome ratu. I radije se ponašaju kao nedorasli, kao ignoranti, uvjereni da će tako iskompromitirati i jedno i drugo. Inače vrlo dobro znaju da to pomirenje znači: **uzajamni oprost za uzajamne zločine. Odbacivanje, a ne mirenje zločinačkih ideologija. I da znači upravo prestanak govora i djelovanja mržnje**, o što se oni licemjerno zaklinju.

(...)

Sva ta hajka na jednu od najplemenitijih i najhumanijih ideja ugrađenih u temelje hrvatske države pokrenuta je iz sofističko-demagoških protuhrvatskih pobuda i prizemnih strančarskih interesa. U tome prednjače komunisti i njihovi zamaskirani politički derivati, jer ni po koju cijenu ne daju svoju ideologiju u ime koje su desetljećima nekažnjeno činili zločine; jer ne žele pomirbu sa svojim žrtvama, bivšim i budućim; i jer mrze kao i uvijek, podmuklo, a samo ne žele da se s mržnjom i o mržnji govori, jer su tako efikasniji. Odricanje od mržnje oni shvaćaju tako, da se slobodan svijet odrekne mržnje spram njihovih ideja, a oni da i dalje siju mržnju na sve što nije po njihovoj mjeri. Na njihovim čelima još uvijek piše: **TKO NIJE S NAMA, TAJ JE PROTIV NAS!** i **NOVI SVIJET SAGRADIT ČEMO SAMI!**

Ideja pomirenja i oprosta za njih je neprijateljska parola, i zato je svim silama nastoje iskarikirati, a njezine blagodati obezvrijediti, kako bi ponovo razjedinili naš narod. Za hrvatske domoljube to je

konstruktivna i državotvorna ideja, koja je po prvi put ujedinila Hrvatsku."

Nešto slično piše M. Tuđman¹⁷:

"Znanstveni rat između "legitimista" i "revizionista" ne vodi se samo oko znanstvenih "istina" i "činjenica". Bijes legitimista proistječe iz spoznaje da se tradicionalni legitimitet povijesne znanosti razara i da se dovodi u pitanje njihova društvena moć i vjerodostojnost.

Povijest nije više ono što tvrde "legitimisti". Njezine su spoznaje u opasnosti jer je očito da su bremenite odbačenim ideološkim postavkama. Međutim, u opasnosti je i cijeli znanstveni pogon "legitimista" jer se promijenila politička stvarnost. Time se dovodi u pitanje njihova društvena moć, sredstava financiranja, izbor problema, kriteriji po kojima se donose odluke o odabiru problema i njihovu financiranju, sustav vrijednosti po kojima se reproducira znanstvena zajednica "legitimista".

Bijes, netolerantnost, mržnja "legitimista" izbija iz mnoštva napisa po dnevnim tiskovinama. Oni su u panici i egzistencijalne pozicije. Međutim, "traljava znanost" nije sposobna istraživati i vrednovati suvremenu hrvatsku političku i društvenu zbilju jer je samostalna i suverena hrvatska država decenijama bio zabranjena tema i zabranjen problem za tu paradigmu. Zato bijes i mržnja "legitimista", iako su sve učestaliji, sve manje imaju učinka i sve manje izazivaju pozornost. "Legitimiste" je naprosto pregazilo vrijeme i oni su postali suvišni i osuđeni na vlastitu samodostatnost."

Zato sam svojevremeno o Tuđmanovoj politici pomirenja rekao¹⁸:

"Tuđmanova pomirba je ostvarena. Naime, među državotvornim Hrvatima danas imate i onih koji su partizanski sinovi i koji su ustaški sinovi. Osnovna nakana pomirbe je ostvarena. Riječ je o pomirbi među Hrvatima, a mi stalno zaboravljamo osnovnu činjenicu: tijekom postojanja Jugoslavije u Hrvatskoj je od Hrvata postalo puno Jugoslavena. Kad se govori o pomirbi u Hrvatskoj neki

---

¹⁷ M. Tuđman, *nav. djela*.

¹⁸ Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 52-53.
Josip Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003., str. 26-27.

bi tu Tuđmanovu ideju sveli otprilike na pitanje: Kako od Jugoslavena napraviti Hrvata? Meni je to čudno. Bilo bi dobro kad bi se to moglo, ali ja mislim da to nije baš tako jednostavno i da to nije bila Tuđmanova ideja. Tuđman je svima dao šansu. (...). Ideja je izvrsno funkcionirala za vrijeme rata, nisu izravno bili na protivničkoj strani: bilo im je ostavljeno da sami izaberu hoće li biti Hrvati ili će ostati ono što su u međuvremenu postali. Volim kroz nekakve šale objašnjavati stvari, pa sam vjerojatno zbog toga smislio onu moju pitalicu, koju vjerojatno vi već znate. Bar dvaput je ta pitalica bila u *Feral Tribune*-u: 'Koja je razlika između Jugoslavena i četnika?' Znate već i odgovor: četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik. Meni je pitanje o pomirbi između Hrvata i pokvarenih četnika veoma neobično i čudno."

Pažljivijim iščitavanjem tekstova akademika Novaka i profesora Tuđmana može se vidjeti da je "kultura laži" blaga karakterizacija onoga što karakterizira naše "ljevičare". Kultura mržnje bi bilo točnije. Mi ipak govorimo o "kulturi laži" jer će laž kao konstanta u njihovom djelovanju biti komentirana u ovom tekstu.

Ideja o pomirbi je, dakle, nešto što muči hrvatske "ljevičare" i dandanas. Tako Toni Gabrić piše¹⁹: "Izvornu Luburićevu ideju pomirenja 'teorijski' je razradio Franjo Tuđman, i to još u 'Bespućima povijesne zbiljnosti'". U izopačenoj svijesti hrvatskih "ljevičara" već sama činjenica da je Luburić prvi govorio o ideji pomirenja znači da sama ideja nije dobra. Važno je tko je o nečemu prvi govorio, a ne sam sadržaj.

2. Jasenovac i "genocidnost" hrvatskog naroda

Tako će u istom tekstu biti navedene i riječi predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovca Slavka Goldsteina:

"Predsjednik Savjeta Spomen područja također navodi da je u Jasenovcu od jeseni 1945. do zime 1947. doduše boravila kažnjenička grupa od maksimalno šestotinjak zatočenika, ali radilo se o ljudima pravomoćno osuđenima na kazne prisilnog rada. Nema podataka, nastavlja Goldstein, o tome da je netko iz te grupe ubijen."

---

¹⁹ *Feral Tribune*, 13. veljače 2004.

Naravno, ispada da u Jasenovcu nisu bili pravomoćno optuženi, tj. oni koji su digli oružje na državu u kojoj su živjeli. Ne priznaju državu, pa ona i ne postoji. Spomenimo samo da je komunistički ustanak imao za povod napad na SSSR, pa su komunisti – kako su to objašnjavali u udžbenicima u vrijeme kada su vladali državom – onemogućili da njemačke trupe stacionirane u NDH odu na istočni front.

Naravno, ne čudi što je Jasenovac konstanta u pisanju naših "ljevičara". M. Tuđman kaže²⁰:

"Mit o Jasenovcu i genocidnosti Hrvata, odnosno zatiranje svake ideje i prava Hrvatima na vlastitu državu, osnovna je postavka jugoslavenske, preciznije velikosrpske, političke i historiografske paradigme."

U tome je u prvom redu figurirala laž o broju žrtava Jasenovca. Josip Vrhovec, ministar vanjskih poslova i član Predsjedništva SFRJ do 1989. o tome kaže²¹:

"Jasenovački mit nazvan 'milijun žrtava' nanio nam je golemu štetu jer je nosio poruku da tako masovan broj pobijenih nije mogao biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda." Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: "To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000." Zato su za Vrhovca rezultati tog popisa "pokazali da je naša priča o milijun žrtava samo u Jasenovcu – u sferi naučne fantastike, ali s veoma pogubnim političkim posljedicama. Naime od ukupnog broja od 600 000 fašističkih žrtava (u Jugoslaviji) na Jasenovac je otpalo najviše do 80 000 i u Predsjedništvu (nam je) pružena prilika da ispravimo tu dugovječnu zabludu. Ali ustuknuli smo pred kvazi-brigom da bi se narod ljutio što smo mu – dosad lagali!"

I na spomenik u Jasenovcu željeli su napisati takav lažan broj žrtava. Dvojba im je bila između 600 000 i 900 000. Dakle u vrijeme kada je popis žrtava bio načinjen i kada su ga partijski vrhovi znali. To je spriječio Franjo Tuđman i njegov Institut pismom Komisiji za

---

²⁰ M. Tuđman, *nav djela*.

²¹ *Globus*, 21. prosinca 2001. Navodimo tekst prema *Fokusu*, 13. lipnja 2003.

historiju CK SKH.²² Laž o 700 000 jasenovačkih žrtava spomenuo je i Predsjednik Vlade dr. Ivo Sanader u svom nedavnom govoru prigodom obilježavanja obnove spomenika autora Bogdana Bogdanovića: "Laži o 700 000 jasenovačkih žrtava i teza o genocidnosti Hrvata služile su kao podloga velikosrpskoj agresivnoj politici kojoj se svojevremeno suprotstavio i autor jasenovačkog spomenika, arhitekt Bogdan Bogdanović."²³ Ni riječi o tome kako upravo zahvaljujući dr. Franji Tuđmanu ta laž nije uklesana na tom spomeniku.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća postalo je jasno da je broj od 700 000 žrtava Jasenovca, dakle broj za 100 000 veći od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićevu knjigu tiskao je Slavko Goldstein, dakle očito u istom cilju. Kasnije će se Slavko i Ivo Goldstein pozivati na Žerjavića (koji je tvrdio da je u Jasenovcu bilo do 85 000, ali i da daje veći broj iz pijeteta prema žrtvama), ali povećavaju njegov broj (do 100 000), pa Slavko Goldstein može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".²⁴ Jasno je da time i dalje stoji kvalifikacija Josipa Vrhovca: "tako masovan broj pobijenih nije mogao biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda". Primijetimo da slavonski partizani govore o tisućama onih koji izgubiše život u Jasenovcu, do sredine 1944. g. Dakle, o tisućama, a ne o desecima tisuća. Ali, i slavonski partizani su Hrvati. Dakle, po Goldsteinu bi i to trebalo biti "potpora i ignorancija Hrvata prema tomu zločinu". Ubijano je u prosjeku, po Goldsteinu, svakoga dana oko 70 ljudi, a ti slavonski partizani – očito Hrvati tvrde da je ukupno do sredine 1944. g. ubijeno na tisuće ljudi.

---

²² Franjo Tuđman, *Horrors of war / Historical REALITY AND Philosophy*, New York, 1996. pp. 34-36.

²³ *Večernji list*, 17. 03. 2004.

²⁴ *Globus*, 10. siječnja 2003.

Međutim, Dr. Vjekoslav Perica pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu²⁵. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da i brojka koja se danas spominje jeste brojka koja također služi istoj svrsi, ali i to da je potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića²⁶.

U svezi s brojkom žrtava u Jasenovcu je i jedna druga laž Goldsteinovih. Naime, Ivo i Slavko Goldstein 20. listopada objavili su u *Slobodnoj Dalmaciji* tekst "Akademik Pečarić uporno laže", kao svoj komentar intervjuja koji je Josip Jović napravio povodom predstavljanja moje knjige *Brani li Goldstein NDH?*. O čemu se radi? U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini u spomenutom tekstu: "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava'** (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost

---

²⁵ *Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.

²⁶ Hrvatsko slovo, 14. ožujka 2003.; J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, str. 182.

hrvatskog naroda'. " Usporedbom ovih citata vidi se da je očita laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Treba li spomenuti da su u svojoj laži dobili potporu uredništva koje nije objavilo moju reakciju? "Ljevičarska ljubav prema upotrebi laži (poznata je tvrdnja da je *Slobodna Dalmacija* Bilten SDP-a), ili posljedica straha jer su u istom tekstu Goldsteini zaprijetili: "Potruditi ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". Je li se Goldsteina uplašio i Sanader kada pred njim u Jasenovcu nije ni spomenuo dr. Tuđmana?

Slavko Goldstein mora lagati i o Bulajiću, kako bi nam mogao "prodati" svoj broj koji korespondira s brojem Draže Mihailovića. Zato on kaže²⁷: "U Beogradu postoji popis sa 77 tisuća imenom i prezimenom pobrojanih žrtava, koji nije potpun. Držim da je konačan broj žrtava manji od sto tisuća." Ne kaže da je to Bulajićev popis! Na str. 159. moje knjige piše: "Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: 'To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000.'" Čudi li nekoga to što je Goldsteinu relevantna referenca Bulajićev popis? U Bulajića vjeruje, a sve je učinio da spriječi popisivanja koja su radili Hrvati! Čudi li nekoga kada obojica spominju broj 100.000?

M. Tuđman kaže kako je optužba da je netko "historiografski revizionist" tipična marksistička pozicija i terminologija. Upravo je nevjerovatno da se nekoga optužuje zato što ispravlja nečije laži. Tako su Goldsteini revizionisti za one koji tvrde da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, a za njih su revizionisti svi oni koji smatraju da je pretjerana i velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića (80.000-100.000). Naravno, glavni revizionist je dr. Franjo Tuđman, upravo zato što je on uvidio da je i sam popis iz 1964., zbog želje za dobivanje što veće reparacije od Njemačke, bio uvećavan. Iako je bio zatvaran zbog samog iznošenja brojke s tog popisa, ipak je u drugim djelima spominjao i manje brojke. U stvari,

---

²⁷ *Globus*, 10. siječnja 2003.

u pravu je mr. sc. Mladen Ivezić kada kaže²⁸: "Koja je bitna pogrješka svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše." Drugom riječima, kada je jasno da netko laže, onda se ne pokušava umanjiti njegova laž, već utvrditi istina! Zato biti revizionist ne može biti negativno. Znanost mora težiti istini. S druge strane, inzistirati na laži je sve drugo, samo ne znanost. Zato "legalisti" mogu biti samo gubitnici.

Naravno, nisu samo brojke bile lažne kod naših "levičara". Vratimo se tekstu Tonija Gabrića.²⁹ U njemu Slavko Goldstein dalje tvrdi kako svjedočenja o Jasenovcu kao postaji križnog puta nisu mjerodavna (naravno, ona o ustaškom logoru jesu). Kao da je moglo biti bilo kojih drugih podataka osim svjedočenja. Jedno takvo svjedočenje sam i sam zabilježio. Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođen 6. lipnja 1925. godine kaže:

"Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

---

²⁸ M. Ivezić, *nav. djelo*, str. 199.

²⁹ *Feral Tribune*, 13. veljače 2004.

Ili je po Goldsteinu važno što nitko iz te grupe nije ubijen, a za ove koje spominje g. Miloš – nije važno?

Goldstein će dalje tvrditi: "Sve što se zbivalo poslije 2. svibnja 1945. u mjestu Jasenovac i oko njega nije ni približno istovjetno onome što se tu zbivalo od ljeta 1941. do travnja 1945. godine – niti po trajanju i karakteru zločina, niti po razmjeru nasilja i broju žrtava, niti po sustavno smišljenom planiranju."

Kao da se jedna postaja Križnog puta može izdvojiti iz cjeline. Dakle, kada su komunisti, kojima je uzgred budi rečeno pripadao i sam Goldstein, sustavno smisli plan, dakle u miru, mnoge zarobljene hrvatske vojnike i civile, bitno mu je da to nije bilo baš u Jasenovcu. Moramo mu odati da je u pravu da po karakteru to nije istovrstan zločin. Zločini u Jasenovcu su bili tijekom rata, a oni na Križnom putu poslije rata, dakle u miru! A za razmjor, teško je danas govoriti upravo zahvaljujući Slavku Goldsteinu. Naime, Goldstein je bio član Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, pa je rezultate njihovog izvješća o radu od osnutka (11. veljače 1992. do rujna 1999. godine) hrvatskoj javnosti lažno prikazao³⁰ kao konačno, što je s dolaskom "ljevičara" na vlast imalo za posljednicu ukidanje rada te

---

³⁰ Predsjednika Komisije g. Kazimir Sviben u svojim "Napomenama o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" (J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?*, Zagreb 2002., str. 171-175., kaže:

"Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oporovatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane 'mane'. Kao 'krunski' dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloraba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća)...

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

Komisije, i postavljanje Goldsteina na funkciju predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Tako danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od preko 80.000, dakle brojka Goldsteina i Draže Mihailovića. Kako su istraživanja Komisije pokazivala da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle broja ubijenih u miru s onom ubijenih u ratu, očito je da je laž dobro poslužila da se sakrije istina. Naravno, Goldstein zato može reći da su brojku Goldsteina i Draže Mihailovića danas prihvatili svi "ozbiljniji" povijesničari, da bi pri tome pohvalio predsjednika Vlade dr. Sanadera što je posjetio Jasenovac. Naravno, pod ozbiljnim povijesničarima Goldstein podrazumijeva i sebe iako ima (ne)svršenu srednju školu. S druge strane, magistar povijesnih znanosti Mladen Ivezić je analizirao podatke iz partizanskih izvora pa zaključuje³¹:

"U Sabirnome i radnom logoru Jasenovac (dakle svim njegovim radionicama i podlogorima, na radu u šumi i sl.) i Staroj Gradiški život je od svih mogućih uzroka izgubilo najvjerojatnije između 1 000 (tisuću) i 2 000 (dvije tisuće), eventualno 3 000 ljudi, a nemoguće da ih je umrlo više od 5 000."

Očito je stoga da se mora obnoviti Saborska komisija za žrtve rata i poraća, i da se ne koriste brojke koje promoviraju ljudi koji su pokazali da im laž nije nešto čemu nisu skloni, dakle da doista prestanu političke manipulacije i licitacija s brojkama. Jedno je sigurno, sva dosadašnja ozbiljnija analiza pokazuje da velikosrpska brojka Goldsteina i Draže Mihailovića neće nikada biti prihvaćena i namjera joj je istovjetna onoj koju je imala brojka od 700.000. Dapače, još je i pogubnija za podjele u hrvatskom narodu, jer je brojku koja je za 100 000 veća od ukupnog broja žrtava u cijeloj Jugoslaviji, nisu mnogi prihvatiti ni mnogi ljevičari.

Goldstein je pohvalio Sanadera što je došao u Jasenovac. Valjda hoće reći da je Sanader Titov nasljednik, jer Tito to nije nikada učinio. Za razliku od dr. Franje Tuđmana. Tako Goldstein pred predsjednikom hrvatske vlade govori da je strašno ono što radi sam Goldstein, a to je politizacija i licitacija s brojem žrtava u Jasenovcu.

---

³¹ M. Ivezić, *Jasenovac/Brojke*, Zagreb, 2003., str. 200.

Prema Gabrićevom tekstu Goldstein tvrdi: "Nijedan od mnogo desetaka tisuća ubijenih u Jasenovcu nije kriv za ubijanja na Bleiburgu i Križnom putu, ali među desecima tisuća neopravdano ubijenih na Bleiburgu i Križnom putu bio je priličan broj pripadnika Luburićeve Ustaške obrane koji su ubijali i pomagali ubijati u Jasenovcu i drugim logorima." Opravdava li posredno Goldstein i zločine u Jasenovcu? Naime, očito je među toliko i toliko neopravdano ubijenih u Jasenovcu bio i priličan broj onih koji su digli oružje protiv države u kojoj su živjeli, a da ne spomenemo i ubijene četnike. Ili optužuje još više jugokomuniste? Ipak radilo se o ubojstvima, bez suđenja, u miru?

3. Laž kao konstanta u djelovanju "ljevičara"

U cijeloj ovoj priči za nas je ovom prigodom najvažnija upotreba laži koja je osigurala Goldsteinu poziciju Predsjednika Savjeta. Današnjim nasljednicima komunističke ideologije, bez obzira proglašavali se oni socijalistima ili liberalima, upotreba laži je nešto najnormalnije u ostvarivanju njihovih ciljeva. Koristili su laži kada su bili prvi put na vlasti, pa zašto nebi nastavili? Logično je pitanje kako promicati i zaštititi kulturni identitet, i ne samo njega, ako je laž nešto što nekome donosi priznanja i položaje, kao što je slučaj s mjestom predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Kako govoriti o kulturi politike, ako je laž nešto tako normalno u Hrvatskoj? Nevjerojatno je da je u državi u kojoj su katolici devedesetak posto pučanstva laž nešto što javno brane "ljevi" intelektualci i političari!

Ovdje ćemo dati niz primjera koji potvrđuju takvo razmišljanje. Recimo, u dijelu teksta dr. Iva Goldsteina objavljenom u *Globusu* 22. veljače 2002. s podnaslovom: "Bozanićev poziv na cenzuru" on kaže: "Bozanić nastavlja: 'pod imenom Stepinac i danas je Katolička crkva u hrvatskom narodu, a to smo mi braćo i sestre, u vjeri. Laži mogu tek nakratko ostaviti dojam da su istinite, posebno ako im je za to dan javni prostor.' Ne poziva li to nadbiskup na cenzuru?" Ovdje se očito radi o Goldsteinovom javnom zauzimanju za uporabu laži. Čak mu je prvi čovjek Crkve u Hrvata netko tko se zauzima za cenzuru jer govori protiv uporabe laži.

Da to nije slučajnost uvjerio se i autor ovog teksta.

Međutim, kolektivna euforija slavljenja laži hrvatskih "ljevičara" dogodila se kroz njihovu potporu *Feralu* kada ga je tužio poznati hrvatski odvjetnik Željko Olujić.

O čemu se radi? Željko Olujić je 7. prosinca 1993. godine u *Slobodnoj Dalmaciji* napisao tekst "Hrvati iz daljine" u kojem piše: "Komunizam, fašizam i nacizam neželjena su djeca istog oca: demokratskoga kapitalizma. Papa je Lav XIII. u enciklici 'Rerum novarum' još 1891. g. ukazivao na krvavost kapitalizma i opasnost od krvava revolta. Negdje je to planulo kao komunizam. U zemljama koje su bile nezadovoljne svojim položajem nastao je fašizam i nacizam. Tu se nije radilo samo o nezadovoljnim i gladnim, nego i nacionalno poniženim masama. Jedino se u Italiji tražilo, zapravo, 'kruha preko pogače'. Svijet nije počeo tzv. holokaustom. Mi nismo dužni Židovima išta, a najmanje zato što smo fašisti, jer smo uvijek upravo protiv fašizma bili. Nismo ni neoustaše, jer se naš narod upravo naivno vezuje za zapadnu demokraciju. Pravi je uzrok holokausta ili kako bi to g. Ivin kazao fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji, jer su oni izludjeli neke narode pljačkom i vrijeđanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija."

Dakle, i polupismenim ljudima je jasno da Olujić ovdje ne tvrdi da su Židovi izludjeli neke narode pljačkom i vrijeđanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija, nego on govori o demokratskom kapitalizmu i onima koji su ga provodili na način na koji jesu u zemljama u kojima se zbog toga pojavio i Hitler i Mussolini. Međutim u *Feral Tribune*-u 27. prosinca 1993. Viktor Ivančić je tiskao tekst "Glasovir za arijevsku Hrvatsku" u kome se tako nešto tvrdi. On ne navodi cijeli Olujićev navod, čak ni cijelu rečenicu, nego samo jedan dio i u zagradi iza "oni" dodaje – Židovi. Taj njegov lažni navod je izvučen i posebno naglašen:

"Željko Olujić: 'Pravi je uzrok holokausta jer su oni (Židovi) izludjeli neke narode pljačkom i vrijeđanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera i Mussolinija'"

U samom tekstu se tvrdi kako je ovo "teorija bivšeg tužitelja", i Olujić je naprasno postao antisemit zato što je Viktoru Ivančiću "demokratski kapitalizam" o kome govori Olujić, isto što i jedan narod – židovski. Kako je zbog toga i niza drugih uvreda Olujić

dobio spor, digli su svoj glas svi oni kojima smeta Bozanićeva kritika korištenja laži.

Evo nekih prema tekstu dr. Slavena Letice³²: "Sibila Petlevski u ime Hrvatskog PEN-a, Stipe Mesić kao predsjednik Republike, Dragutin Lučić u ime Hrvatskog novinarskog društva, čuveni svjedok optužbe u političkom procesu dr. Žarko Puhovski kao predsjednik HHO-a, don Ivan Grubišić (namjesnik predsjednika Republike u Vijeću HRT-a), akademik Ivan Supek, nakladnik i publicist Slavko Goldstein, sveučilišni profesor dr. Nikola Visković, novinarka Sanja Modrić, novinar i književnik Miljenko Jergović, političar Damir Kajin".

Neobično je da dr. Letica ne govori izravno o ovoj krivotvorini *Ferala*, nego kaže: "Loša je vijest i to što prosvjed protiv pravomoćne sudske presude (inače legitiman, jer je izveden iz poznatog pravnog načela: sloboda neslaganja sa zakonom i sudskim presudama i obveza njihova poštovanja) nije načelne nego sektaške naravi: ljudi koji danas protestiraju protiv ograničavanja slobode izražavanja feralovskog mišljenja nisu dizali svoj glas u prijašnjim situacijama, kad su, primjerice, nakladnici 'medijske močvare' plaćali slične ili oveće odštete njihovim istomišljenicima." Nejasno je je li Letica ovim dao svoju potporu korištenju neistina, tj. iskrivljavanju nečijeg teksta na način kako to čini Ivančić, ili Letica to definira kao "slobodu izražavanja feralovskog mišljenja".

Bilo kako bilo, u istom broju *Globusa* Ivančićevoj metodi pridružuje se Boris Dežulović, gdje je opet posebno izvučena spomenuta lažna tvrdnja da je Olujićevo nešto što je napisao Viktor Ivančić:

"Logika Račanova Ministarstva pravosuđa i cenzure je sljedeća: ako netko – nazovimo ga, recimo, gospodin Olujčić – kaže da su Židovi sami krivi za holocaust, onda je on antisemit. To nije sporno. Međutim, ako napišete da je gospodin Olujčić antisemit, završit ćete na sudu i bankrotirati."

Najsmješnije je što Dežulović završava svoj tekst pozivajući se na izvlačenje zaključka na osnovu činjenica, a nigdje ne navodi da je tekst "koji je recimo napisao gospodin Olujčić" zapravo tekst Viktora

---

³² *Globus*, 15. ožujka 2002.

Ivančića. Ivančić tu svoju tvrdnju ponavlja i u *Slobodnoj Dalmaciji*, opet je neistinito pripisujući Olujiću:

“Olujić je pisao ... da su Židovi iznudili holocaust nad njima samima jer su pljačkali i vrijeđali ostale narode. Takvo što je u civiliziranom svijetu najprije neobjavljivo, a potom i kažnjivo, no u nas nije.”

I doista, Viktor Ivančić je ovu skandaloznu rečenicu prvi u svijetu objavio, i još piše kako zbog nje nije kažnjen. Iako su bili dužni presudu objaviti, *Feral* to nije učinio, nego je objavio ponovo tekst sa skandaloznom Ivančićevom tvrdnjom o Židovima, a naslovnica *Ferala* je s Tuđmanom i Račanom kao sucima uz tekst: “Žgadija te tuži – žgadija te sudi”.

Spomenimo što kaže Slavko Goldstein, u komentaru “Neviđena sramota” u istom broju *Ferala*: “Umjesto da bude osuđen advokat Olujić, koji je širio rasnu mržnju i uvredljive kvazipovjesničarske laži, naš sud osuđuje novinara i novine koji su konstatirali činjenice i stvari nazvali pravim imenom. Takav sudski presedan, bolje rečeno paradoks još nismo doživjeli u našoj zemlji, a ne vjerujem da ga je igdje i bilo. Ako više nema pravnoga lijeka, hrvatska bi javnost i hrvatska vlast trebale naći druge načine da se počinjena sramota spere s duše i lica hrvatskog društva.”

Treba li uopće spomenuti da je Ivančićevu lažnu konstrukciju spremno dočekao Slobodan Šnajder koji je ponavlja u tekstu “Bukefal tuđmanizma” (*Novi list*, 11. ožujka 2002.) pa mu je Željko Olujić, a ne Ivančić, taj koji je “stvarno uvrijedio jedan kolektivitet, onaj židovski, uzjahavši najnoviji val antisemitizma kojega je u stvari izvorno potakao sam njegov gospodar, u svojim ‘Bespućima’.

U *Feralu* 16. ožujka 2002. za Heni Erceg Olujić je siroče koje polupismeno ispisuje priglupе rečenice, očito zbog rečenica koje je napisao Ivančić. Doznajemo da *Feralovu* metodu lažnih navoda podržava i Međunarodna federacija novinara i niz pojedinaca kao što su glasnogovornik Mladih HNS-a, predsjednik ogranka Liberalne stranke Donji grad, gospođa iz Pančeva, nezavisna agencija ONASA iz Sarajevo, predsjednik stranke umirovljenika, predsjednik Upravnog odbora Asocijacije nezavisnih elektronskih medija, Ankica Lepej, Upravni odbor Hrvatskog PEN centra (njima je lažno navođenje Olujićevih riječi: “represija nad kritikom” i “citiranje

antisemitske izjave Željka Olujića”, pa im to nije ni kleveta), Institut Otvoreno društvo Hrvatske također se zauzima za ovakvo širenje laži, Gradska organizacija foruma mladih SDP-a Rijeka do niza nevladinih udruga. Na slici je i Vesna Pusić, za koju nismo mogli ni posumnjati da će se suprotstaviti Bozanićevom pozivu protiv korištenja laži u hrvatskim medijima.

I dok za Slavka Goldsteina koji ima završenu gimnaziju u Karlovcu nije ni čudno što podržava sina za kojeg su njegove kolege već pisali da se voli koristiti neistinama i u svom znanstvenom radu, čudno je što ima i sveučilišnih profesora koji se zauzimaju za ovakvo korištenje laži u hrvatskim medijima. Čak i Dinko Podrug, psihijatar i profesor na sveučilištu u Brooklynu, u tekstu “Olimpijada duševnih boli”³³ Ivančičeve riječi iz *Ferala* pripisuje Olujiću.

Nevjerojatno je vidjeti kako se za ovakvo prekrajanje tuđih izjava zauzimaju čak i profesori na pravnim fakultetima. Na primjer, Nikola Visković je profesor (!) na Pravnom fakultetu u Splitu. On tvrdi u *Feral Tribuneu*, 9. ožujka da ono «što je V. Ivančić napisao o izjavama gospodina Olujića jesu zapravo iskazi dobro zasnovani na provjerljivim činjenicama» i kako «nema nikakvih pokazatelja» da je to napisano «s namjerom oštećenja časti i ugleda» gospodina Željka Olujića. Zar je moguće da je Visković profesor na Pravnom fakultetu, kad tvrdi da je ovakvo prekrajanje tvrdnje g. Olujića «provjerljiva činjenica»? Jest, jer kako doznajemo, takva za njega treba biti pravna država, a ne ona «nepravna država tuđmanovske Hrvatske». Profesor s pravnog fakulteta nas potom uči kako će ovakvo kažnjavanje za prekrajanje teksta s ciljem optuživanja nekoga za antisemitizam «ući u najsramotniji dio političke i pravne povijesti Hrvatske, a bit će bogme zabilježena i osuđena u inozemstvu»! A tu i jest bit problema. Svjetskim moćnicima nije ni najmanje smetalo da se njihove sluge u Hrvatskoj koriste i lažima, samo da bi uspjeli srušiti vlast koja ne služi njihovim interesima.

Naravno, nikoga nije iznenadilo to što je podršku ovakvom korištenju laži dao i Zoran Pusić³⁴. Dapače, on daje i svoj prilog pa tvrdi: «Presuda je izvršena». Još jedna neistina, jer je *Feral* dužan

---

³³ *Feral Tribune*, 16. ožujka 2002.

³⁴ *Feral Tribune*, 23. ožujka 2002.

tiskati presude, što nije učinio. Inače, Pusić je u pravu kad kaže da «podrška koju je predsjednik Mesić dao *Feralu*, pokazuje, još jednom, da on bolje od svojih kritičara razumije što je demokratsko otvoreno društvo.»

Ovakva hajka za pravo laganja doista je zamisliva samo u «demokratski otvorenom društvu» - društvu u kome su širom otvorena vrata lažima.

4. Zločinački pothvat Suda u Haagu

Mislim da je borba za zaštitu hrvatskog kulturnog identiteta veoma teška zadaća sve dok se ne vratimo istinskim vrednotama kojima nas uči naš katolički odgoj, po kome laž ne bi bila nagrađivana, a još manje bi imala ovakvu potporu kakvu ima u današnjoj Hrvatskoj. Jesam li ipak u krivu? Danas u svijetu dominira globalizacija. Glavno oružje svijeta za globalizaciju Hrvatske je Sud u Haagu. A optužnice protiv hrvatskih generala osnovane su na lažima o agresiji Hrvatske na BiH, na samu sebe, na lažima o postojanju države Republike Srpske Krajine na koju je izvršena agresija u cilju njenog etničkog čišćenja. Podsjetimo se da je Sud u Haagu osnovalo Vijeće sigurnosti koje je u svojim rezolucijama samo područje te izmišljene države proglasilo okupiranim hrvatskim područjima. Ono što ta područja i jesu bila. Svaka zemlja ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Za sud u Haagu, to je "zločinački pothvat", odnosno "od 1992. Hrvatska vojska je već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajni cilj". Zato je sigurno točno ono što se konstatira u *Glasi Koncila*³⁵:

"Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica I s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa

---

³⁵ *Glasi Koncila*, 12-21 ožujka 2004.

drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u držano-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatila tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti im pravo Hrvatska?"

Jasno je da se radi o potvrdnom odgovoru na posljednje pitanje. Još sam 2000. godine upozoravao da cilj Haaškog suda nije izjednačavanje krivice agresora i žrtve, već im je cilj da se žrtva, dakle Hrvatska optuži za genocid³⁶. Već mnogo puta je hrvatska javnost upozoravana što je osnovni cilj haaških optužnica. Evo kako je to nedavno (ponovo) formulirao dr. Anđelko Milardović³⁷:

"Kad se sažmu navodi Veritasa od 1998. do 2002. godine, a sumnja se da je Veritas prikriveni ogranak srpske obavještajne službe, dolazi se do četiri bitne točke. Prvo, da preko optužnica treba dokazati da je Republika Hrvatska nastala na zločinu i etničkom čišćenju, zatim da je to etničko čišćenje bilo planirano. Treća je točka da je plan stvorio civilni i vojni vrh. Četvrto, tvrdi se da po logici stvari moraju odgovarati Tuđman i Šušak, a potom generali i niži časnički kadar. Takva se percerpcija podudara sa sadržajem optužnica (...) Ako su akteri tog zločinačkog pothvata pokojni predsjednik države i tri generala, znači da je riječ o vojno-političkom vrhu, koji se definira kao zločinačka skupina. Iz toga se može izvesti zaključak da je država nastala na zločinu i etničkom čišćenju, a onda se dovode u pitanje temelji takve države."

Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogranak srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog

---

³⁶ *Hrvatsko slovo*, 18. kolovoza 2000.; J. Pečarić, *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb, 2001., str. 79.; *Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća*, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 150.

³⁷ *Večernji list*, 15. ožujka 2004.; *Hrvatsko slovo*, 19. ožujka 2004.

suda istovjetni. Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu. Ali ne hrvatske države već zločinačkom pothvatu Suda u Haagu.

Kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenucima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine, dakle 1998. godine? Evo što o tome piše Tihomir Dujmović³⁸: "Tuđmanu je, naime, očito već tada bilo jasno da međunarodni sud koji u to vrijeme ne podiže optužnicu ni protiv Miloševića, a interesira se o Gotovini, ne može imati dobre namjere u smislu utvrđivanja povijesne istine. Danas vidimo da je bio u pravu, danas vidimo da je ta perverzija gotovo zakonomjerno otišla do kraja pa tako jedan Blaškić leži u zatvoru s kaznom od 45 godina dok je Biljana Plavšić osuđena na 11 godina hotelskog smještaja u Švedskoj! No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan.

Vlada, naime, tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima.

Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, nota bene, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložen, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran."

Vijeće sigurnosti do dana današnjega nije odgovorilo na upit hrvatske vlade. To su im omogućili naši "ljevičari", jer su dolaskom na vlast 2000. godine najprije, svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije *Bljesak* i *Oluja*. Tako su omogućili i njima da zatvore oči nad lažima suda koji su sami osnovali. Teško bi bilo i nabrojati što su sve radili naši "ljevičari" da bi sud u Haagu mogao raditi to što radi. Da bi taj sud mogao ustrajati u svom zločinačkom pothvatu. Spomenimo samo da je izgleda Sud

---

³⁸ *Glas Slavonije*, 4. srpnja 2003.

u Haagu pokrenuo postupak protiv odvjetnika Ante Nobila jer je nagovarao Dragu Josipovića na lažno svjedočenje, tj. Nobilo je u pripremi obrane Tihomira Blaškića namjeravao odgovornost prebaciti na Daria Kordića, pa je u tu svrhu nagovarao Josipovića da svojim svjedočenjem to potvrdi. Međutim, Josipović je odbio i sve prijavio Sudu. Ili pak da je presudno u osudi generala Blaškića bilo svjedočenje predsjednika Mesića, koji je kao svjedok optužbe u procesu protiv Blaškića izjavio da su u srednjoj Bosni bile prisutne regularne trupe Hrvatske vojske."³⁹

Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu je doista zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu. Nastavak politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama samo su potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale.

Pripremu za ovakav razvoj situacije svjetski moćnici su učinili već u trenutcima osnivanja Suda u Haagu. Podsjetimo se da Statut međunarodnoga kaznenoga suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenoga 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećega Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. U današnjem svijetu želi se za vrijednost proglasiti ono što nije nikad bila niti to može biti. Tako Nikola Mate Roščić kaže⁴⁰: "Sredinom 13. stoljeća, **Sv. Toma Akvinski**, doraduje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema

³⁹ *Hrvatsko slovo*, 19. ožujka 2004.

⁴⁰ Propovijed na Misi za Domovinu, Zagreb, crkva Sv. Marka, 13. ožujka 2004.

domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, prema domovini ima dvije temeljne dužnosti: *pietas et officium!* Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!"

Danas kada vidimo optužnice iz Haaga, postaje očito da nije slučajno da u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Sjetimo se da nije slučajno da je u Nürnbergu suđeno i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onima koji su počinili zločin protiv mira, dakle onima koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece, staraca, u Dresdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH! U starim i novim optužnicama protiv generala Gotovine, Bobetka, Ademija, Markača i Čermaka figurira isto. Figurira laž!

Dakle, laž je nešto što je osnova – kako bi rekao predsjednik Tuđman - "tog i takvog svijeta". Treba li, dakle, "laž" promovirati u vrlinu, kao što čine hrvatski "ljevičari"?

J. Pečarić, *Globalizacija i identitet/Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike*, Zagreb, 2004., str. 297-319.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

AKADEMICI I “AKADEMIK MAGLE”

Pod istim naslovom Milan Ivkošić u «Večernjem listu» od 21. lipnja 2008. komentira činjenicu da su mediji i sama Vlada prešutjeli naše pismo:

Od pouzdanih dužnosnika i medija javnost je informirana kako je policijski inspektor Josip Gašparac aferu oko prijave Thompsona napravio ne bi li se spasio od otkaza zbog nepodopština koje godinama čini na poslu i izvan njega, slučaj još traje. Naravno, samo zato što je posrijedi Thompson i što je u zaštitu Gašparca stao “ugledni intelektualac” Slavko Goldstein. Taj “ugledni intelektualac”, koji ima samo srednju školu, moćniji je, naravno, od četrdeset intelektualaca kojima po ugledu zasluženom djelom ne bi mogao ni cipele obrisati a koji su prije dva tjedna u pismu Vladi prosvjedovali što je Vlada, zbog istupa jednog “ideološki ostrašćenog zastupnika”, iz procedure povukla prijedlog da se za člana Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju imenuje poznati povjesničar Milan Kruhek. Osim nekih niskonakladnih listova i portala, to pismo desetaka akademika, biskupa i drugih značajnika, nitko nije objavio niti se na njega Vlada udostojila odgovoriti. Ali kad “akademik magle” Goldstein, koji u Hrvatskoj uspješno prodaje dim o svom utjecaju i ugledu u svijetu, negdje objavi svoju boljševičku potporu jednom policijskom delinkventu – trese se cijela Hrvatska. O jedna zemljo!

O «djelu» Slavka Goldsteina (i njegova sina) govorili smo u tekstu: *Anacionalni Jugonostalgicari*.

Međutim, već sam pisao o jednom slučaju iz 1999. godine sličnom ovom o kojemu govori Ivkošić. Naime, pišući knjigu «Branili Goldstein NDH?» zamolio sam predsjednika Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava g. Kazimira Svibena za napomene o njihovu osporavanom Izvješću o radu od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine. Odgovorio mi je, 11. siječnja 2002. pa među ostalim možemo naći i slijedeće (str. 174-175):

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocijene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

O toj Goldsteinovoj «rabeti» pisao sam i u «Glasu Koncila», 27. siječnja 2002. (*Goldstein u Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava*), a i drugim tekstovima.

Bilo kako bilo lažnim predstavljanjem rada u određenom razdoblju kao donošenje konačnih zaključaka uspjeli su da se Komisija ukine.

HOĆE LI USPJETI U POKUŠAJU DA «UKINU» THOMPSONA?

Podsjetimo se na slični pokušaj kada Goldstein i drugovi nisu uspjeli. To je bilo prigodom uvođena kune. I tada je pokrenut napad da se time vraća NDH. I od tada i Goldstein i drugovi žive u takvoj državi jer i dan-danas i oni sami koriste kune. I tadašnja njihova priča slična je ovoj današnjoj:

I kuna kao i pozdrav «Za dom spremni» postojali su prije NDH!

Ali njima je cijeli život – NDH. Sve je počelo i završilo s tom hrvatskom državom. Živi samo u njihovim glavama!

**‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB,
2014.**

Uspomeni na čovjeka koji je doista volio Hrvatsku svoju –
moj brat Đildo (1943.-2014.)

Dragi Đildo

Gdje god si bio,
Hrvatsku dragu si ljubio,
O povijesti njenoj govorio,
U našem Zagorju ljubav si našao,
Ali svoj hrvatski Kotor, nisi zaboravio...

Pravdu i zakon, pravedno si provodio
Ljudima puno pomagao,
Zagorje naše i ljude naše
Neizmjerne si poštovao, s ljubavlju djecu odgojio, Boga
dragog, svakog dana štovao.

Teška je ova zagorska gruda,
Ali Tebi biti će laka,
Jer uvijek si bio na strani,
Nejakog i seljaka...

Marijan Parlaj
(Zlatar, 07. 10. 2014.)

Kazimir i Đildo na gradilištu Palače pravde u Zlataru
(Knjiga: J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb,
2023.)

TUĐMAN O VUKUŠIĆEVIM FALSIFIKATIMA, KRIVOTVORINAMA, FUSTRACIJAMA...

Naslov: Tuđman o Vukušićevim falsifikatima, krivotvorinama, frustracijama...

Datum: Fri, 06 Sep 2013 01:04:40 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: undisclosed-recipients::

Izgleda da je praksa Hrvatskog tjednika, o kojoj sam već pisao, da daju komentare nekih mojih tekstova, a da nisu prenijeli moj tekst. To me doista već i zabavlja. S obzirom da su u prvom podnaslovu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana i mene nazvali "Beogradskim kompleksašima" moram priznati da su pogodili "u sridu". Kako i ne bih bio iskompleksiran kada se u moju čast organiziraju međunarodne konferencije, posvećuju brojevi međunarodnih časopisa, i sl. A i prof. Tuđman može također navesti niz razloga za takve svoje komplekse.

Kako ne bih bio iskompleksiran Vukušićevom genijalnošću kada je on bolji matematičar od mene. Tako konstatira kako sam ja većinu profesionalnog života proveo u Brogradu. Koje li genijalnosti: Doista sam u Zagreb došao s 100 objavljenih radova, a dogodne će se održati međunarodna konferencija u čast mog tisućitog rada. Ja se bavim nejednakostima, ali ipak genijaln Vukušić zna kako je 900 manje od 100. Nadam se da to neće doznati u HAZU jer ga mogu odmah izabrati za akademika umjesto mene.

A zapravo, možda i nije tako genijalan već je samo pokupio ovaj genijalni račun od jednog ljevičara kojemu sam već na isti način narugao. Zanimljivo je kako jednako misle, zar ne?

Naravno u Hrvatskom tjedniku ne daju i moj tekst jer bi bilo očito da se on brani, od onog što ja govorim o njegovom poimanju pomirbe u početku rata brani, odlukom iz 1999. A doista se ne treba pozivati na Kazimira Svibena. Kazimir je bio izuzetno intelegentna osoba! (Uzged budi rečeno Sabor nije ni usvojio njihovo Izvješće, a komentar Kazimira Svibena je objavljen u mojoj knjizi.)

Izdvojiti ću samo jednu rečenicu koja pokazuje koliko on plitko gleda na događaje, neistinito ih prezentira, a koja je posebno i izvučena iz teksta (valjda kao krunski dokaz njegove pameti):

Miro (Miroslav, op. JP) Tuđman je početkom 1990., dok se njegov otac s HDZ-om pripremao za prve višestranačke izbore u Hrvatskoj, s Antunom Vujićem i Zvonkom Lerotićem osnovao Socijal-demokratsku stranku Hrvatske koja je na tim izborima nastupila u koaliciji s Račanovim neokomunistima, s kojima se na kraju i sjedinila.

Naravno, ovo je tipična Vukušićeva neistina jer su bili sa Savkinom Koalicijom narodnog sporazuma. Lerotić je nedugo poslije izbora postao savjetnikom Predsjednika, a prof. Tuđman je ocu bio blizak suradnik, a i poznato je koje je sve funkcije obnašao. Naravno, Vukušić kao ne napada Predsjednika već njegove suradnike. Da umreš od smijeha. Zapravo je dobro Vukušić i napisao kako sam "uznemiren" ovakvim njegovim "istinama" i njegovom fascinantnom logikom!

Kako, Vukušić nije pošteno odgovori na moje prigovore ne treba ovdje posebice raščlanjivati to što je pisao. Zapravo, u pismu prof. Tuđmana puno toga o čemu sam pisao, pa će svatko moći zaključiti o čemu se radi. Zato vam šaljem taj tekst prof. Tuđmana. Iz njega se lako može zaključiti zašto Vukušić lažno interpretira Tuđmanove najnovije intervju e i napada ga. Zapravo, lako možete zaključiti koga on zapravo štiti.

Poštovano uredništvo,

Hrvatski tjednik, u broju od 29. kolovoza 2013., str. 46-49, objavio je 24 nastavak feljtona Bože Vukušića „Labradorovci protiv hrvatske države“. Naslov je tog 24 nastavka „Odnos Miroslava Tuđmana i Josipa Perkovića“ u kojem B. Vukušić iznosi na moj račun niz insinucija i diskvalifikacija, služeći se neistinama, lažima i falsifikatima. Zato Vas molim da sukladno pozitivnim zakonskim propisima objavite moj odgovor, ne radi polemike s B. V. jer se on očito ne želi ili ne može susresti s argumentima, nego radi Vaših čitatelja.

Pitan za mišljenje o lex Perković dao sam dva interviewa. Razgovori su objavljeni pod sljedećim naslovima: M. Tuđman „Štiteći

Perkovića, lijeva opcija štiti svoju mračnu prošlost. Milanović je doista naslijedio slučaj Perković, ali ne od HDZ-a i Tuđmana, nego od SKH i Račana“ (**Hrvatski tjednik**, 4. srpnja 2013., str. 26-27.); te M. Tuđman: „Da je Franjo Tuđman proveo lustraciju, imali bismo građanski rat“ (**Večernji list**, 5. srpnja 2013., str. 10-11.).

Već poruke ovih naslova pobijaju osnovnu tezu B. Vukušića koji tvrdi: „Miroslav Tuđman je, dakle, u sklopu rasprave o lex Perković progovorio i o razlozima zašto, navodno, na početku stvaranja samostalne hrvatske države nije provedena lustracija, **želeći ostaviti dojam da je to bio službeni stav državne politike** i njenog glavnog stratega dr. Franje Tuđmana“ (str. 46, podvukao M.T.).

B. Vukušić zastupa tezu da je lustracija bila dio službene politike predsjednika Tuđmana: „Stoga tvrdnja da bi pokušaj njene provedbe doveo do građanskog rata predstavlja tek paušalnu, ničim argumentiranu pretpostavku te **izaziva sumnju da je kao takva bila sastavni dio državne politike dr. Franje Tuđmana** (str. 46, podvukao M.T.).

Opće je poznato da je predsjednik Tuđman svoj program gradio na pomirbi. „Prvi predsjednik upotrijebio je istu ideju pomirbe na kojoj je stvarana i EU ('opraštanje'). Pomirba nije značila izjednačavanje ideologija, nego zajedništvo svih opcija oko programa stvaranja države Hrvatske“ (M.T., **Večernji list**, 5. srpnja 2013.). No, za Vukušića program pomirbe predsjednika Tuđmana nije ni argument niti je povijesna i politička činjenica. Prema Vukušiću „Do sada je bilo poznato da su glavni protivnici lustracije u Hrvatskoj ... bili Josip Manolić, Ivan Fumić i Slavko Goldstein“. Po Vukušiću od sada i M. Tuđman, spada u tu grupu „... protivnika hrvatske države“. Jer: „... navedena tvrdnja Miroslava Tuđmana nameće dva pitanja: u jednom slučaju kako tumačiti mogućnost prikrivenih stajališta Franje Tuđmana nasuprot poznatim javnim, a u drugom slučaju, ako prikrivenih stajališta nije bilo, kakva je vjerodostojnost Miroslava Tuđmana u pogledu te problematike. Nameće se zaključak da se takvim insinuacijama najvjerojatnije želi oprati vlastita savjest...“ (str. 46-47).

Dakle, prema B.V. poznato je da je predsjednik Tuđman javno zagovarao lustraciju, a samo je prikriveno mogao provoditi politiku

pomirbe! Ako pak ni prikrivenog stajalište o pomirbi nije bilo, koja je onda moja vjerodostojnost jer se protivim „poznatim javnim“ stajalištima službene politike o lustraciji tvrdnjom da bi lustracija početkom 1990-te bila uvod u građanski rat i otvaranje „unutarnje“ bojišnice, te da od hrvatske države i samostalnosti ne bi bilo ništa? Budući da zagovaram takvu tezu Vukušić zaključuje „... da se takvim insinucijama najvjerojatnije želi oprati vlastita savjest...“!??

Zaključak B. Vukušića nema veze s činjenicama, ni sa zdravom pameću. Da je predsjednik Tuđman želio provesti lustraciju 1990-te mogao je to provesti jer je HDZ imao parlamentarnu većinu u Saboru. Ali to je bilo protiv njegove ideje pomirbe, jer mu je glavni cilj bio stvaranje hrvatske države i okupljanje svih snaga – i lijevih i desnih – na toj povijesnoj zadaći. Bilo bi iluzorno očekivati da Vukušić navede „poznata javna“ stajališta predsjednika Tuđmana, druga i suprotna onih o pomirbi.

No, da cijela priča o stajalištu predsjednika Tuđmana o lustraciji, koju B. V. dovodi u kontekst rasprave o lex Perković, nema smisla svjestan je i on sam. Jer i sam navodi da lustracija ni u jednoj zemlji ne može nikoga osloboditi i abolirati od ubojstava s političkom pozadinom koja „... ne spadaju u djelokrug bilo kojeg lustracijskog zakona ili propisa, nego se isključivo mogu tretirati kroz kazneni zakon“ ...“ (str. 47). Unatoč tome Vukušić mene smatra odgovornim radi toga što se „... u nedogled produžio *rok trajanja* neformalne, prešutne i nepisane amnestije počinitelja čak i najtežih kaznenih djela iz vremena komunizma...“ jer je „...to po nekima poput Miroslava Tuđmana bila profesionalna obveza“ spriječiti. Vukušić sam tvrdi da zločini ne zastarijevaju – bez obzira na ne postojanje zakona o lustraciji - ali mene optužuje da se time nisam bavio zbog „prikriivanja vlastitih propusta u prošlosti?“.

Dakle, prema Vukušiću zločini ne zastarijevaju. Ali ja sam kriv što su se rokovi amnestije u nedogled produljivali. Moja je profesionalna obveza bila – što? Baviti se rokovima koji ne zastarijevaju? Ali time se nisam bavio jer sam prikriivao 'vlastite propuste iz prošlosti', za koje ni Vukušić ne zna koji su pa ih i sam stavlja pod upitnik!

On svoju priču o „Labradorovcima protiv hrvatske države“ u 24-om nastavku gradi i na pisanju Vice Vukojevića koji je navodno bio

„predmet i obavještajne spletke u režiji Josipa Perkovića“, budući da je Hrvatska izvještajna služba (HIS) u cilju Vukojevićeve „javne kompromitacije“ pokrenula 1998/1999. godine operativnu akciju „Barakuda“ a na prijedlog J. Perkovića. Prema B. V. akcija je bila „obrazložena potrebom borbe protiv organiziranog kriminala, a zapravo je bila izmišljena zbog kompromitacije određenog broja javnih osoba u Hrvatskoj“ (str. 48). Vukušić se poziva na V. Vukojevića koji tvrdi da su ga: „... Perković, odnosno Marinov, Akrap i Miroslav Tuđman na krajnje perfidan način, raznim insinuacijama, bez ikakva dokaza i utemeljenja, pokušali ... povezati s podzemljem i čak mi podmetnuti sudjelovanje u pripremanju nekakvih likvidacija“ (str. 48).

Nemam pristup dokumentima HIS-a iz 1990-ih, pogotovo ne dokumentima o operativnim akcijama. Osim toga za korištenje tih dokumenata i podataka bila bi potrebna njihova deklasifikacija. Osobno, nikada javno nisam koristio klasificirane podatke koji su mi bili poznati, pa to ni ovom prilikom ne želim činiti. No, da se i u ovom slučaju radi o diskvalifikacijama (ili frustracijama) od strane V. Vukojevića i B. Vukušića, svaki objektivni čitatelj može zaključiti posredno iz slijedećih činjenica. Prvo, neistina je da je J. Perković imao status savjetnika u HIS-u. Drugo, kao glavni dokaz kojim B. V. obrazlaže pozadinu operacije „Barakuda“ navodi „sadržaj pisma kojega je ravnatelj HIS-a uputio 31. prosinca 1998. predsjedniku RH Franji Tuđmanu“ sugerirajući tako čitatelju da sam ja pisao ili potpisao taj dopis. Javna je činjenica da u prosincu 1998. nisam bio ravnatelj HIS-a, jer sam te dužnosti razriješen na vlastiti zahtjev u svibnju 1998. (Ponovo sam imenovan u lipnju 1999.). Treće, kakva je to kampanja „javne kompromitacije“ vođene tijekom 1998/1999. protiv Vice Vukojevića na „krajnje perfidan način, raznim insinuacijama“ koja završava njegovom „kompromitacijom“ na način da je u prosincu 1999. godine izabran na osam godina za suca Ustavnog suda? Ako je točno da je takva kampanja vođena, a rezultat je njegov izbor za ustavnoga suca, onda bi trebalo prihvatiti jednu od opcija: ili a) da se na mjesto ustavnog suca dolazi po logici kompromitacije i političke kazne, ili b) da HIS-ove kampanje kompromitacije V. Vukojevića nije ni bilo budući da je izabran za suca Ustavnog suda.

Četvrto, B. V. koristi sliku kao argument koji čitatelju treba sugerirati kakva je vrsta ljudi vodila „javnu kompromitaciju“ V. Vukojevića. Da bi B, V. prikazao kontinuitet HDZ-a s udbašima, a njegovih djelatnika privrženost Titu, uz svoj tekst objavljuje i fotografiju Gordana Akrapa – ispod slike komunističkog maršala Tita. Kaže se da slika govori više od tisuću riječi. Međutim, ono što se za ovu fotografiju ne kaže je da je snimljena koncem 1989. ili početkom 1990. u poznatoj baraci HDZ-a u Savskoj 16, kada je Gordan Akrap bio predsjednik Mladeži HDZ-a. Kako je to tek jedna od fotografija iz toga prostora i vremena, lako je dokazati da je Titova slika fotomontažom ubačena na izvornu fotografiju. B. Vukušić treba se očitovati je li autor falsifikata ili je nasjeo na nečiji falsifikat. No, činjenica je da tadašnjem predsjedniku Mladeži HDZ-a pripisuje poklonstvo Titu, a središnjici HDZ-a u Savskoj 16 da je bila „ukrašena“ Titovim slikama. (No, možda je prikazani falsifikat tek najava razrade teze o HDZ-u kao dependansi SKJ i KOS-a, teze koju su ionako prvi plasirali „Labradorovci“).

Rečenice kojima B. Vukušić završava svoj tekst, uredništvo je izdvojilo velikim slovima kao poantu njegove poruke: „O čudnom odnosu između Miroslava Tuđmana i Josipa Perkovića postoji pregršt svjedočenja i dokumenata. Oni opovrgavaju tvrdnje da je ta veza bila površna i beznačajna. Možda će ona na kraju, ako M. Tuđman uistinu ne okrene leđa J. Perkoviću, i imati neke pozitivne posljedice za budućnost udbaške družine u Hrvatskoj, ali će se u tom slučaju teško moći spriječiti da se negativno ne odrazi na status Miroslava Tuđmana“ (str. 47).

Na stranu činjenica da samo za Vukušića i u njegovoj mašti „postoji pregršt svjedočenja i dokumenata“ o „čudnom odnosu“ između M. Tuđmana i J. Perkovića. Poruka je smušena, nerazumljiva i kontradiktorna u svojem nastavku: veza između M. Tuđmana i J. Perkovića imat će „pozitivne posljedice za budućnost udbaške družine u Hrvatskoj“ – ako ja ne okrenem leđa Perkoviću. A ako okrenem leđa Perkoviću – onda će valjda imati negativne „posljedice za budućnost udbaške družine u Hrvatskoj“. U prvom slučaju to će se negativno odraziti na moj status (?!), a u drugom slučaju vjerojatno će to biti pozitivno za moj status?

B. V. poručuje da „budućnost udbaške družine u Hrvatskoj“ ovisi - o mom mišljenju o J. Perkoviću. Mene pak upozorava da ako promijenim svoje mišljenje o Perkoviću da ću ugroziti svoj status i time vlastitu budućnost. Do statusa mi nikada nije bilo posebno stalo, ali do vlastita mišljenja i te kako držim. Jer, misao i mišljenje čovjeku može osigurati vjerodostojnost i dostojanstvo.

Što mislim o „slučaju“ Perković, tj. o lex Perković već sam rekao i u tjedniku za koji i Vukušić piše: „Meritum stvari nije uloga i odgovornost Josipa Perkovića kao jednog od ključnih ljudi Službe državne sigurnosti. Kada bi tome bilo tako, onda bi o njegovoj sudbini odlučivalo pravosuđe. Međutim, srž je problema u tomu da je u njegovu ‘obranu’ stala cjelokupna lijeva opcija: od predsjednika države, Vlade, vladajuće koalicije u Saboru, tj. zakonodavna i izvršna vlasti, do DORH-a. I imaju pravo kada tvrde da se njihovo zauzimanje za ‘lex Perković’ ne odnosi na Josipa Perkovića, odnosno da se zakon ne donosi zbog jednog pojedinca. Za lustraciju je nakon 22 godina od osamostaljenja prekasno i to nije opasnost za SDP. Međutim, jest otvaranje toga pitanja. Naime, SDP nije se odredio prema svome komunističkom nasljeđu. Afera Perković postavlja pitanje odgovornosti komunističke partije za zločine počinjene od 1945. pa sve do propasti Jugoslavije i agresije na Hrvatsku. Lijeva se opcija, i SDP i HNS, skriva iza antifašizma, pravdajući antifašizmom sve zločine totalitarnog komunističkog sustava. Duboke podjele u hrvatskom društvu i na političkoj sceni izviru upravo iz te nespremnosti da se SDP odredi prema svojim komunističkim korijenima, uzorima i vrijednostima” (**Hrvatski tjednik**, 4. srpnja 2013., str. 26.).

Međutim, ta dimenzija odgovornosti lijeve opcije za zločine Vukušića uopće ne interesira. On se bavi falsifikatima: krivotvori osnovne postavke političkog programa predsjednika Tuđmana, meni pripisuje nevjerodostojnost i nečistu savjest jer zastupam tezu da bi lustracija 1990-ih vodila u građanski rat, HIS-u da je vodio prljavu kampanju radi diskreditacije V. Vukojevića koja je završila njegovim izborom za ustavnog suca, a HIS-ove djelatnike diskreditira krivotvorenim fotografijama.

Ostrašćen i zaslijepljen predmetom kojim se bavi B. Vukušić postao je zatočenik vlastitih predrasuda, frustracija i nečiste savjesti. B. Vukušić ne može razlučiti činjenice i istinu o (povijesnim) događajima od svojih projekcija i falsifikata. Zato je ovaj odgovor namijenjen čitateljima koji svoje sudove žele temeljiti na činjenicama i dokazima.

Prof. dr. Miroslav Tuđman

Zagreb, 31.8.2013

Naslov: Tuđman o Vukušićevim falsifikatima, krivotvorinama, frustracijama...(2)

Datum: Fri, 06 Sep 2013 10:28:03 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:undisclosed-recipients::

Dragi Miro,

Zahvaljujem Ti (mislim da to mogu reći i u ime profesora Tuđmana) na lijepim riječima. Zapravo ja Te doživljam kao svog suradnika jer sam puno puta koristio Tvoje sugestije. To što si mnogo mlađi od mene i prof. Tuđmana ispunjava me ponosom.

I ovo pismo pokazuje kako znaš što je bit problema. Završetak pokazuje kako znaš da je lustracija sprovedena. Lustriran sam ja i mnogi slični Tuđmanisti. Oni koji su podržavali Sanadera - nisu. Pojavljuju se u novinama, televizijama. I pričaju o lustraciji:)

Pišeš, zapravo, o našem Franji što pokazuje da Ti je jasno tko je glavna meta napada

Moram priznati da sam ja bio mnogo naivniji. Bio sam doista iznenađen kada sam vidio da su se neki (npr. Vukojević, Vukušić,...) priklonili Sanaderu za koga se vrlo brzo moglo vidjeti da sprovodi detuđmanizaciju HDZ-a. Još kod ustupanja Haagu nadležnosti nad Bljeskom i Olujom smijenio je Pašalića koji se kao podpredsjednik Sabora tome žestoko suprotstavio. I lustrirao sve nas tuđmaniste:))) Pišeš o istini što pokazuje da Ti je očito kako Vukušić cijeli svoj napad na prof. Tuđmana počinje lažnom interpretacijom intervjua prof. Tuđmana. Zato sam vam svima poslao cijeli intervju iz HT.

Naravno, Vukušić to preskače i spominje 1999. godinu. Možda čovjek doista ne zna što se sve događalo u razdoblju od 1992. do 1999. tko bi znao:)

Kada budem doma poslat ću Ti ime ili imena lijevičara koji koriste iste glupe tvrdnje kao i Vukušić (zanimljiva koincidencija, zar ne :). Uvijek me razveseli kada vidim kako su sve dobro naučili pa se svima mogu narugati na isti način:)

Bog,
Josip

Ponosan sam što postoje ovakvi ljudi u Hrvatskoj, poput Vas g. Pečarić, i poput M. Tuđmana. Presretan sam što primam Vaše mailove. Nikad naklapanje, uvijek istina.

Ponosan sam što sam odrastao u vrijeme predsjednika Tuđmana. Premlad za rat, a opet dovoljno star da zapamtim najbitnije. Djeca su iskrena, i znaju prepoznat ono nešto u čovjeku. I može meni danas o Tuđmanu govoriti tko god što hoće, ali kad gledam onaj dokumentarac "Tuđman" (mislim da je Sedlarov), kad mu gledam lice, slušam riječi, kad se sjećam njegovih djela, i pogledam stare snimke na youtube... mogu reći samo ovo: Franjo Tuđman je bio vjerodostojan. I nema ga tko to može opovrgnuti. Već 13 godina na vlasti su izdajice, klevetnici i krivokletnici, ljudi bez morala i karaktera, ljudi kojima je sve relativno i koji lebde u zraku naglavačke i tvrde da stoje s obje noge na zemlji... i nikako da već jednom odlebde odavdje. Pa uostalom, ako mi ne vjerujete, bilo bi najbolje usporediti govore, nastupe i intervjue Tuđmana, Mesića i Račana. Govorim o video usporedbi. Samo ako ih gledate i slušate, vrlo brzo postane vam jasno tko je državnik a tko je "došao bez svadbenog ruha" (da parafraziram Mt 22,12-13), tj. tko je onaj koji tamo ne pripada. Postane jasno tko voli Hrvatsku i razumije ovaj narod, a tko je "vršitelj dužnosti" ili kako je to prekrasno filmski prikazano u Tolkienovom Gospodaru prstenova - "Gondor nema kralja" (ima naime samo upravitelja, čuvara prijestolja koji si je prisvojio prijestolje, kraljevstvo propada a trenutak je sve mračniji i vremena više nema). Da pojednostavim, postane jasno tko je muljator. A Tuđman očito nije muljator. I u tih 13 godina neprijateljske domaće vlasti i žestoke detuđmanizacije, nisam

primjetio dokaze protiv Franje Tuđmana, ni protiv obitelji Tuđman, ni protiv g. Miroslava Tuđmana... Iz toga se može zaključiti ili da je Tuđman kriminalac a oni njegovi suradnici, sve znaju i skrivaju - ili da su oba Tuđmana nevina, a ovi kleveću. Zaključak se nameće sam po sebi ;) Ako to usporedimo s npr. Titom - možemo iznositi dokaza koliko želimo, možemo ukazivati na dvostruke kriterije, ali oni će ga i dalje slaviti. Dakle, da imaju dokaze već bi ih pokazali, jer znaju da nam je do istine stalo, a ne do ideologije.

Pozdravljam i Vas, i gospodina Tuđmana, i sve Hrvate koji nisu "pogubljeni" u vremenu i prostoru, na krivoj strani povijesti. Želim Vam svima da se uspješnije probijate po medijima, pogotovo televiziji! Lijepi pozdrav!

Naslov: Vukusic i Tomic

Datum: Thu, 19 Sep 2013 11:12:12 +0200

Šalje: josip pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: undisclosed-recipients::

Dragi Miro,

Obećao sam Ti tekst u kojem sam reagirao na tvrdnje ljevičara koji na isti način kao Boze Vukušić proučava moju biografiju.

Radi se o Anti Tomicu, a tekst sam dao u svojoj knjizi "Za hrvatske vrednote", str. 133-136. Tada mi je bilo mnogo interesantnije, nego ovo ponavljanje BV-a, pa sam bio mnogo zanimljiviji:)

Tekst je komentirao i Damir Pešorda u Hrvatskom listu, a na predstavljanu u Splitu voditelj je sugerirao da ga se kopira i dijeli sugrađanima :)

Bog,

Josip

P.S. Oprosti sto Ti ovo šaljem tek sada, ali puno je obaveza, a treba to i pronaći

NAPOMENA: Knjigu sam posvetio uspomeni na svog brata. A na sprovodu u Zlataru mu je bio i Miro Tuđman.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

O RADU SABORSKE KOMISIJE ZA ŽRTVE RATA I PORAĆA NA SUĐENJU U MÜNCHENU

Trećeg dana svjedočenja Vice Vukojevića na suđenju protiv bivših djelatnika komunističkih tajnih službi Josipa Perkovića i Zdravka Mustaća za sudjelovanje u okrutnom ubojstvu hrvatskog emigranta Stjepana Đurekovića počelo je pitanjima suca Manfreda Daustera o radu saborske Komisije za žrtve rata i poraća. Evo što o tome svjedočenju piše portal narod.hr:

Osnivanje saborske Komisije za žrtve rata i poraća

Komisija je formirana 1991. godine posebnim zakonom Hrvatskog sabora i sastojala se od 60-ak osoba, uključujući 30 članova iz redova saborskih zastupnika, te vanjskih članova – publicista, povjesničara i drugih znanstvenika i uglednika. Istraživanje komisije je bilo istraživanje svih žrtava koje su u Hrvatskoj nastale zbog Drugog svjetskog rata i nakon Drugog svjetskog rata.

Vukojević kao predlagatelj zakona kojim je osnovana Komisija za žrtve Drugog svjetskog rata i poraća i njen prvi predsjednik, te

duogodišnji predsjednik Vijeća za ubijene političke emigrante u inozemstvu,

(...)

Sudac Dauster se u svojim pitanjima o radu Komisije posebno referirao na izdvojeno mišljenje Slavka Goldsteina, jednog od članova Komisije, o izvješću Komisije.

*U pogledu prijepora oko izvješća Komisije, Vukojević je iznio da je jedino Slavko Goldstein 1999. godine iznio prigovor da u izvješću nisu utvrđene židovske žrtve na području Hrvatske tijekom II. svjetskog rata. Posebno je potencirano, s namjerom poticanja ideoloških sukoba, da je u izvješću Komisije navedena samo 331 žrtva židovske zajednice u Hrvatskoj te su Komisija i Vukojević osobno optuživani da su na taj način pokušali revizionistički umanjiti broj židovskih žrtava. No, istina je suprotna, kako je objasnio Vukojević, jer je Komisija utvrdila **331 novih imena židovskih žrtava** koja nisu bila na popisu poratne komunističke Zemaljske komisije.*

*Vukojević je tu detaljno opisao metodologiju rada Komisije i objasnio da je ona u svom radu **pošla od nalaza Zemaljske komisije SRH** koja je odmah nakon II. svjetskog rata, 1945./46. radila popise žrtava.*

*Problem u radu Zemaljskih komisija, obzirom na komunističku ideologiju koja je vladala 1945. i 1946. godine, jest da su popisivane isključivo žrtve jedne strane – žrtve narodnooslobodilačke borbe. Striktno je bilo zabranjeno govoriti da je druga strana imala neke žrtve. Ne samo žrtve koje su poginule u uniformi, već i **civilne žrtve rata**. Ako se civilne žrtve nije moglo pripisati žrtvama režima NDH, nije ih se ni popisivalo, objasnio je Vukojević.*

Komisija ni na kakav način nije ulazila u već utvrđene žrtve, već je utvrđivala dodatne žrtve

Kod toga "njegova" Komisija ni na kakav način nije ulazila u već utvrđene žrtve, već je utvrđivala dodatne žrtve, koje do tada nisu bile poznate i to bez obzira na vjersku, nacionalnu ili bilo koju drugu pripadnost žrtava.

*Dodatno, objasnio je, zadaća Komisije bila je utvrditi **svaku žrtvu poimenično** i nikada se nisu bavili bilo kakvim procjenama broja žrtava, statistikama žrtava ili sličnim poslovima.*

"Ideja Komisije za žrtve Drugog svjetskog rata i poraća bila je popisati sve žrtve u Hrvatskoj stradale tijekom II. svjetskog rata, ali i poslije završetka II. svjetskog rata, poči od podataka Zemaljske komisije – ne osporavati podatke Zemaljske komisije, nego dodatno popisati i one žrtve koje nisu ušle u popis Zemaljske komisije zbog ideološkog kriterija," objasnio je Vukojević.

Sam Vukojević se unutar Komisije bavio utvrđivanjem broja Hrvata stradalih tijekom II. svjetskog rata i ubojstvima hrvatskih političkih emigranata u inozemstvu.

Rad Slavka Golsteina u Komisiji

Vukojević je pojasnio da je unutar Komisije baš Slavko Goldstein preuzeo na sebe zadatak pribaviti detaljne popise Židova stradalih tijekom II. svjetskog rata te je obećao dostaviti Komisiji te popise, ali Goldstein to nikad nije učinio.

Komisija je sastavljala izvješća periodično, dopunjujući svoje nalaze novim imenima u svakom sljedećem izvješću. Tako je u izvješću iz 1999. godine, ne čekajući Goldsteinove podatke, Komisija objavila novoutvrđena 331 imena Židova stradalih tijekom II. svjetskog rata koja je utvrdila.

Lažne optužbe radi izazivanja ideoloških sukoba

Radi izazivanja ideoloških sukoba takvo je objavljivanje imena prikazano kao da je komisija utvrdila da je u Hrvatskoj samo toliko židovskih žrtava ubijeno u Drugom svjetskom ratu. Umjesto da se shvati da su to nova 331 imena povrh onih koje je već utvrdila Zemaljska komisija 1945. i 1946., interpretirano je da se takvim izvješćem negira holokaust koji je počinjen nad Židovima u NDH te da je Komisija lažno prikazala da je u Hrvatskoj tijekom II. svjetskog rata ubijen samo 331 Židov.

Ovo sve je dovelo do toga da je na prijedlog liberala, čiji je član bio i Slavko Goldstein, i njihove zastupnice Đurđe Adlešić, Hrvatski sabor izvješće vratio Komisiji na dopunu.

SDP po povratku na vlast 2000. donosi Zakon o ukidanju Komisije

*Do dopune izvješća nikada nije došlo, već su, čim je došlo do promjene vlasti 2000. godine, ideološke borbe koje su se vodile oko izvješća Komisije poslužile kao povod da **Nenad Stazić**, tadašnji zastupnik SDP-a i današnji potpredsjednik Hrvatskog sabora, predloži da se Komisija ukine, te Hrvatski sabor u novom sazivu donosi poseban zakon o ukidanju Komisije.*

*Osobito će biti zanimljivo čuti i **svjedočenje Slavka Goldsteina** kojeg je Perkovićeva obrana predložila za svjedoka u ovom postupku.*

<http://narod.hr/eu/sudjenje-u-munchenu-kako-je-vice-yukojevic-nasmijao-sudnicu-do-suza>

Da, doista će biti zanimljivo čuti Goldsteinovo svjedočenje. Jednom su on i sin u Slobodnoj Dalmaciji neistinito interpretirali ono što sam rekao u netom objavljenom intervjuu. Kada sam to pokazao u Slobodnoj Dalmaciji nisu htjeli objaviti taj moj tekst. Zato mi i mora biti zanimljivo njegovo svjedočenje, zar ne?

Međutim, kako se radi o pitanju rada saborske Komisije za žrtve rata i poraća, tj. o njenom famoznom Izvješću, nadam se da tužitelji znaju kako je u mojoj knjizi "Brani li Goldstein NDH?", str. 101–103, predsjednik Komisije g. Kazimir Sviben dao napomene o tom Izvješću. (o tome sam pisao i u tekstu **Goldstein u Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava**, *Glas Koncila*, 27. siječnja 2002.):

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E

o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije.

Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i poraća ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nikakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez pobližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153 700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u Međimurju do 28 029 žrtava u Splitko-dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebni problema imala je Komisija s uvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti ųrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među ųrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 ųrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim ųrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabiljeųeno. Ali zato imamo 83 685 ųrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Drųave Hrvatske zabiljeųeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači ųrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru ųrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod ųrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih ųrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa ųrtava, koji bi sadržavali imena svih ųrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo poćeli (Florian Boras: "SPOMENICA LJUBUŠKIM ųRTVAMA", Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ųRTVAMA IDEALU HRVATSKE DRųAVE – IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja ųrtava bilo je na onim ųrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunistiće vladavine moralo ųutjeti. Za takve ųrtve mogli smo doznati prvenstveno preko živih svjedoka, ćiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu "Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije", Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvješće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane "mane". Kao "krunski" dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj "normi".

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka do kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Da, doista će biti zanimljivo Goldsteinovo svjedočenje, zar ne?

Glas Brotnja, 30. 4. 2015.

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

INICIJATOR DEKLARACIJE O SLOBODI ZNANSTVENOG
ISTRAŽIVANJA

**AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: NAROD KOJI
ZABORAVI SVOJU POVIJEST NEMA
BUDUĆNOSTI, A U HRVATSKOJ JE PUNO
ONIH KOJI ŽELE DA JE ZABORAVIMO**

Veliki broj hrvatskih intelektualaca uputili su pismo akademiku Zvonku Kusiću, predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, u kojemu traže da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega. Inicijator svega toga je akademik Josip Pečarić s kojim smo razgovarali o tome zašto je pokrenuo deklaraciju, zašto smatra da je sloboda istraživanja o prošlosti toliko važna za sadašnjost, ali i o tome što bi savjetovao mladima koji odlaze iz Hrvatske.

Zašto ste pokrenuli ovu deklaraciju?

Neposredan povod su napadi na knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“, a tiskana je u Zagrebu 2015. „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama. Posebno treba izdvojiti prijetnju Slavka Goldsteina zato što je on posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Da to treba ozbiljno shvatiti vidi se i iz pisma g Đura Vidmarovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća:

Nisam znao da je gospodin Goldstein savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu! Nikoga ne vrijeđam, ali, mit respect, nonsens je pored tolikog broja eminentnih hrvatskih kulturnjaka na tako prestižno mjesto postaviti čovjeka koji nema visokoškolsku naobrazbu, a nije slikar-naivac ili pučki pjesnik, već izdavač, trgovac, čovjek iz poslovnih krugova. Njegov pokojni otac je imao umjetničkog dara i bio nadareni spisatelj i cionistički promičbenik, ali sin nije napisao niti jednog jedinog stiha. Gos'n Slavko je sa svojim sinom napisao nekoliko zanimljivih priloga iz povijesti Židova u Hrvatskoj, ali kada se uhvatio s problemom židovskih žrtava tada se pokazalo kako je političar koji ne zna struku, ali znade zaključivati od oka. To što je Židov svaka čast, ali to ga ne uzdiže automatski iznad ranga sveučilišnih profesora, akademika i istaknutih ljudi u kulturi. Sada mi je jasnije zbog čega se kod nas odvijaju procesi koje možemo nazvati kulturocidom.

Goldstein se i nedavno izjasnio kao Jugoslaven. Još krajem osamdesetih, kao predsjednik Židovske općina, napao je Nakladni zavod Matice Hrvatske zato što je tiskala novo izdanje Tuđmanovih *Bespuća*, a početkom devedesetih tvrdio je po svijetu kako RH istovjetna s NDH jer uvodi kunu. Krajem devedesetih, kao član Komisije za žrtve rata i poraća lažno je optužio Komisiju da je njihovo *IZVJEŠĆE O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i*

*poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine konačno izvješće, što je dovelo s promjenom vlasti do ukinuća komisije i njegovom postavljanju za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac. To je iskoristio da Bulajićev popis žrtava bude prihvaćen i u RH i od tada ga zajedno sa suradnicima Bulajićeovog instituta iz Beograda nadopunjuje. A sigurno znate tko je dr. Milan Bulajić. Danas kada je u žiži pokušaj da se poslije 25 godina zabrani Thompsonova pjesma *Bojna Čavoglave*, treba reći da je i to pokrenuo Goldstein još početkom ovog stoljeća. Navodno je sporan početak pjesme, a zapravo žele je obezvrijediti prekrajanjem njenog sadržaja zbog uloge koju je ta pjesma odigrala u vrijeme kada je Goldsteinova Jugoslavija izvršila agresiju na Hrvatsku.*

Na napade na spomenutu knjigu o Jasenovcu reagirao je prof. dr. sc. Matko Marušić u Hrvatski tjednik, 2. srpnja 2015., br. 562, str. 38-39. Marušić je p(r)ozvao HAZU:

Jednako tako, predlažem Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti tražim da svojim autoritetom i pozvanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Kolegu Marušića sam podsjetio na neslavan kraj jedne slične inicijative u HAZU.

Svojevremeno je Vladimir Žerjavić želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi

koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naavno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju koji spominju Bulajić i Goldsteini.

Zato smo se prof. Marušić i ja odlučili napisati naše pismo HAZU. Ponovit ću ono što sam izjavio za tjednik 7Dnevno:

„Šutnja o povjesnim lažima izrodila je devedesetih godina golema zla u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Pismo koje smo inicirali vidim kao veliku mogućnost upravo HAZU da potvrdi svoju ulogu u očuvanju nacionalnoga identiteta. Nitko nije pozvaniji od Akademije. Usprkos tome što dio akademske zajednice HAZU drži inertnom i neosjetljivom na nacionalna pitanja, ističem da je oko 160 akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti ovim pismom izrazilo uvjerenje da će Akademija ispuniti svoju povjesnu i nacionalnu zadaću.“

Zašto kao znanstvenik i akademik smatrate da je sloboda istraživanja o prošlosti toliko važna za sadašnjost?

Zapravo sam na neki način već odgovorio na ovo pitanje u prethodnom pitanju. Znamo da narod koji zaboravi svoju povijest nema budućnosti. Naš problem je što imamo u Hrvatskoj puno onih koji žele da zaboravimo svoju povijest. Iako sam u svojim tekstovima upozoravao na postojanje jugo-komunističke i hrvatske paradigme u povijesnoj znanosti kod nas, ipak mi je draže da vidite

kako je o ovim prvima ovih dana pisao i prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević u Hrvatskom tjedniku, 07. 08. 2015.:

U Hrvatskoj ali i izvan nje na području povijesti djeluju nedodirljivi pismoznanci - monopolisti hrvatske povijesti slijednici komunističke i velikosrpske historiografije. Oni su u kontinuitetu od pamfleta Magnum crimen: Pola vijeka klerikalizma u Hrvatskoj (1948.) Viktora Novaka do konstrukcija današnjih mlađih povjesničara bez analize uzroka stvarali i još uvijek podržavaju određene jednostavne i neupitne sheme kao spoznajne strukturne cjeline („endehazija“, „nacifašizam“, „klerofašizam“, „genocidni Hrvati“ i dr.). Te su sheme, u interesu komunističkoga režima i prikrivanja agresorskoga karaktera velikosrpske ideje ali i održavanja još uvijek živoga sna o velikoj Srbiji, trebale organizirati znanje, razmišljanje i pamćenje o povijesnoj tematici. Hrvati su pri tome uvijek žrtveni jarci krivi za sve nesreće. Istinitost ovakvih shema dugo ostaje neupitna jer ljudi vjeruju „velikome znanju“ pismoznanaca ne sumnjajući u njihovo znanstveno poštenje i moralnost. Kada se konačno dokaže da je shema neistinita, ona se efektom ustrajnosti i dalje održava kod kuće ali i u svijetu. Multiperspektivno i interdisciplinarno proučavanje shema, posebno „endehazije“, pismoznanci monopolisti, bojeći se otkrivanja istine, prokazuju kao ustašoidnu reviziju povijesti. Uz vodeće hrvatske i srpske pismoznance u Hrvatskoj djeluju i drugoredni pismoznanci koji su, ne posjedujući potrebno znanje, zgrabili „veliko i nepobitno znanje“ iz prebogatog rezervoara pismoznanaca monopolista. To su u prvome redu mnogi novinari čije se znanje ponajviše temelji na indoktrinirajućem školovnju u komunističkome sustavu ili na studiju koji su programirale „crvene“ katedre (mnoge postoje i danas, ali s liberalnom glazurom). Toj skupini pripadaju razni „kulturnjaci“ koji pate od kompleksa niže vrijednosti jer pripadaju po njihovom mišljenju zaostalome ognjištarskom narodu. Njihov je logičan put u ostvarivanju karijere egoistično bezpogovorno uključivanje u zapadne korumpirane društvene i humanističke znanosti koje isključuju autore suprotnih mišljenja. „Kulturnjaci“ se odriču vlastita naroda uz oslonac na već postojeće sheme. Dakako, drugoredni pismoznanci su i političari slijednici komunizma uključujući i članove nove Lige antifašista. Oni braneći komunistički antifašizam, koji je za razliku od Zapada

poslije Drugoga rata uspostavio totalitarizam. nastoje održati svoju dominaciju u društvu. Svi oni, potpuni neznalice, znaju napamet povijesne lekcije koje su naučili od pismoznanaca farizejski se zalažući da se povijest (ali po njihovoj mjeri) prepustiti povjesničarima.

S obzirom da je uvaženi profesor također pisao o srpskim lažima o Jasenovcu, vjerojatno bi i njemu zabranili istraživati o temi koja je bila glavna batina da bi se Hrvate zadržalo u Jugoslaviji. Treba naglasiti da su, kako ih on naziva, *nedodirljivi pismoznanci - monopolisti hrvatske povijesti slijednici komunističke i velikosrpske historiografije* glavni profesori na sveučilištima u Zagrebu, Splitu i Rijeci, a prof. dr. sc. Iva Goldsteina su čak pokušali ugurati u HAZU! A možda sam vam trebao samo navesti slijedeće riječi prof. dr. sc. Matka Marušića:

Dokle ćemo obilježavati pogibiju 40.000 Srba i Židova u Šaranovoj jami (a uloga Slavka Goldsteina i u toj priči nije neznatna, JP) i 100.000 do 700.000 ljudi u Jasenovcu! Time ćemo hrvatsko domoljublje (slobodu, jezik, povijest, društveni život, ekonomiju, pravo, sve) držati u šahu i - vladati Hrvatskom, sve dok se ne utopi u nekom obliku Jugoslavije. U Šaranovoj jami nije nađen ni jedan kostur, a u Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego - ja - jasno vidim da je to podli protuhrvatski trik.

Mogu li moje kolege u HAZU to drugačije vidjeti?

Vi ste znanstvenik sa najvećim brojem objavljenih radova u RH - što biste savjetovali mladima koji danas odlaze iz Hrvatske?

Teško je danas išta savjetovati kada su mladi bez posla, kada im je dovedena u pitanje gola egzistencija. Treba mijenjati uzroke koje su doveli do tog egzodusa mladih. Svo vrijeme se hrvatskom narodu pokušava oduzeti ponos i dostojanstvo. A bez ponosa i dostojanstva nema napretka ni u gospodarstvu. Pa do jučer su se vlasti natjecale u progonu onih koji su najzaslužniji za postojanje naše države. Čak je bilo izbrisano iz svijesti mnogih kako je Hrvatska spasila Bihać od genocida *ravnih onima iz Drugog svjetskog rata*, kako je o tome govorio američki vojni ataše u Zagrebu iz vremena kada je izvršena „Oluja“. Velikosrpski Memorandum SANU 2. sproveli su mnogi iz hrvatskih vlasti. I to još uvijek čine. Dovoljno je usporediti što oni

rade s onim što se radi u Srbiji. Lako je ustanoviti sličnost djelovanja i jednih i drugih, kao što je profesor Rendić-Miočević pokazao u slučaju povjesničara. A najveći napad je zapravo gospodarstvo. Jednostavno, da bi se održali na vlasti treba osiromašiti narod. I to je sustavno rađeno. Nadam se da će povratkom domoljubnih snaga na vlast ta tendencija biti promijenjena i da će nova vlast učiniti sve da se spriječi odljev ponajboljih mladih ljudi iz Hrvatske.

Narod.hr, 12. 08. 2015

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM?

Na nedavnom javnoj sjednici Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta u Mimari imao sam veliko zadovoljstvo predstaviti novog člana HNES-a dr. sc. Stjepana Razuma. Trebao sam pročitati biografiju kandidata koju dajem u prilogu. Međutim, skratio sam čitanje biografije i ukazao na činjenicu da je upravo on najzaslužniji za postojanje Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Naime, kada je svojevremeno u intervjuu Hrvatskom listu (2012.) ukazao što povijesna znanost traži od istraživača žrtava, pa tako i za one u Jasenovcu, bio je napadnut od onih koji uvijek tvrde da povijest treba prepustiti povjesničarima. To su bili veleposlanik Srbije u RH i tadašnji predsjednik RH Ivo Josipović. Jaki neki povjesničari, zar ne? Istaknuo sam i izuzetnu važnost nedavnog otkrića dr. Razuma u svezi s popisom žrtava Jasenovca. Naime, već ranije su članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac objavili kako su pronašli 14.000 kloniranih imena. Poslije tog otkrića Memorijalni centar je skinuo popis sa interneta, pa se pojavio iznova i tako, što je dokazao Dr. Razum, da su klonirana imena zamijenjena novim! Bilo je za očekivati da će se takova prijevara pokušati zamagliti nekim uobičajenim pamfletom što se doista i dogodilo (Vladimir Matijanić, "Jasenovac i navika stara: negacija holokausta" Slobodna Dalmacija, 21.06. 2015.), dok je na upute uredništva Hrvatskoga

tjednika, upućene ravnateljici JUSP-a Jasenovac Nataši Jovičić glede tih prijevара, nije prvotno stigao nikakav odgovor. Kasnije je uredništvo ipak dobilo odgovor, ali ne od ravnateljice Nataše Jovičić, niti od radnika koji su sastavljali popis, već od Zdenka Ćorića, odgovorne osobe za kreiranje baze podataka, tj. od Poduzeća za pružanje usluga na području korištenja informatičko-komunikacijskih tehnologija Utilis iz Zagreba.

I Matijaniću i Utilisu dr Razum je sjajno odgovorio tekstovima:

"Da, dokazali smo da je Jasenovac otrovna i sramotna laž".
 Nadnaslov: *"Aktualno. Dr. Stjepan Razum, odgovara na pamflet 'Slobodne Dalmacije' i projugoslavenskih povjesničara"*. Podnaslov: *"Najčasnije bi bilo da gospođa Nataša Jovičić prizna da je popis jasenovačkih žrtava lažan i da snosi zakonske posljedice!"* U: *Hrvatski tjednik*, 2015., br. 562, od 1.VII.2015., str. 30-34 i 46., te: *"Tvrтка Utilis pokušava smicalicama prekriti jasenovačku prijevаru"*. Nadnaslov: *"DORH bi imao pune ruke posla"*. Podnaslov: *"Uopće se ne radi o pogrešci, nego o zamagljivanju prijevаre. Gospodin Ćosić[!] pokušava izvući iz neugodnoga i nedopuštenoga položaja varanja hrvatske javnosti ravnateljicu Natašu Jovičić, ali to čini providnim smicalicama, tako da sam sebe zakapa do grla"*. U: *Hrvatski tjednik*, 2015., br. 562, od 1.VII.2015., str. 35.

Zapravo, posebno mi je zanimljiva tvrdnja o pamfletu projugoslavenskih povjesničara. Naime, dr. Razum se osvrće na navodne autoritete koji se u članku spominju: dr. Ivu Banca, Slavka Goldsteina, dr. Tvrтка Jakovinu i dr. Hrvoja Klasića.

Vjerojatno nema nikoga tko hrvatski diše koji se ne slaže s konstatacijom dr. Razuma o zadnjoj dvojici:

"Kad je riječ o dr. Tvrtku Jakovini i dr. Hrvoju Klasiću, na koje se člankopisac Matijanić također poziva kako bi njihovim "autoritetom" potkrijepio svoj članak, na njih ne treba trošiti riječi, jer se radi o indoktriniranim i jugoslavenski ideologiziranim povjesničarima."

Dr. Razum daje sjajnu raščlambu tvrdnje dr. Banca:

"Od tih autoriteta začuđuje me kukavičluk dr. Ive Banca. Pitajući ga što misli o rezultatima istraživanja Stjepana Razuma, Stipe Pilića i Igora Vukića, dr. Banac kaže: "Vrlo sam skeptičan prema tim

tezama, s tim ne želim imati apsolutno nikakve veze. Mislim da to nije predmet o kojem se može raspravljati, nisam vidio nikakvih ozbiljnih dokaza da to nije bio logor smrti.”

Dr. Banac je u ove dvije rečenice izrekao četiri gluposti ili porazne istine o sebi:

1.) izražava skepsu, tj. negativan stav prema tezama s kojima se ne želi uopće zamarati, pa je logično zaključiti da ih ne poznaje ili ne poznaje predmet teza. Znanstveno nije pošteno izražavati sumnju prema nečemu što se ne poznaje.

2.) Izražavanje tako izričitoga stava da ne želi imati apsolutno nikakve veze s tezama o Jasenovcu – niti ih potvrditi, niti zanijekati, očituje čovjeka s velikim strahom. Naime, u riječima “ne želim imati” naslućuje se strah. Koga se ili čega i zašto boji? Je li znanstvenik poput njega treba dobiti neko dopuštenje da istražuje neki predmet?

3.) Nevjerojatno je da kaže kako misli da Jasenovac ili teze o Jasenovcu nisu predmet o kojem se može raspravljati. Pitam se, gdje je nestao znanstvenik u tom gordom Bancu koji je mogao i znao uvijek o svemu govoriti i raspravljati? Je li on slobodan? Ili je sluga koji sluša naredbe svoga gospodara o čemu smije ili ne smije raspravljati? Nema toga na ovom svijetu o čemu se ne može raspravljati! Smije li se – to je drugo pitanje! No, bilo bi pošteno reći – tko mu to zabranjuje i u ime koga ili čega.

4.) Najveća glupost od svih navedenih je posljednja, a to je da dr. Banac nije vidio ozbiljnih dokaza da Jasenovac nije bio logor smrti. Ovo je očito izvrtanje stvarnosti naopačke. To je slično onome kad je predsjednik Veleizdajnik govorio da hrvatski generali moraju u Haagu dokazati da su nevini, umjesto da tužiteljstvo dokaže njihovu krivicu. Da bi nešto bilo logor smrti, trebalo bi valjda imati dokaza za to. Stvarni pak nedostatak takvih dokaza Bancu ne smeta da i dalje smatra da je Jasenovac bio logor smrti, jer netko ga je tako podučio (valjda drugarica učiteljica u osnovnoj školi!). Razumno bi bilo na novinarov upit očekivati odgovor: nisam se time bavio, pa ne mogu o tome ništa reći. Ali izražavati sumnju u nešto u što ne želi ni ulaziti, i s čime ne želi imati nikakve veze, nerazumno je i kukavički. Kukavički je zbog toga što on kao povjesničar, ne može izbjeći temu Jasenovca, koja se nameće cijelom narodu kao tema, a on s njome

ne želi imati veze."

Zapravo pitam se treba li Bančev odgovor shvatiti kao pomak u njegovim razmišljanjima. Naime, poslije moje knjige "Brani li Goldstein NDH?" ničim izazvan dr. Banac se okomio na govor s promocije prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana koji je objavljen u Glasu Koncila. U prilogima dajem i moj odgovor na taj napad dr. Banca **Evangelje po Bancu**, *Glas koncila*, 10. studenoga 2002.

Nije jasno kako je i Slavko Goldstein svrstan među povjesničare kada je poznato da on ima najviše završenu srednju školu. Istina, jedan hrvatski povjesničar mi je svojedobno tvrdio kako je dr. Ivo Goldstein za "svoja" mišljenja obično pitao svog oca. Bilo mi je čudno, ali dr. Razum je već prvom tvrdnjom pokazao je kako je to veoma vjerojatno. Naime dr. Razum kaže:

"Slavko Goldstein ostrašćeni je i vrlo motiviran, pa stoga pristran, subjektivan i neznanstveni pisac. To najbolje dolazi do izražaja upravo u svojoj knjizi "1941. godina koja se vraća", a prenosi ih člankopisac Matijanić. Već sama ta knjiga dovoljno govori o Goldsteinovoj neznanstvenosti. Tu on, a onda i Matijanić, pokušava istražnim iskazom koji je Slavko Kvaternik dao prevratničkim komunističkim vlastodršcima dokazati neku istinu o Jasenovcu. Znamo što su ljudi sve spremi reći, a osobito optužiti druge, pa onda reći i ono što istražitelj očekuje, samo kako bi spasili vlastitu kožu. Takav je upravo slučaj s iskazom Slavka Kvaternika. Slično se u svojim memoarima htio za svoju ratnu ulogu oprati pred svjetskom javnošću Glais von Horstenau. Naravno da su i sjećanja Vlatka Mačeka, koji je inače u logoru Jasenovac imao sasvim pristojnu obskrbu i brigu, takva kakva jesu, jer su pisana pod utjecajem poslijeratne agitpropovske promiđbe. Slavko Goldstein nije sposoban ili ne želi razlučiti pljevu od srži, pa nam kao istinu podvaljuje pljevu."

O čemu se radi? U mojim tekstovima o Ivi Goldsteinu lako se može vidjeti kako sam s nevjericom ustanovio da ovaj znanstvenik kao vrela navodi izjave koje su poslije rata davali zatvorenici komunističkim vlastima. Dakle u vrijeme kada je Komunistička partija bila Staljinov sljedbenik i kada se zna kako su u Staljinovim (dakle i Titinim) zatvorima priznavali sve što su istražitelji tražili.

Sada je jasno da je Ivo naučio od tate takav pristup povijesnim znanostima. Ne čudi što sam bio u mogućnosti napisati dobar dio knjige "Zabranjeni akademik" tako što sam samo stavio u nju tekstove istinskih povjesničara o neznanstvenom radu ovog profesora na Filozofskom fakultetu.

Međutim, još me je više razveselio nastavak komentara dr. Razuma: *"Na kraju, Matijanić pita izravno Goldsteina što misli o mojim, kao i drugih istraživača izjavama. Tu je Goldstein od prve ispalio pucanj u ništa. Kaže, "radi se o stavovima koji se u razvijenom, demokratskom društvu nazivaju negacija holokausta". I još dodaje: "držim da se s ovim posljednjim pokušajima krivotvorenja istine o Jasenovcu prešlo sve granice tolerancije prema takvim neistinama"."*

Da bi vidjeli zašto me je razveselio, pogledajte priču oko same knjige "Brani li Goldstein NDH?" danu u tekstu "Tko su arbitri hrvatske javne scene?", Portal HKV-a, 06. 11. 2007.:

"Najgluplje je vjerojatno ono kada Ivo Goldstein u «Slobodnoj Dalmaciji» od 13. srpnja 2002. navodi slučajeve «u kojima bi bilo opravdano kazneno gonjenje», pa sam se našao u njegovom najužem izboru (koje li časti!): «Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.» (Kaže povjesničar kome je vrhunski autoritet u povijesti njegov tata s možda završenom srednjom školom, op. JP) Dakle, kada netko „gadi i vrijeđa“ dr. Iva Goldsteina treba ga kazneno goniti. Tako nešto vam je čak i antisemitizam! Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama mogu pokazati na primjeru mog intervjua u Slobodnoj Dalmaciji 13. listopada. Tamo sam konstatirao: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže' (istakao J. P.). Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima." Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu "Akademik Pečarić uporno laže" (Slobodna Dalmacija, 20. listopada): "U intervjuu pod

naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer 'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'.»

Glavni urednik «Slobodne Dalmacije» je u dva navrata tražio da svoj odgovor «Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano» skratim, pa kada sam to učinio – nije ga objavio! Ovom prigodom trebam posebno upozoriti na knjigu Ivana Strižića Žrtvoslov Slunjskog kotara u kojoj Strižić pokazuje kako su jugokomunistički povjesničari udeseterostručili broj onih koji su po prijekom sudu osuđeni na smrt zbog izvršenja i/ili organiziranje pokolja obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju i planiranje sličnih zločina u tom kraju, kako bi mogli pisati o tome kao o prvom velikom pokolju Srba u NDH. On pokazuje kako je u tome sudjelovao i Slavko Goldstein. Daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili." Iako (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein je očito vrlo važna osoba u jugo-komunističkoj historiografiji!

U više navrata pisao sam kako je brojka žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervna» velikosrpska brojka pa je nazivam «velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od spomenute brojke! I ona kao i ona od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda. Kao što vidimo da našim arbitrima laž, neznanje, zla namjera i sl. nisu strani. Da parafraziramo Miroslava Toholja: Sveti su antihrvatski ciljevi!"

Zapravo je i razumljivo tadašnje ponašanje glavnog urednika Slobodne Dalmacije. U svom tekstu su mi Goldsteini poručili da će učiniti sve da me onemoguće u iznošenju mojih laži. Da, kako je bilo glavnom uredniku kada je shvatio tko tu doista laže, zar ne?

Završiti ću s nastavkom teksta o Goldsteinu dr. Razuma:

Goldstein misli da je riječ holokaust samorazumljiva, sveopća i posvemašnja. Ako je mislio konkretno na mene da negiram holokaust, to uopće nije točno. Meni je sasvim dobro poznato da je njemačka okupacijska vlast u suradnji sa srpskom vladom Milana Nedića u prvim mjesecima 1942. godine učinila genocid ili holokaust nad Židovima, tako da je za nekoliko mjeseci Srbija proglašena slobodnom od Židova. Isto tako, poznato mi je da su Titovi partizani učinili genocid ili holokaust nad hrvatskim narodom tijekom rata, a osobito po završetku rata. Nije mi ni u primisli nijekati te holokauste, pa me čudi Goldsteinova izjava da se radi o negaciji holokausta. Isto me tako čudi drugi dio njegove izjave u kojem govori o "pokušajima krivotvorenja istine o Jasenovcu". Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac osnovano je upravo zato da dođe do istine glede toga logora, budući da desetljećima prije toga oni koji su se smatrali mjerodavnim za to područje nisu nam podarili tu istinu, već nasuprot, sve su ga više omatali u laž i mit. Poznato je da je Slavko Goldstein bio član saborske Komisije za utvrđivanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća i da je obećao dati cjeloviti popis žrtava hrvatskih Židova, jer navodno zagrebačka židovska občina posjeduje takav popis. No, takav popis on nikada nije Komisiji dostavio, a danas je i razumljivo zašto. Naime, na jasenovačkom popisu nalaze se mnogi hrvatski Židovi koji su ipak – Bogu hvala – preživjeli rat, ali unatoč tome oni su i dalje na tom popisu kao žrtve tadašnje ND Hrvatske. On, kao svojedobni stručnjak za Jasenovac morao je biti upoznat s tim činjenicama, ali nije poduzeo ništa da bi se taj popis u tom smislu ispravio. Stoga ne mogu, nego zaključiti kada je riječ o Jasenovcu, da se Slavko Goldstein ponaša kao etnobiliznismen, što je u našem hrvatskom društvu već poznata pojava i nažalost vrlo unosna, pa u skladu s time mora lagati. Stoga je iluzorno od njega očekivati ikakvu mjerodavnu riječ glede toga.

Naime, u mojim tekstovima se mogu naći dijelovi koji zapravo predstavljaju komentar i ovakvih tvrdnji Slavka Goldsteina. Posebno

sam obratio pažnju na ulogu oko Komisije za utvrđivanje žrtava rata i poraća koja je bila još i sramotnija od ove o kojoj govori dr. Razum. O tome sam pisao i nedavno kada sam naveo dio spomenute knjige "Brani li Goldstein NDH? u kome se na tu ulogu osvrće predsjednik Komisije Kazimir Sviben.

Akademik Josip Pečarić

PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU

Dragi Matko,

Vjerojatno si vidio da sam i ja komentirao napad na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Zapravo, Tvoj tekst i onaj dr. Razuma koji su objavljeni u istom broju Hrvatskog tjednika su pokazatelji kako istinski znanstvenici razmišljaju. Ja sam htio vašim razmišljanjima dodati neke svoje starije tekstove koji su na tragu onoga o čemu ste vas dvojica pisali.

U tekstu KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM? to sam učinio s obzirom na povjesničare i

"povjesničare" o kojima ste pisali i dr. Razum i Ti.

Spomenuo si tj. imao slijedeći prijedlog za HAZU:

Jednako tako, predlažem Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti tražim da svojim autoritetom i pozvanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa

sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koju promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

Ponovit ću osnovne podatke prema mom tekstu **Goldsteini bezočno lažu**, Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.:

*Radi se o dvama pristupima u korištenju Jasenovca u borbi za očuvanje Jugoslavije. Znamo da je popis iz 1964. dao ukupan broj od 597 323 žrtava (u Jasenovcu 49 874). Tajnik saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Florijan Boras tvrdio da je iz dostupnih materijala jugoslavenskih komisija za žrtve rata iz 1946. i 1964. VIDLJIVO DA SU ONE UMNOŽAVALE BROJ ŽRTAVA (istakao J.P.) i tako što su se neka imena ponavljala. On drži da je to učinjeno da bi se dobila veća ratna odšteta, ali i da se Hrvati prikažu kao **genocidan narod** (istakao J.P.). Dodao je da će ti popisi biti preispitani ("Vjesnik" od 22. listopada 1999.). S druge strane Vjekoslav Perica u Slobodnoj Dalmaciji 27. srpnja 2002. tvrdi da je u jednoj biblioteci u Chicagu našao knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički*

pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Očito je slaganje brojke Goldsteinovih s brojkama Eparhije Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorskoga četničkog pokreta Draže Mihailovića. Vidimo i po Borasovoj tvrdnji da genocidnost hrvatskog naroda i time očuvanje Jugoslavije (stvaranje tzv. Zapadnog Balkana) osigurava i brojka s popisa iz 1964, a još više ona koju spominju Goldsteini i Draža Mihajlović. Zato je i lažima trebalo spriječiti rad saborske komisije na popisu žrtava! Najzaslužniji je za to Slavko Goldstein koji je uspio lažno uvjeriti hrvatsku javnost da je broj žrtava dan u "Izvjješću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" konačan, a iz naslova samog Izvjješća očito je da Komisija konstatira što je uspjela popisati u tom periodu. Za uspješno plasiranje ove laži hrvatskoj javnosti Slavko Goldstein je i nagrađen: predsjednik je Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Na internetu sam pronašao kako danas izgleda taj Savjet koji itekako snosi odgovornost za prijevaru s popisom.

Članovi Savjeta Spomen-područja Jasenovac	
Predstavnik Saveza antifašističkih boraca Hrvatske	Katica Sedmak , predsjednica Savjeta
Predstavnik Hrvatskog sabora	mr.sc. Zoran Vasić
Predstavnik Ministarstva kulture	dr.sc. Tvrtko Jakovina
Predstavnik općine Jasenovac	Zoran Prpić , mag. polit.
Predstavnik preživjelih logoraša	mr.sc. Ivan Fumić
Predstavnik romske zajednice u Hrvatskoj	Stevo Đurđević

Predstavnik srpske zajednice u Hrvatskoj	Saša Milošević , potpredsjednik SNV
Predstavnik židovske zajednice u Hrvatskoj	Sanja Zoričić-Tabaković , članica vijeća Židovske općine Zagreb
Ravnatelj JUSP Jasenovac	Nataša Jovičić , ravnateljica JUSP Jasenovac

I Jakovina je tu. Treba li komentirati?

Zapravo i čini mi se da si dobio odgovor na Tvoj razuman prijedlog – nedugo nakon njega uslijedio je napad na Hrvatski tjednik gdje je istina objavljena. Upravo u svezi s tim napadom glavni urednik Ivica Marijačić spominje i tekstove, pa i Tvoje, o Jasenovcu:

”Kaos je ovdje, sve je razbacano, ispreturano. Nemam dokaze, niti indicije o tome što bi mogao biti povod ovome terorističkom činu. Očito je da su nešto tražili. Ozlijedili su grafičkog urednika, srušili ga na pod, pištolj mu prislanjali na glavu, žicu mu stezali oko vrata i mučili ga. Uzeli su mu osobnu, gotovinu koja je bila u redakciji, psovali nam ustašku majku, ostavili prijeteću poruku i meni. Napadači su bili maskirani s fantomkama na glavama i rukavicama na rukama te je jasno da je riječ o profesionalcima”, ističe Ivica Marijačić, koji je potom ipak pokušao dokučiti što bi mogao biti povod za ovaj brutalan čin.

”Hrvatski tjednik je politički tjednik specifične orijentacije. Nije nas briga hoćemo li se nekome svidjeti ili ne, no u pisanju koristimo argumente. Otvaramo političke teme poput popisa jasenovačkih žrtava, za kojeg smo utvrdili da je lažan. Objavili smo i svoj pogled na kukasti križ na Poljudu (Hrvatski tjednik pisao je da se ministar Ranko Ostojić večer prije utakmice na večeri u Splitu sastao s direktorom tvrtke koja održava poljudski travnjak). Godinama pišemo o Josipu Perkoviću i udbaškim ubojstvima te smo predvidjeli

da će bivši udbaši završiti u zatvoru. Moguće je i da su te teme razlog ovog terorističkog čina. Nisam mogao vjerovati da bi takvo što moglo biti povod napada na redakciju, no sada pomalo mijenjam mišljenje”, dodaje glavni urednik Hrvatskog tjednika.

Pojašnjava potom da nisu bez argumenata pisali o mogućnosti da je ‘svastika’ na Poljudu djelo ljudi bliskih vlasti, koji za tobožnji fašizam i ustaštvo žele optužiti hrvatsku desnicu.

”Stoji naša tvrdnja da je ministar Ranko Ostojić uoči utakmice Hrvatska-Italija bio na večeri na kojoj se pojavio i Ante Maslov, direktor tvrtke Jadro koja održava travnjak na Poljudu. Maslov je to ispričao našem izvoru, nakon čega smo informaciju objavili. Kasnije je Maslov od straha povukao iskaz, no činjenica je da je bio s Ostojićem. To ne mora ništa značiti, ali je vrlo indikativno”, dodaje Marijačić.

Na pitanja, smatra li da je u Hrvatskoj ugrožena nacionalna sigurnost zbog eskalacije nasilja i prijetnji (premlaćivanje istraživačkog novinara Željka Peratovića, prijetnje smrću saborskoj zastupnici Mireli Holy, prijetnje ministru Lalovcu, prijetnje Ivanu Krmpotiću i ostalim svjedocima na suđenju Perkoviću i Mustaću, još uvijek neriješen incident s kukastim križem na Poljudu, ubojstvo Vinka Žuljevića – Klice, provala u Hrvatski tjednik...) Marijačić je odgovorio potvrdno.

”Kada razmislim o svemu što navodite, mogu zaključiti da sigurnost nikad nije bila ugroženija. Vlada pravna anarhija i iz dana u dan stanje je sve gore, zbog čega je u Hrvatskoj doista sve moguće. Bojim se da je sve to ozbiljan simptom ugrožene nacionalne sigurnosti”, zaključuje Marijačić.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/urednika-davili-zicom-hitno-sazvati-odbor-za-nacionalnu-sigurnost-alarmirati-soa-u-815782>

A zapravo meta je bio sam Marijačić. O tome piše sjajni hrvatski kolumnist Nenad Piskač na Portalu HKV-a:

Napad na Hrvatski tjednik: Ivica Marijačić zamalo je izbjegao likvidaciju

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/20796-napad-na-hrvatski-tjednik-ivica-marijacic-zamalo-je-izbjegao-likvidaciju.html>

Istini za volju, Hrvatski tjednik i Ivice Marijačić su krivi za mnogo toga. S obzirom da se napad dogodio sada u dane dvadesetogodišnjice genocida u Srebrenici i sprječavanja još većeg genocida u Bihaću, treba se podsjetiti da je Hrvatski list sve vrijeme pisao istinu u tome, pa je poslužio SAD-u da podsjeti sudce u Haagu na Bihać. Naime, upravo je Hrvatski list objavio razgovor sa američkim vojnim astafeom u RH u vrijeme "Oluje" koji je tvrdio da je Gotovina "Olujom" spasio Bihać od genocida ravnog onima u Drugom svjetskom ratu!

O tome danas govori i tadašnji američki veleposlanik u RH. Zapravo i to potvrđuje ono o čemu sam nedavno pisao – krivnju svjetskih moćnika koji su hrvatske generale i cijelu RH optužili i sudili zbog "Oluje", a znali su za ovo o čemu sada govori Peter Galbraith. Sudili su hrvatskim generalima zato što su po Galbraithu spriječili PET puta veći genocid od onog u Srebrenici! (Tekst dajem u Prilogu.) A što reći o slugama u Hrvatskoj koji su zbog toga još uvijek na vlasti ili su im u rukama glavni mediji?

Kamenjar.com, 15. 07. 2015.

**POSEBNI SAVJETNIK PREDsjedNIKA
VLADe RH ZA KULTURU SLAVKO
GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II.**

I Zvonimir Hodak se na svoj duhoviti način osvrnuo na uradak Slavka Goldsteina iz Jutarnjeg (dnevno.hr, 20. 07. 2015.):

Goldsteini su napisali knjigu o vječnom Maršalu i vječnoj ljubavi “vascele “ Hrvatske, o mužu koji je okrenuo tok Save. To je čudo koje ne bi uspjelo ni svetom Savi. Otac i sin pisali su o Titu onako iz srca. S ljubavlju. Onako kako recimo Jelena Lovrić piše o Vučiću, Miljenko Jergović o Draži, Ante Tomić o JNA, a Jurica Pavičić o Orjuni. Braća Goldstein se nisu ni sjetili pregledati arhive ruskih tajnih službi. Iz njih bi bilo i slijepcu jasno da je “najdraži sin našeg naroda i narodnosti” bio najobičniji konfident NKVD-a. Ma, k'o još vjeruje ruskim tajnim arhivama, misle Slavko i Ivo. Tito je naš, i mi ga nosimo u svom jugo srcu!!! Nećemo ga nikada izdati osim u tvrdo ukoričenom luksuznom izdanju. Kad se sve činilo skoro pa idealno, lova samo što nije počela kapati, pojviše se na horizontu tamni, čelično sivi oblaci. Dok su otac i sin, kako to kažu Zagorci, “išli služiti peneze“, niotkud se pojavio lik Igora Vukića. Publicist, novinar i član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Igor je Srbin po nacionalnosti, a njegov otac je kao dijete bio zatočen u Jasenovcu za vrijeme NDH. Član tog nesretnog društva je i dr. Stjepan Razum. “Besposleni”, za razliku od marljivih Goldsteina, baciše se na istraživanje popisa žrtava tog zloglasnog logora u kojem su fašisti pobili navodno preko 700.000 tisuća pretežno Srba. Kako besposlen pop i jariće krsti tako članovi tog kontrarevolucionarnog društva dođoše do matematičke nepoznanice. Obratiše se mom prijatelju, svjetski poznatom matematičaru, akademiku Josipu Pečariću da im objasni zanimljivu jednadžbu s 14 000 nepoznanica. Naime, “besposličari“ su otkrili zgodan i “nenamjeran“ falsifikat. 14 000 imena žrtava pojavljuje se i višestruko se ponavlja u popisu. Znači 14 000 imena i prezimena neprekidno se javljaju u redoslijedu likvidiranih. Pa se ponovno javljaju pod novim brojevima i novim datumima likvidacije. Neki su streljani 1941. g. pa 1943. g., neki čak i 1948. g. Tako nekoliko puta. Tom empirijskom metodom moglo se

nabildati broj i na milijun i sedamsto tisuća ubijenih. Na tu vijest Goldsteini "poživčaniše". Za tu grubu matematičku provokaciju pronađen je krivac: Nataša Jovičić je odmah bila sumnjiva. Sumnjivija nego braća Mamić. U neplaćenom oglasu, preko čitave strane Jutarnjeg od 16. srpnja, Slavek je sasjekao nesretnu ravnateljicu Javne ustanove Spomen područja Jasenovac na sitne komadiće k'o peršun. U zapovjedno-humanitarnom tonu Slavek poručuje savjetnici Predsjednice Republike: "Gospođo Jovičić, vi niste dorasli situaciji i trebate podnijeti ostavku."

U čemu je krimen nesretne Kolindine savjetnice? Slavek misli da kod nje nije prevladao "zdrav razum" nego izgleda da je povjerovala "bolesnom Razumu" koji provjerava žrtve i ne vjeruje drugovima koji su nepogrešivo, onako od oka, utvrdili broj nesretnih žrtava. Kaže Slavko Goldstien: "Umjesto da javnim istupom, u ime ustanove kojoj je na čelu i u svoje ime, brani jasenovačku istinu i pobija LABAVE argumente dr. Razuma i društva kojem je predsjednik, ravnateljica Jovičić, u intervjuu Nedeljnom Jutarnjem od 12. srpnja, najprije se žalila na mene jer sam joj navodno "prijetio" zbog njene šutnje..." Eto ti ga na! Kolinda je vjerojatno zdravo razumski zaključila da je Nataša dobar izbor. Zdravorazumski upada u oči da Slavek ne optužuje Natašu što nije dematirala laži dr. Razuma nego se okomio na njegove LABAVE argumente. Pametnom dosta! Slavek na kraju rezignirano zaključuje: "Svojim pasivnim ponašanjem ravnateljica Nataša Jovičić nažalost dokazuje da nije dorasla novonastaloj situaciji..." Nije na vrijeme spriječila LABAVE argumente o velikom falsifikatu o broju žrtava Jasenovca. I na kraju, nedavno sam u Mimari upoznao dr. Razuma kad je bio primljen za novog člana Hrvatskog etičkog sudišta. Odmah mi je bio sumnjiv. Desničar! Da je bar došao s preporukom Ivana Fumića i da je s njime sudio u Prijekom vojnom sudu, prihvatio bih ga s oduševljenjem. Međutim, on još u XXI stoljeću hvata u laži kriptokomuniste oko broja žrtava u Jasenovcu. Svašta! Još će početi njuškati i oko Jadovnog... Umjesto da se bavi BDP-om, Pelješkim mostom, sprječavanjem rade Šerbedžije da ponovno napusti nas i Brijune. Ovako, otkrivajući laži oko broja žrtava u Jasenovcu mi samo opet izazivamo Vučića i Vulina da nam skrešu istinu u oči. Pa će naša vladajuća elita opet morati u Beograd po oprost.

U svom tekstu Golstein spominje dvije važne činjenice: bio je *predsjednik Savjeta JUSP Jasenovac za čijeg je mandata začeo projekt o poimeničnom popisu žrtava*. Iako je Goldstein svojevremeno uvjeravao svjetsku javnost da vođenje kune znači obnovu NDH, predsjednik Tuđman ga je ipak uključio u rad tadašnje komisije za žrtve rata i poraća. Goldsterin je opstruirao rad Komisije, lažno ga prikazao pomoću medija, koje su 1999. godine već imali jugoslaveni u svojim rukama, i uz pomoć inž. Žerjavića (čija je prva istraživanja objavio Goldstein).

Svoju laž o radu te komisije Goldstein ponavlja i sada:

Egzaktan popis imena ubijenih u logoru Jasenovac 1941.-1945. godine ključni je dokument za cjelokupno suočavanje s istinom o ustaškom režimu takozvane NDH. Ovim popisom suzbijen je dugogodišnji huškački mit o 600 ili 700 tisuća jasenovačkih žrtava, koji je desetljećima unosio razdor među susjednim narodima. Također, suzbijena je i laž takozvane Vukojevićeve Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava koja je u svom zaključnom izvještaju 1999. godine "utvrdila" ukupno svega 2238 žrtava četverogodišnjeg logora Jasenovac.

Klasična priča kod Goldsteina. Iako sam više puta objavio kako Goldstein kaže da je nešto laž, da bi mogao "porodati" svoju laž, tako ponovno i uporno to radi i sada. Uz pomoć medija plasira očitu laž govoreći o ZAKLJUČNOM IZVJEŠTAJU za nešto što je bilo *IZVJEŠĆE O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999. GODINE*. Ta laž pomogla mu je da s promjenom vlasti bude postavljen za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac.

Zato sam svojedobno zamolio predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena za napomene o tom njihovom osporavanom Izvješću (objavio sam ga u knjizi "Brani li Goldstein NDH?"). Evo tog njegova odgovora:

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E

o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije.

Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i poraća ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nekakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez bližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153 700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do

županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u Međimurju do 28 029 žrtava u Splitsko-dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebnih problema imala je Komisija s utvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti žrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među žrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 žrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim žrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabilježeno. Ali zato imamo 83 685 žrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Države Hrvatske zabilježeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači žrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru žrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod žrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih žrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa žrtava, koji bi sadržavali imena svih žrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo počeli (Florian Boras: «SPOMENICA LJUBUŠKIM ŽRTVAMA», Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ŽRTVAMA IDEALU HRVATSKE DRŽAVE – IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja žrtava bilo je na onim žrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunističke vladavine moralo šutjeti. Za takve žrtve mogli smo

doznati prvenstveno preko živih svjedoka, čiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu «Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije», Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvješće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oспоравателј S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocijene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija.

Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Kazimir Sviben

Zapravo treba posebno obratiti pažnju i na Goldsteinovu tvrdnju: Korektno provedeni popis žrtava jasenovačkog logora stimulatивно je djelovao i na stručne istraživače u Muzeju žrtava genocida u Beogradu, koji su svojim popisivanjem utvrdili oko 88.000 jasenovačkih žrtava i time direktno potvrdili korektnost istraživanja u Jasenovcu (razlika od oko 5000 nastala je jer su Beograđani uključili i žrtve dječjeg logora u Sisku). Te se brojke okvirno uklapaju i u šira istraživanja žrtava rata na području bivše Jugoslavije koja su već 80-ih godina obavila zagrebački statističar ing. Vladimir Žerjavić i beogradski demograf dr. Bogoljub Kočović, a potvrđene su i višestrukim kasnijim radovima vjerodostojnih stručnjaka.

Jasno je pozivanje na Kočovićeve i Žerjavićeve brojke. One su trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu knjigu je kao što smo već rekli tiskao Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Ivo Goldstein spočitava da su one za Židove – premale. Nezadovoljni s popisom iz 1964. koji je bio pun manjkavosti, tj. bilo je očito rađen zbog dobivanja reparacija od Njemačke, išli su na proširivanje tih popisa. Glavnu riječ je imao dr. Milan Bulajić. Njegov Institut za genocid u Beogradu ne zanimaju

razmjere genocida u Beogradu (Sajmište je bio jedini logor isključivo za Židove i svi su pobijeni na ulicama Beograda u plinskim vozilima) već Jasenovac. Njegov posao su preuzeli njegovi učenici u Beogradu, koje eto posebno hvali Slavko Goldstein, i u Hrvatskoj. U Hrvatskoj su to prvenstveno Goldstein, lažna interpretacija IZVJEŠĆA O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA OD OSNUTKA (11. VELJAČE 1992.) DO RUJNA 1999. GODINE kao ZAKLJUČNOG IZVJEŠTAJA omogućilo je s promjenom vlasti da Goldstein dobije poziciju u kojoj će moći i dalje uporno nametati svoje laži.

Sjetimo se, u Šaranovoj jami, gdje su također zapaženu ulogu odigrali Goldsteini, nije nađen ni jedan kostur, a u Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego svatko normalan će jasno vidjeti da je to podla protuhrvatska rabota.

Ponavljam: *Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministru kulture.*

Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.

A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

Akademik Josip Pečarić

Kamenjar.com, 22. 07. 2015.

Glas Brotnja, 25. 07. 2015.

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

(...)

Subota, 16. 04. 2016.

Nevjerojatno je kako moram stalno upozoravati da su "ustaše" koje stalno spominju "hrvatski" ljevičari zapravo hrvatski branitelji. Marko Curać u novom "Hrvatskom tjedniku" daje citat iz knjige "Rat za Srpsku krajinu" Marka Vrcelja koji je čitavo vrijeme bio na visokim vojnim dužnostima u tzv. Srpskoj vojsci krajine: "Osnovni moto SDS-a je bio "poteraj ili ubij, opljačkaj ili spali" svešto je

hrvatsko, jer mi Srbi nikada više ne možemo živjeti zajedno sa Hrvatima, zato što su svi Hrvati ustaše ili izdajnici."

Čitajući samo citat ovog Srbina moraju ti se zgaditi mnogobrojne srpske slugu u RH. Njima je svaka neovisna Hrvatska, ako nije sluškinja Srbiji, ustaška država., zar ne? Ali čitajmo ga dalje: Ušima svojim nisam mogao poverovati da sam čuo to što sam čuo od čelnika SDS. Nisam mogao svojim očima poverovati da sam video to što sam video, a što smo sve mi, Srbi uradili, niti shvatiti zašto smo sve to uradili. Zašto smo morali spaliti svaku kuću koja je bila napuštena? Zašto su morali otići svi Hrvati?...Zašto su morale da se poruše sve kuće po svim hrvatskim selima? Nismo mogli pronaći celu kuću, u koju bi smestili borce da u njima spavaju umesto u rovu. Ako bi i našli takvu kuću, već narednih dana sa nje bi bio skinut krov, pa su se 'borci' bunili što im kuća prokišnjava za vreme kiša, iako su krov sa nje sami skinuli... Narod koji pljačka svog neprijatelja i vojska čije se postojanje zasniva na pljački, ne može dobiti rat'.

A u EU smatraju da Srbija i dalje treba hapsiti i suditi "ustaše". Vjerovali ili ne?

Etički osuđena za veleizdaju V. Pusić je na pitanje novinara da prokomentira peticiju koja se u Saboru potpisuje protiv njezine kandidature, rekla da Hrvatsku sramote uvijek isti ljudi.

"Sramote državu uvijek jedni te isti, pa i sada, i to je ono o čemu sam govorila da u svakoj zemlji uvijek postoje neki, ali ne zaslužuju pažnju u usporedbi s cijelom zemljom."

Dakle, Hrvatska to je Vesna Pusić. Ili ne sramotiš državu ako je izdaješ, ako izdaješ krv! Kovač je na to odmah izjavio kako podržava premijera, dok Reiner kaže: "Ja sam pročitao da to navodno premijer Orešković podržava". Ne čudi zašto su na narod.hr komentatori pokazali nepovjerenje prema HDZ-u.

"Hrvatski tjednik" je uobičajeno prepun tekstova koje treba pročitati. Već sam naslov kolumne Ivica Marijačić kaže sve o srpskim slugama u RH: "Jedno jedino pitanje ubija ih u pojam: A gdje su kosturi 83.000 jasenovačkih žrtava?"

Naravno meni je posebno zanimljiv članak dr. Stjepana Razuma jer piše o glupostima u najnovijoj knjizi Slavka Goldsteina iz

jednostavnog razloga što sam i sam napisao knjigu "Brani li Goldstein NDH?" komentirajući jednu knjigu oca i sina Goldstein koja je kao odgovor na Marijačićevo pitanje. Izdvajam: Poznata je tvrdnja prof. Brandta kako je sin Goldstein izmišljao vrela za svoje "tvrdnje". Razum pokazuje od koga je učio konstatirajući kako tata "Goldstein izmišlja arhivsko gradivo u korist svojih tvrdnji".

Još ću samo izdvojiti dio: "Premda je u javnosti zanjekao istinitost o tzv. "kloniranim" jasenovačkim žrtvama, u ovoj knjizi pokazuje, da baš i nije siguran u ono što su mu radnici JUSP-a Jasenovac glede toga iznijeli, pa piše: Ako čak i mimo svih provjera prihvatimo sumnju nad 14.000 imena, što je onda s preostalih 70.000 imena i prezimena? Hoće li ih Društvo 'à priori' proglasiti lažima, iako su većinom kao žrtve više puta provjeravanju njihovim obiteljima, kućama, selima i lokalnim arhivima? (str. 40). Zanimljivo je kod toga zapaziti kako je to provjeravanje obavljeno među mrtvima jer genocid, o kojem predhodno stalno piše, ne ostavlja iza sebe žive ljude. Koga se to onda pitalo "u njihovim obiteljima"? Dakle, navedenim provjeravanjem i sam dokazuje da nije bilo genocida."

To je tipično Goldsteinski – dr. Razum je u svojim javnim odgovorima na Goldsteinova negiranja falsifikata s Popisa odustao od toga, i prešao na srpsku priču: Dok vi Hrvati dokazujete i uspijete pobiti neke naše laži mi ćemo smisliti mnogo, mnogo više. U mnogim svojim tekstovima sam se pitao: Zar nije dovoljno uhvatiti lažova u nekoliko laži i više mu ništa ne vjerovati? Pa njihov predsjednik je rekao da im je laž najviše pomogla u povijesti. Goldstein Čosićevski kaže: Uhvatili ste nas u 14.000 laži, ali tamo ima još 70.000. Dokažite i da su to laži. Nije važno što nema kostura, kako kaže Marijačić, dokažite da su to neistine. Zato sam svojevremeno i parafrazirajući Matoša naslovio jedan svoj članak: Lažu Goldsteini, to je njima od Boga dano.

A Vesna Pusić je presretna što imaju novu knjigu koja kako kaže naslov teksta dr. Razuma "ne vrijedi ni koliko crno ispod nokata". Dobro je, kazala je, što se na "knjigu laži" koja je promovirana i u školama, pojavila i Goldsteinova knjiga istine o Jasenovcu. "Pa tko ne zna, neka uči", rekla je Pusić.

Da priča bude još zanimljivija narod.hr objavljuje tekst povjesničara Blanke Matković i Stipa Pilića u kome već sam naslov kaže kako srpske sluge doista vole koristiti neistine: "Odgovor na neistine iz Goldsteinova pamfleta 'Jasenovac – tragedija, mitomanija, istina'"

Prvo navodim dio u kome sam i sam nekako upleten (izbori u HAZU): "Razumljivo je zašto Goldstein osobito za posljednji rad ne navodi mjesto objavljivanja: umanjiti značaj i autora i rada, ali i ukloniti neispunjenu ambiciju i traumu njegova sina i njega osobno – neuspjeh ulaska među akademijine besmrtnike. Taj dio nas kao autore ne zanima. Ono što jest važno napomenuti da je taj rad zadovoljio uvjete i kriterije znanstvenog časopisa u kojem je objavljen. Goldstein je svojim postupkom podcijenio naš rad svrstavajući ga u red publicističkih radova, gdje njemu ni po čemu nije mjesto, no svojim stavom podcijenio je i kvalitetu i značaj izdanja HAZU.

A sada o lažima: "U ovoj analizi osvrnut ćemo se samo na Goldsteinove navode i na njih još jednom odgovoriti argumentirano i dokazima. No, potrebno je napomenuti da je Goldstein u svom uratku ignorirao čitav niz izvornih arhivskih dokumenata na kojima počiva naš znanstveni rad. Ovdje ćemo izdvojiti nekoliko bitnih laži na kojima se temelji Goldsteinov uradak, ali pozivamo sve zainteresirane da pročitaju našu analizu u cijelosti. Rad se može naći na Internetu."

Potom slijedi niz primjera koji pokazuju kako znanstvenici pobijaju laži nekoga tko je umislio da je znanstvenik. Obavezno pogledajte.

Naravno, Vesna Pusić nije takova znanstvenica da bi razumjela ovo što pišu znanstvenici! Ali s medijima koji su još u rukama srpskih slugu sve to ne smeta Goldsteinu, pa zato Razum i zaključuje svoj tekst ovako: "Treat će se naraštaji i naraštaji Hrvata još dugo truditi kako bismo se oslobodili toga balasta laži i podvala partizansko-komunističkih zločinaca."

Danas sam bio bratu na grobu. S unucima i njihovom mamom i tatom. Trebalo je biti iznenađenje i za njegove. Mi u Zlatar, a oni kod sv. Leopolda. Ipak smo ih sačekali. Na groblju posjetio i grob Kazimira Svibena, punca mog brata. I nedavno sam ponovno objavio

njegov tekst o onoj prevari Slavka Goldsteina iz 1999. godine kada je lažno predstavio kao konačno Izvješće o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. Kazimir je bio njen predsjednik i o Goldsteinovim lažima pisao je za moju knjigu "Brani li Goldstein NDH?". Ta laž pomogla je Goldsteinu da s promjenom vlasti bude postavljen za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac.

(...)

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

STJEPAN RAZUM

ISTINOM PROTIV LAŽI

Predstavljanje knjige: PEČARIĆ, Josip i RAZUM, Stjepan. *Razotkrivena jasenovačka laž*. Nakl. Društvo za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac. Zagreb, 2018., 508 stranica.⁴¹

1. Poštovani ljubitelji knjige i istine, preuzvišeni biskupe Vlado, dragi Siščani. Živimo u doba izokrenutih vrijednosti. Svi smo tomu svjedoci. Očigledna istina se nieče, a promiče se laž. Knjiga, koju večeras predstavljamo, ima u svom naslovu rječ laž. Laž, koja se odnosi na ratni logor ili sabirno polje Jasenovac i koju sročiteljski dvojac tom knjigom razodkriva.

Osma zapovijed Božja slovi: Ne reci lažna svjedočanstva, dakle, ne laži! Unatoč tomu, ovaj svijet, u kojem živimo, satkan je od laži. Jasenovac je očiti primjer takve laži. Rekli bismo, velike laži. No, u odnosu na sveukupnost svjetskih laži, to je zapravo mala, neznatna laž. Možemo samo slutiti, o kakvim se sve lažima radi ...

Svi koji smo svoju školsku naobrazbu stekli do godine 1990., morali smo učiti poviest tzv. Narodnooslobodilačke borbe i učiti o

---

⁴¹ Ovo je štivo pročitano na predstavljanju knjige 13. ožujka 2019. u Velikom kaptolu u Sisku.

junačkim podvizima ‘hrabrih’ partizana. Istodobno smo bili podučavani o hrvatskim ustašama, koji su prema tadašnjem, a nažalost i današnjem prevladavajućem naobrazbenom sustavu, utjelovljenje zločinstva. Posljedično, i država koju je ustaški pokret obnovio – Nezavisna Država Hrvatska, jest plod zločina, pa, ako je već postojala u stvarnosti, sada ne bi smjela postojati u našem sjećanju, pa ni kao predmet proučavanja.

Završetkom Drugoga svjetskoga rata, svijet se blokovski podielio, ali je osobito bio podieljen na pobjednike i gubitnike rata. Tada su pobjednici napisali poviest toga rata, koja nije vjerodostojna, jer je jednostrana. Pisali su i pišu poviest toga rata i tadašnji gubitnici, ali se njihov pogled na tu poviest ne uzima u obzir, on ne može doći u školski sustav, kako bi mladi naraštaji bili upoznati i s drugčijim pogledom na ta ratna događanja sredinom XX. stoljeća. Plod tog jednostranog pogleda na događaje Drugoga svjetskoga rata, pogleda pobjednika, jest da imamo lažnu sliku i lažnu spoznaju o tom ratu.

No, nije sveukupnost laži, koja nas okružuje i sputava, time izcrpljena. Običan je čovjek podvrgnut laži na svakom koraku, počevši od lažnih obećanja političara, preko lažnih podataka radi gospodarskog izcrpljivanja, lažnih prikazivanja drugih naroda i država radi poduzimanja ratnih osvajanja, pa sve do lažne slike Svjeta, odnosno oblika ove Zemlje na kojoj živimo.

Laž je duboko ukorienjena u dielu čovječanstva, koji se odmetnuo od Boga Stvoritelja i koji nastoji mimo i nasuprot Bogu stvoriti raj na Zemlji. Prvi odmetnik od Boga Stvoritelja, Boga praotca našeg Jakoba-Izraela, koji se objavio pod imenom Jahve, jest pobunjeni i odpali anđeo Lucifer, t.j. Sotona. Taj neprijatelj, koji je postao Otac laži, kako ga nazvao Gospodin naš Isus Krist – Ješuah Hamašiah, lažju je zaveo već prve ljude – Adama i Evu prije oko šest i pol tisuća godina, i nastavlja zavoditi tijekom ciele poviesti sa svrhom, da se ljudski rod odmetne od svoga Boga Stvoritelja i Odkupitelja, te da se prikloni njemu.

Znamo, da postoje ljudi, koji su pristali surađivati sa Sotonom, nastojeći ovaj svijet graditi s njime, a protiv Boga. Očiti takav primjer dogodio se pod kraljem Nimrodom u Babilonu. Čovjek se tada toliko uzoholio, da je želio biti jednak Bogu, Njegov suparnik. Babilonski pokušaj neprestano se u poviesti čovječanstva ponavlja. To su ljudi,

koje jednim imenom nazivamo babiloncima, odnosno u posljednjih 300 godina, masonima. To su stvarni gospodari svieta. Oni su i gospodari ratova. Ratovi nisu spontana pobuna pojedinaca ili skupine nezadovoljnika, nego su ratovi najunosnija grana gospodarstva za gospodare svieta. Kad žele oploditi svoje bogatstvo, tada upriliče neki novi rat, pa bio to i svjetski rat. U posljednje doba, zahvaljujući omrežju pa i objavljenim knjigama na hrvatskom jeziku, moguće je o njima više saznati. Središte masona tijekom poviesti se premještalo, a usidrilo se do današnjega dana u Londonu. Stoga se samo neupućeni čude tomu, kako to i zašto Britanci imaju odlučujuću rječ u europskoj i svjetskoj politici. U školama, ne samo našim hrvatskim, već diljem celoga Svieta, ne uči se ništa o tim gospodarima Svieta i o njihovoj ulozi u ratnim događanjima. Ali se zato uči, da je Adolf Hitler započeo Drugi svjetski rat, da je Ante Pavelić provodio fašizam i tome slično. A oni su samo dobro ili loše odigrali uloge, koje su im ti gospodari namienili. Inače, pred javnošću se ti gospodari rata predstavljaju čovjekoljubcima – filantropima, humanistima i humanitarcima, sve sa svrhom, kako bi pokazali, da im je stalo do čovjekova napredka i da u tom smislu rade.

Teško je današnjem čovjeku odmaknuti se od takve nametnute slike Svieta, u kojem su uloge unapried zadane i koje se moraju odigrati prema očekivanjima gospodara. Samo su riedki oni, koji se uspiju odhrvati i osamostaliti u vlastitom djelovanju, kao što je to uspjelo predsjedniku Franji Tuđmanu i zahvaljujući tomu ponovno je obnovio samostalnu državu Hrvatsku. No, gospodari Svieta mu to nisu oprostili, što je platio cienom svoga života.

2. Pitanje Jasenovaca nije od nekog svjetskoga značenja. Ono je od jugoslavena i velikosrba umjetno napuhano. Napuhano je do razine mita. U poznatoj knjizi “Inter arma caritas” (“Djelotvorna ljubav između oružja”) logor Jasenovac se uobće ne spominje. Rječ je o dvosveščanoj knjizi, koju je objavio Tajni vatikanski arhiv o djelatnosti Vatikanskog obavjestnog ureda za ratne zarobljenike (1939.-1947.). Taj je ured primao dnevno preko 1000 zahtjeva, koje su pojedinci i obitelji slali u traženju svojih izgubljenih i zarobljenih. Tako je nastalo oko četiri milijuna listića s podacima traženih ljudi. Iz te knjige saznajemo, da su u doba Drugoga svjetskoga rata

otvorena sabirna polja (logori) za vojnike u gotovo svim zemljama, koje su bile uključene u rat. No, povijestna znanost im ne pristupa cjelovito, jer se povjestničari usredotočuju na logore pod vlašću Talijana i Niemaca. Ukoliko je fašistička Italija zauzela područje Hrvatske, u toj se knjizi navode i talijanski logori u Hrvatskoj. U logoru na otoku Rabu je zbog najgorih zdravstvenih uvjeta, nedostatka hrane i međunarodne skrbi izgubilo živote oko 1500 prognanika, osobito Slovenaca. Između 20. svibnja i 10. srpnja 1943. u jednom dielu toga logora Talijani su zatvorili 2700 jugoslavenskih Židova, koji su već ranije bili zatvoreni na drugim mjestima po Dalmaciji i u logoru u Kraljevici. Na riečkom području, talijanski su sabirni logori bili ustanovljeni u Bakru, Kraljevici i u samoj Rieci. U lipnju 1942. na otoku Molatu, upravitelj Dalmacije opremio je logor, u kojem je držao 3500 osoba. U tom je logoru u roku od godine dana izgubilo živote više stotina zatočenika. Manji su logori bili ustanovljeni u Vodicama, Osljaku, Zlarinu, Divuljama i Ugljanu. Kad usporedimo navedene brojke tih talijanskih logora na hrvatskom ozemlju, s posljednjom poznatom brojkom od 1654 stradale osobe u ratnom logoru Jasenovac, tada vidimo, da nema nikakvog razloga jasenovački logor izdvajati iz sveukupnosti logorskoga sustava, koji je postojao u svim državama uključenim u Drugi svjetski rat. Stoga ne treba čuditi, što navedena dvosveščana vatikanska knjiga ni jednom riečju ne spominje logor Jasenovac.⁴² Ta činjenica potvrđuje izpravnost zaključaka hrvatskih povjestničara i izražitelja logora

---

⁴² *Inter arma caritas. L' Ufficio In formazioni Vaticano per i prigionieri di guerra istituito da Pio XII (1939-1947)*. U dva sveska: I. *Inventario* [Popis gradiva]. II. *Documenti* [Izprave]. Priredile Francesca Di Giovanni i Giuseppina Roselli. Niz: *Collectanea Archivi Vaticani*, 52. Nakl. Archivio segreto vaticano. Città del Vaticano, 2004., XXXV+1-596 i 597-1478 stranica. — Uzp. RAZUM, Stjepan. *Inter arma caritas. L' Ufficio Informazioni Vaticano per i prigionieri di guerra istituito da Pio XII (1939-1947)*. 'Djelotvorna ljubav između oružja. Vatikanski obavijesni ured za ratne zarobljenike koji je osnovao Pio XII. (1939.-1947.)'. U dva sveska: I. 'Inventario' (Popis gradiva). II. 'Documenti' (Izprave). Priredile Francesca Di Giovanni i Giuseppina Roselli. Niz: 'Collectanea Archivi Vaticani', 52. Izd. Archivio segreto vaticano. Città del Vaticano, 2004., XXXV+1-596 i 597-1478 str. Odj.: *Ocjene i prikazi*. U: *Fontes. Izvori za hrvatsku povijest*, 11. Nakl. Hrvatski državni arhiv. Zagreb, 11./2005., (tiskano 2006.), str. 315-321.

Jasenovac, koji djeluju unutar Društva za iztraživanje trostrukoga logora Jasenovca.

3. Knjiga, koju večeras predstavljamo ovdje u Sisku, već je jednom predstavljena u Zagrebu, 17. siečnja ove godine. Štiva s toga predstavljanja objavljena su na hrvatskim mrežnim portalima, pa ste ih mogli već i pročitati. Stoga nema potrebe ovdje ponavljati, ono što je već rečeno u Zagrebu. No, ukratko želim reći, da ova knjiga sročiteljskoga dvojca, akademika Josipa Pečarića i mene predstavlja zbirku raznih članaka objavljenih tijekom posljednjih osam godina, a tiču se zbilje i mita ratnoga logora Jasenovca. Ta štiva nisu napisana na temelju arhivskoga iztraživanja – takvu je knjigu napisao Igor Vukić, koja je također prošle godine objavljena, nego su ona izraz naše sudobne borbe za istinu o hrvatskom narodu i o njegovoj ulozi u Drugome svjetskome ratu.

Svi su članci razvrstani unutar pet poglavlja. Prvo je poglavlje naslovljeno “O ‘Jasenovcu’ u knjigama J. Pečarića” (str. 13-253). To je okostnička zbirka članaka akademika Pečarića, objavljenih u njegovih osam predhodnih knjiga: (1.) “Zabranjeni akademik / Prijearom u HAZU?!” , Zagreb, 2012. (str. 13-25); (2.) “Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba”, Zagreb, 2014. (str. 26-62); (3.) “Ako voliš Hrvatsku svoju”, Zagreb, 2014. (str. 63-84); (4.) “Živjela nam antifašistička t.j. braniteljska Hrvatska”, Zagreb, 2015. (str. 85-134); (5.) “Dva pisma koja su skinula maske! Na hrvatsku šutnju nismo spremni”, Zagreb, 2015. (str. 135-145); (6.) “Oba su pala”, Zagreb, 2015. (str. 146-237); (7.) “Ništa se još promijenilo nije”, napisana s dr. zn. Josipom Stjepandićem, Zagreb, 2017. (str. 238-247) i (8.) “Dnevnik u znaku ‘Za dom spremni’”, Zagreb, 2017. (str. 248-253). Budući da je unutar tih osam svojih knjiga akademik Pečarić objavio i neke moje članke, drugo poglavlje ove naše zajedničke knjige nosi naslov: “Još neki prilozi Stjepana Razuma” (str. 254-327). Uglavnom se tu radi o člancima objavljenim u našem hrvatskom tisku ili na mrežnim portalima. Budući da se u doba uređivanja te knjige u javnim priobćajnicama razvila hajka protiv Igora Vukića zbog njegovoga gostovanja na hrvatskoj dalekovidnici, u ovu smo knjigu unutar trećega poglavlja, naslovljenoga “Hajka na Igora Vukića” (str. 328-424), prikupili članke u Igorovu obranu. Hajka se razvila i protiv novinarke Karoline Vidović-Krišto, koja je

u svojoj dalekovidničkoj odašiljci ugostila Igora Vukića, pa smo u četvrtom poglavlju, naslovljenom “Karolinin nestanak po drugi put” (str. 425-454), objedinili članke u njezinu obranu. Ne želeći da se izgubi ili padne u zaborav bilo koji vriedan i koristan članak za probitak naše hrvatske zbilje, u petom smo poglavlju, naslovljenom “Zaključni tekstovi” (str. 455-500), objedinili one članke, koji su na našim mrežnim portalima objavljeni u zaključnom potraju uređivanja ove naše knjige.

Tako se u ovoj knjizi, osim članaka akademika Josipa Pečarića i mojih nalaze članci mnogih hrvatskih uglednika, povjestničara, novinara i iztraživatelja, kao što su: dr. zn. Nikola BANIĆ, Lili BENČIK, Juraj CIGLER, Andrea ČERNIVEC, Davor DIJANOVIĆ, Zorica GREGURIĆ, Hrvoje HITREC, Zvonimir HODAK, mr. zn. Mladen IVEZIĆ, Milan IVKOŠIĆ, Josip JOVIĆ, Anđelko KAĆUNKO, Mate KNEZOVIĆ, dr. zn. Mladen KOIĆ, Marko LJUBIĆ, Ike MANDURIĆ, Ivica MARIJAČIĆ, Željko MARŠIĆ, dr. zn. Matko MARUŠIĆ, Vladimir MRKOČI, Nevenka NEKIĆ, Javor NOVAK, Damir NUIĆ, Mladen PAVKOVIĆ, Zlatko PINTER, Kazimir SVIBEN, Franjo ŠOLJIĆ, Željko TRKANJEC, Andrija TUNJIĆ, dr. zn. Boštjan TURK, S. VUČKOVIĆ, Igor VUKIĆ i Tomislav VUKOVIĆ. Želio sam sva ova imena pročitati, kako bismo vidjeli, da nije mali broj hrvatskih iztraživača i promicatelja hrvatske istine pod ovim našim zajedničkim svodom nebeskim. Uz to još treba reći, da je predgovor knjizi napisao ugledni hrvatski povjestničar dr. zn. Jure Krišto, a pogovor isto tako ugledni hrvatski povjestničar dr. zn. Mato Artuković.

Knjigu je objavilo naše Društvo za iztraživanje trostrukoga logora Jasenovca, kojemu je to druga nakladnička knjiga. Društvo je osnovano 6. lipnja 2014. i s tim svojim knjigama, a još više mnogim javnim nastupima i objavljenim člancima, opravdalo je svoj osnutak i sada već skoro petogodišnje djelovanje. Hrvatska se javnost ne da više, da tako kažem “vući za nos”, jer je hrvatski čovjek i preko djelovanja našega Društva i ovih knjiga spoznao, da nam je desetljećima nametana laž o jasenovačkom ratnom logoru, preko koje se laži željelo držati hrvatski narod u pokornosti, da se ne usudi pomisliti na vlastitu državu. Premda već i danas možemo sasvim dobro razlučiti što je jasenovačka zbilja, a što jasenovački mit, ipak nam se još i dalje boriti za hrvatsku istinu, jer je naša politička elita

navezana na komunističko-jugoslavenski mentalni sklop, i još uvijek joj je istina ono, čime nas je indoktrinirao propali bivši komunistički sustav. Zapravo, boriti nam se je, da razodkrijemo povezanost naše političke elite s londonskom masonskom središnjicom, koja toj eliti, a zapravo svojim poltronima, nameće ono što treba vjerovati i politiku, koju treba provoditi.

Zahvaljujem na pozornosti!

**MARIO FILIPI, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.**

**FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U
'HRVATSKOM TJEDNIKU' (1.)**

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

Javio mi se dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan:
Pratim!

Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.

Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. zvonin Novoga saziva

Ustaše su samo izgovor pa da se
 Sràmoti oslabi hrvatsku državu
 Koji tako tvrde posve su u pravu
 Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase
 Za Dom spremni znači sačuvati glavu
 Braniteljsko pravo to je po Ustavu
 Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
 Za Dom spremni izreći ne smjeti
 To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknut će to je čin izdaje
 Konteso srca nas nikada ne lažu
 Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao– Porfirijevim intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirijeva televizija.

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici *Broj žrtava logora Jasenovac prema:* broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o brojcima o 7000 žrtava.

Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:

Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.

Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.

Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrlio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.

Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

- prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u
Heidelbergu
- prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
- prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
- dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
- prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
- izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
- dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član
HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti,
umjetnosti i književnosti
- prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
- prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
management
- prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u
Mostaru
- dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
- prof. dr. sc. Ivan Malčić
- doc. dr. sc. Dubravko Jelić
- doc. dr. sc. Ivan Bokan
- prof. dr. sc. Srećko Kovač
- dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
- dr. sc. Hrvoje Kalinić
- izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
- izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
- prof. dr. sc. Boris Širola
- dr. sc. Stjepan Kožul

dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović

dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih
književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne
komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u
trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum

mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljićak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta
krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija
Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson

Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
 prof. dr. sc. Ivica Grković
 prof. dr. sc. Zoran Vataovac
 prof. dr. sc. Mladen Petracić
 prof. dr. sc. Ivan Bodrozić
 prof. dr. sc. Luka Tomašević
 prof. dr. Ante Čuvalo
 dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
 dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
 izv. prof. dr. Ante Pavlović
 prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
 doc. dr. sc. Ante Periša
 Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik
 HKV-a
 Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski
 zastupnik u miru
 dr. sc. Ante Matana, dr. med
 prof. dr. sc. Milan Nosić
 don Anđelko Kačunko
 dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
 prof.dr. sc. Mile Dželalija
 dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
 prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
 prof. dr. sc. Vlado Dadić
 prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
 prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
 prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
 Potporu su im pružili i drugi.

Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:
 J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju
 nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406.
 Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.
 Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:
 J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za
 istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb 2018.

On uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih (npr. u knjizi J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.):

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenu u priznatom Q1

svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.

Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.

Zato ću završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:

Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zaslužuje pijetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zaslužuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

**PROFESOR EMERITUS BORAS, A NE
TUĐMAN / SRAMOTA SVEUČILIŠTA U
ZAGREBU, ZAGREB, 2023.**

**ZNANSTVENICI TUĐMAN I VUKELIĆ I
'ZNANSTVENICI' U SENATU
(ODGOVOR DON KAĆUNKU)**

Dragi don Kaćunko,

Zahvaljujem Ti se na komentaru moje čestitke članovima Senata Zagrebačkog sveučilišta:

Subject: *Re: Fwd: Fwd: Članovima Senata Sveučilišta u Zagrebu:
ČESTITAM VAM DRŽAVNI BLAGDAN 'DAN
KOKOŠARA'*

Date: *Thu, 22 Jun 2023 23:18:28 +0200*

From: *Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>*

To: *Josip Pečarić <pecaric@element.hr>*

Bravissimo, fratello!

*Evo sam i ja antioidima "čestitao" na Fejsu ovako: "ČESTITKA"
SVIMA KOJI 22.6. NEŠTO SLAVE ILI OBILJEŽAVAJU...*

*U srijedu 21. lipnja 2023., na prvi dan ljeta i posljednji dan nastavne
školske godine, Mladen Pavković je objavio dobar komentar -*

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/mladen-pavkovic-varazdinski-komunisti-ne-daju-ni-da-se-spomene-krvavi-komunisticki-rezim> - na koji sam mu odgovorio:

Čista LOGIKA, ali i manjak njihove inteligencije - jer njihov postupak je PRIZNANJE da su (pravni i krvni) NASLJEDNICI krvavoga komunističkoga režima!!!

Zato ga se ni na vlastitu sramotu ne mogu odreći, jer im je đavao ("njihov otac", kako se Isus izrazio o farizejima!) oduzeo i stid i sram i pamet...!

Ali ipak nije svako zlo za zlo - dobro je da je barem netko javno priznao svoje duhovne korijene i predke!

Čestitam Varaždincima Dan mitologije brezovičke šume, tj. razkida prijateljstva Hitlera i Staljina, odnosno Dan rođenja ideoloških sijamskih blizanaca: fašističkog antifašizma i antifašističkog fašizma!

NB: Kao prilog evo i dalje aktualan lanjski komentar generala Željka Glasnovića (od 7. lipnja 2022.)

[MACELJ – ogledalo srama hrvatskih vlasti](#)

Taj tekst koji mi je poslao don Kaćunko dajem u Prilozima, ali i novi tekst generala Glasnovića:

[U HRVATSKOJ SE NASTAVLJA FALSIFICIRANJE POVIJESTI](https://kamenjar.com/u-hrvatskoj-se-nastavlja-falsificiranje-povijesti/)
<https://kamenjar.com/u-hrvatskoj-se-nastavlja-falsificiranje-povijesti/>

Naslov njegovog teksta ponajbolje objašnjava zašto sam ovogodišnju čestitku poslao članovima Senata Zagrebačkog sveučilišta. Jednostavno je – većina njih bi trebali biti znanstvenici. Jesu li znanstvenici ili 'znanstvenici' pokazuje njihov odnos prema sjajnoj mladoj povjesničarki dr. sc. Vlatki Vukelić koja je na primjeru jučerašnjeg blagdana pokazala upravo to što je u naslovu generalovog teksta.

Jasno je da je 'znanstvenicima' važnije mišljenje partijske organizacije grada Zagreba stranke koja je naslijedila Komunističku partiju i ponosi se njenim učincima. Posebno su ponosni na svog

nekadašnjeg vođu JB Tita koji je svrstan među 10 najvećih ubojica u prošlom stoljeću. Kako sam i ja među deset u svijetu po broju objavljenih znanstvenih radova očito bih se i ja morao ponositi svojim kolegom po tome da smo među prvih 10. Izgleda da na Zagrebačkom sveučilištu nisu zadovoljni mojim odnosom prema svom kolego „među 10“ pa uopće i ne odgovaraju na moja pisma.

Šalu na stranu mene je strašno kada vidim da se oni koji bi trebali biti istinski branitelji znanosti to nisu nego su obične sluge političarima. Na napad iz SDP.a na nekog znanstvenika zbog njegovih znanstvenih radova, pa senat najvećeg sveučilišta u državi umjesto da im to bude potvrda vrijednosti znanstvenika podlegnu pritiscima iz stranke nasljednice zločinačke partije onda je to dno dna, zar ne?

Istina to njima ništa ne znači jer nitko od njih nije ni blizu mojih preko 1300 znanstvenih radova, iz moje znanstvene škole je izašlo preko 60 doktora znanosti, 4 znanstvena časopisa su na svjetskim bazama, imam preko 200 suradnika po svijetu. Itd.

Slična priča je s izborom Borasa za 'poludocenta emeritusa'.

U knjizi: D. Jelčić i J. Pečarić, *Povijesni prijepori*, Zagreb, 2006.

Postoji moj tekst:

JUGOKOMUNISTI I DANAS KRIVOTVORE HRVATSKU POVIJEST.

Kao da je general Glasnović pisao nastavak na taj moj tekst iz 2006., zar ne?

Još je zanimljivije da je taj tekst dan u poglavlju:

ZNANSTVENI RAT IZMEĐU „LEGITIMISTA” I „REVIZIONISTA” što je zapravo naslov teksta prof. dr. Miroslava Tuđmana koji je objavio u *Glasi Koncila*, 20. listopada 2002. i u svojoj knjizi *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2003., str. 129-147.

Ta knjiga je bila literatura na doktorskim studijima na Filozofskom fakultetu, a tekst je zapravo njegov govor s predstavljanja moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Još je zanimljiviji prvi moj tekst u tom poglavlju:

KULTUROM POMIRENJA PROTIV KULTURE LAŽI, a predstavlja moj govor na raspravama u povodu godišnjica smrti HRVATSKOG predsjednika

Tekst je dan u knjizi: Globalizacija i identitet – Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike. Zagreb, 2004. Zapravo u knjizi je dan prošireni tekst jer je prof. Tuđman sugerirao da kada pišem o Jasenovcu ne pišem samo kao o srpskom mitu nego da uključim i 'zasluge' hrvatskih komunista. Tijekom razgovora o tome zvao je svoju majku pa mi je ona poslala tekstove koje sam koristio za taj dio u članku. Dio o Jasenovcu je:

2. Jasenovac i "genocidnost" hrvatskog naroda

Tako će u istom tekstu biti navedene i riječi predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovca Slavka Goldsteina:

"Predsjednik Savjeta Spomen područja također navodi da je u Jasenovcu od jeseni 1945. do zime 1947. doduše boravila kažnjenička grupa od maksimalno šestotinjak zatočenika, ali radilo se o ljudima pravomoćno osuđenima na kazne prisilnog rada. Nema podataka, nastavlja Goldstein, o tome da je netko iz te grupe ubijen."

Naravno, ispada da u Jasenovcu nisu bili pravomoćno optuženi, tj. oni koji su digli oružje na državu u kojoj su živjeli. Ne priznaju državu, pa ona i ne postoji. Spomenimo samo da je komunistički ustanak imao za povod napad na SSSR, pa su komunisti – kako su to objašnjavali u udžbenicima u vrijeme kada su vladali državom – onemogućili da njemačke trupe stacionirane u NDH odu na istočni front.

Naravno, ne čudi što je Jasenovac konstanta u pisanju naših "ljevičara". M. Tuđman kaže⁴³:

"Mit o Jasenovcu i genocidnosti Hrvata, odnosno zatiranje svake ideje i prava Hrvatima na vlastitu državu, osnovna je postavka jugoslavenske, preciznije velikosrpske, političke i historiografske paradigme."

U tome je u prvom redu figurirala laž o broju žrtava Jasenovca. Josip Vrhovec, ministar vanjskih poslova i član Predsjedništva SFRJ do 1989. o tome kaže⁴⁴:

"Jasenovački mit nazvan 'milijun žrtava' nanio nam je golemu štetu jer je nosio poruku da tako masovan broj pobijenih nije mogao

⁴³ M. Tuđman, *nav djela*.

⁴⁴ *Globus*, 21. prosinca 2001. Navodimo tekst prema *Fokusu*, 13. lipnja 2003.

biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda." Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: "To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000." Zato su za Vrhovca rezultati tog popisa "pokazali da je naša priča o milijun žrtava samo u Jasenovcu – u sferi naučne fantastike, ali s veoma pogubnim političkim posljedicama. Naime od ukupnog broja od 600 000 fašističkih žrtava (u Jugoslaviji) na Jasenovac je otpalo najviše do 80 000 i u Predsjedništvu (nam je) pružena prilika da ispravimo tu dugovječnu zabludu. Ali ustuknuli smo pred kvazi-brigom da bi se narod ljutio što smo mu – dosad lagali!"

I na spomenik u Jasenovcu željeli su napisati takav lažan broj žrtava. Dvojba im je bila između 600 000 i 900 000. Dakle u vrijeme kada je popis žrtava bio načinjen i kada su ga partijski vrhovi znali. To je spriječio Franjo Tuđman i njegov Institut pismom Komisiji za historiju CK SKH.⁴⁵ Laž o 700 000 jasenovačkih žrtava spomenuo je i Predsjednik Vlade dr. Ivo Sanader u svom nedavnom govoru prigodom obilježavanja obnove spomenika autora Bogdana Bogdanovića: "Laži o 700 000 jasenovačkih žrtava i teza o genocidnosti Hrvata služile su kao podloga velikosrpskoj agresivnoj politici kojoj se svojevremeno suprotstavio i autor jasenovačkog spomenika, arhitekt Bogdan Bogdanović."⁴⁶ Ni riječi o tome kako upravo zahvaljujući dr. Franji Tuđmanu ta laž nije uklesana na tom spomeniku.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća postalo je jasno da je broj od 700 000 žrtava Jasenovca, dakle broj za 100 000 veći od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićevu knjigu tiskao je Slavko Goldstein, dakle očito u istom cilju. Kasnije će se Slavko i Ivo Goldstein pozivati na Žerjavića (koji je tvrdio da je u Jasenovcu bilo do 85 000, ali i da daje veći broj iz pijeteta prema žrtvama), ali

⁴⁵ Franjo Tuđman, *Horrors of war / Historical REALITY AND Philosophy*, New York, 1996. pp. 34-36.

⁴⁶ *Večernji list*, 17. 03. 2004.

povećavaju njegov broj (do 100 000), pa Slavko Goldstein može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".⁴⁷ Jasno je da time i dalje stoji kvalifikacija Josipa Vrhovca: "tako masovan broj pobijenih nije mogao biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda". Primijetimo da slavonski partizani govore o tisućama onih koji izgubiše život u Jasenovcu, do sredine 1944. g. Dakle, o tisućama, a ne o desecima tisuća. Ali, i slavonski partizani su Hrvati. Dakle, po Goldsteinu bi i to trebalo biti "potpora i ignorancija Hrvata prema tomu zločinu". Ubijano je u prosjeku, po Goldsteinu, svakoga dana oko 70 ljudi, a ti slavonski partizani – očito Hrvati tvrde da je ukupno do sredine 1944. g. ubijeno na tisuće ljudi.

Međutim, Dr. Vjekoslav Perica pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu⁴⁸. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da i brojka koja se danas spominje jeste brojka koja također služi istoj svrsi, ali i to da je potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića⁴⁹.

U svezi s brojkom žrtava u Jasenovcu je i jedna druga laž Goldsteinovih. Naime, Ivo i Slavko Goldstein 20. listopada objavili su u Slobodnoj Dalmaciji tekst "Akademik Pečarić uporno laže", kao svoj komentar intervjuja koji je Josip Jović napravio povodom predstavljanja moje knjige Brani li Goldstein NDH?. O čemu se radi? U intervjuu u Slobodnoj Dalmaciji 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih

⁴⁷ *Globus*, 10. siječnja 2003.

⁴⁸ *Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.

⁴⁹ *Hrvatsko slovo*, 14. ožujka 2003.; J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, str. 182.

prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini u spomenutom tekstu: "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava'** (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. "Usporedbom ovih citata vidi se da je očita laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Treba li spomenuti da su u svojoj laži dobili potporu uredništva koje nije objavilo moju reakciju? "Ljevičarska ljubav prema upotrebi laži (poznata je tvrdnja da je Slobodna Dalmacija Bilten SDP-a), ili posljedica straha jer su u istom tekstu Goldsteini zaprijetili: "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". Je li se Goldsteina uplašio i Sanader kada pred njim u Jasenovcu nije ni spomenuo dr. Tuđmana?"

Slavko Goldstein mora lagati i o Bulajiću, kako bi nam mogao "prodati" svoj broj koji korespondira s brojem Draže Mihailovića. Zato on kaže⁵⁰: "U Beogradu postoji popis sa 77 tisuća imenom i prezimenom pobrojanih žrtava, koji nije potpun. Držim da je konačan broj žrtava manji od sto tisuća." Ne kaže da je to Bulajićev popis! Na str. 159. moje knjige piše: "Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: 'To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000.'" Čudi li nekoga to što je Goldsteinu relevantna referenca Bulajićev popis? U Bulajića vjeruje, a sve je učinio da spriječi

⁵⁰ Globus, 10. siječnja 2003.

popisivanja koja su radili Hrvati! Čudi li nekoga kada obojica spominju broj 100.000?

M. Tuđman kaže kako je optužba da je netko "historiografski revizionist" tipična marksistička pozicija i terminologija. Upravo je nevjerojatno da se nekoga optužuje zato što ispravlja nečije laži. Tako su Goldsteini revizionisti za one koji tvrde da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, a za njih su revizionisti svi oni koji smatraju da je pretjerana i velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića (80.000-100.000). Naravno, glavni revizionist je dr. Franjo Tuđman, upravo zato što je on uvidio da je i sam popis iz 1964., zbog želje za dobijanje što veće reparacije od Njemačke, bio uvećavan. Iako je bio zatvaran zbog samog iznošenja brojke s tog popisa, ipak je u drugim djelima spominjao i manje brojke. U stvari, u pravu je mr. sc. Mladen Ivezić kada kaže⁵¹: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše." Drugom riječima, kada je jasno da netko laže, onda se ne pokušava umanjiti njegova laž, već utvrditi istina! Zato biti revizionist ne može biti negativno. Znanost mora težiti istini. S druge strane, inzistirati na laži je sve drugo, samo ne znanost. Zato "legalisti" mogu biti samo gubitnici.

Naravno, nisu samo brojke bile lažne kod naših "levičara". Vratimo se tekstu Tonija Gabrića.⁵² U njemu Slavko Goldstein dalje tvrdi kako svjedočenja o Jasenovcu kao postaji križnog puta nisu mjerodavna (naravno, ona o ustaškom logoru jesu). Kao da je moglo biti bilo kojih drugih podataka osim svjedočenja. Jedno takvo svjedočenje sam i sam zabilježio. Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođen 6. lipnja 1925. godine kaže:

"Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po

⁵¹ M. Ivezić, *nav. djelo*, str. 199.

⁵² *Feral Tribune*, 13. veljače 2004.

deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

Ili je po Goldsteinu važno što nitko iz te grupe nije ubijen, a za ove koje spominje g. Miloš – nije važno?

Goldstein će dalje tvrditi: "Sve što se zbivalo poslije 2. svibnja 1945. u mjestu Jasenovac i oko njega nije ni približno istovjetno onome što se tu zbivalo od ljeta 1941. do travnja 1945. godine – niti po trajanju i karakteru zločina, niti po razmjeru nasilja i broju žrtava, niti po sustavno smišljenom planiranju."

Kao da se jedna postaja Križnog puta može izdvojiti iz cjeline. Dakle, kada su komunisti, kojima je uzgred budi rečeno pripadao i sam Goldstein, sustavno smisli plan, dakle u miru, mnoge zarobljene hrvatske vojnike i civile, bitno mu je da to nije bilo baš u Jasenovcu. Moramo mu odati da je u pravu da po karakteru to nije istovrstan zločin. Zločini u Jasenovcu su bili tijekom rata, a oni na Križnom putu poslije rata, dakle u miru! A za razmjer, teško je danas govoriti upravo zahvaljujući Slavku Goldsteinu. Naime, Goldstein je bio član Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, pa je rezultate njihovog izvješća o radu od osnutka (11. veljače 1992. do rujna 1999. godine) hrvatskoj javnosti lažno prikazao⁵³ kao konačno, što

---

⁵³ Predsjednika Komisije g. Kazimir Sviben u svojim "Napomenama o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" (J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?*, Zagreb 2002., str. 171-175., kaže:

"Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u

je s dolaskom "ljevičara" na vlast imalo za posljedicu ukidanje rada te Komisije, i postavljanje Goldsteina na funkciju predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Tako danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od preko 80.000, dakle brojka Goldsteina i Draže Mihailovića. Kako su istraživanja Komisije pokazivala da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle broja ubijenih u miru s onom ubijenih u ratu, očito je da je laž dobro poslužila da se sakrije istina. Naravno, Goldstein zato može reći da su brojku Goldsteina i Draže Mihailovića danas prihvatili svi "ozbiljniji" povjesničari, da bi pri tome pohvalio predsjednika Vlade dr. Sanadera što je posjetio Jasenovac. Naravno, pod ozbiljnim povjesničarima Goldstein podrazumijeva i sebe iako ima (ne)svršenu srednju školu. S druge strane, magistar povijesnih znanosti Mladen Ivezić je analizirao podatke iz partizanskih izvora pa zaključuje⁵⁴:

"U Sabirnome i radnom logoru Jasenovac (dakle svim njegovim radionicama i podlogorima, na radu u šumi i sl.) i Staroj Gradiški život je od svih mogućih uzroka izgubilo najvjerojatnije između 1 000 (tisuću) i 2 000 (dvije tisuće), eventualno 3 000 ljudi, a nemoguće da ih je umrlo više od 5 000."

Očito je stoga da se mora obnoviti Saborska komisija za žrtve rata i poraća, i da se ne koriste brojke koje promoviraju ljudi koji su pokazali da im laž nije nešto čemu nisu skloni, dakle da doista

našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane 'mane'. Kao 'krunski' dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća)..

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

⁵⁴ M. Ivezić, *Jasenovac/Brojke*, Zagreb, 2003., str. 200.

prestanu političke manipulacije i licitacija s brojkama. Jedno je sigurno, sva dosadašnja ozbiljnija analiza pokazuje da velikosrpska brojka Goldsteina i Draže Mihailovića neće nikada biti prihvaćena i namjera joj je istovjetna onoj koju je imala brojka od 700.000. Dapače, još je i pogubnija za podjele u hrvatskom narodu, jer je brojku koja je za 100 000 veća od ukupnog broja žrtava u cijeloj Jugoslaviji, nisu mnogi prihvatiti ni mnogi ljevičari.

Goldstein je pohvalio Sanadera što je došao u Jasenovac. Valjda hoće reći da je Sanader Titov nasljednik, jer Tito to nije nikada učinio. Za razliku od dr. Franje Tuđmana. Tako Goldstein pred predsjednikom hrvatske vlade govori da je strašno ono što radi sam Goldstein, a to je politizacija i licitacija s brojem žrtava u Jasenovcu.

Prema Gabrićevom tekstu Goldstein tvrdi: "Nijedan od mnogo desetaka tisuća ubijenih u Jasenovcu nije kriv za ubijanja na Bleiburgu i Križnom putu, ali među desecima tisuća neopravdano ubijenih na Bleiburgu i Križnom putu bio je priličan broj pripadnika Luburićeve Ustaške obrane koji su ubijali i pomagali ubijati u Jasenovcu i drugim logorima." Opravdava li posredno Goldstein i zločine u Jasenovcu? Naime, očito je među toliko i toliko neopravdano ubijenih u Jasenovcu bio i priličan broj onih koji su digli oružje protiv države u kojoj su živjeli, a da ne spomenemo i ubijene četnike. Ili optužuje još više jugokomuniste? Ipak radilo se o ubojstvima, bez suđenja, u miru?

Danas se pozivaju na Predsjednika Tuđmana kad misle da im to odgovara, ali im ne smeta što je on najveći – po njima – revizionist, pa je takva i dr. Vukelić pa kada je Tuđman već bio predsjednik države ona ne može biti dekanica. A ni Miroslav Tuđman zaslužen nije profesor emeritus. Kao što je iz gornjeg teksta očito i on je mislio da je važna povijesna istina a ne 'istina' koju 'znanstvenicima' serviraju političari.

Kad slušaš političare u RH onda Ti oni objašnjavaju kako im u svijetu puno nabacuju razne 'istine' o Hrvatskoj i Hrvatima. I onda im je odgovor podržavanje srpskih laži. Odgovor koji pokazuju da u trideset godina nisu ništa uspjeli (nisu ni pokušali) u promicanju istine. Nisu razumjeli zašto im je kardinal Kuharić rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje.“

I onda se čude što ima nekih koji razumiju kardinalovu poruku pa se hvale tim svojim sluganstvom,
Ali oni su političari. Je li veći dio Senata Sveučilišta u Zagrebu sastavljen od političara?

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

MACELJ – OGLEDALO SRAMA HRVATSKIH VLASTI

Ovih dana prisjećamo se žrtava iz Maceljske šume gdje je ubijeno više od 13000 Hrvata - razoružanih vojnika, civila, bogoslova i svećenika. To je samo jedna od 1500 masovnih grobnica žrtava komunističkog režima do sada pronađenih u Sloveniji i u Hrvatskoj. Jedan od egzekutora u Maceljskoj šumi komandant OZNA-e u Krapini, drug Stjepan Hršak, partizanski poručnik koji se hvalio 1996. godine kako je ubijao svećenike u Maceljskoj šumi i pokazivao okolo svoj pištolj Walther 7.62mm kojim ih je likvidirao metkom u potiljak, nikada nije optužen za ta ubojstva. U demokratskoj Hrvatskoj mirno je živio u Zagrebu, i umro nekažnjen u svojoj vili na Tuškancu u kojoj ga je posjećivao tadašnji predsjednik Stjepan Mesić i na taj način, unatoč prosvjedu ljudi, dao mu podršku i abolicirao njegove zločine. Tražio je da se u "zaslužne ANTIFAŠISTE" ne dira. Hršak je "zaslužan" valjda zato što je svojom rukom ubio 21-og svećenika. Hrvatske časnike ubijali su šumarskim sjekiricama udarcima po sljepoočnicama, tako da su odmah mrtvi padali u jamu. U jednoj jami pronađena su i dva kostura koja su pripadala djeci u dobi 7 i 15 godina, koja su bila vezana žicom. To je dokaz da su sve te nevine ljude bez ikakve krivice, kao i malu nedužnu djecu, hotimice pobili, kako bi se na taj način tome zločinu zauvijek zametnuo svaki trag. Ali kosti ne lažu.

Unatoč na tisuće izvještaja sa silnom dokumentacijom, i na stotine svjedočanstava iz prve ruke i svim dokaznim materijalima koji su predani, ne samo DORH-u, nego i Ministarstvu kulture i Ministarstvu unutarnjih poslova RH s konkretnim imenima ubojica, istraga protiv zločinaca tih monstruoznih ubojstava je sabotirana, a oni su abolicirani uz pomoć "duboke države". Još 2004. god. MUP je imao evidentiranih preko 900 lokacija s hrvatskim žrtvama, sve dokaze i svjedoke, ali nitko nije procesuiran, nijedna optužnica nije napisana i nitko nije osuđen. Svi glavni državni odvjetnici od 1992.

počevši od Šeksa, Hercega, Olujića, Hranjskog, Živkovića, Zadnika, Ortynskog, Bajića, Cvitana, Jelenića do Šipekice nisu ništa učinili na tome području. Koga štite? Zašto ih novinari ne pitaju o tome? Zašto mediji ne istražuju? Tko ih je prisilio da šute i zašto? Jesu li ikada bili plaćeni za zataškavanje? Ako da, od koga, kad i koliko? Može li se u ovoj "dubokoj državi" naći iti jedan pošten i državni odvjetnik, a da nije nasljednik bivšeg režima, UDBAš, mason ili korumpiran?

U Hrvatskoj je nastupila apsolutna inverzija morala, postali smo kao *Orwellova Oceanija* gdje je istina postala laž, a laž istina. Oslobođen je Boljkovac, oslobođen je Manolić, oslobođen je Hršak... Svjedoci umiru, zločinci umiru, a mi i dalje nakon toliko godina svoju djecu odgajamo na falsificiranim podacima. Do 1990. se o ovome nije smjelo govoriti, a zašto sada šutimo? DORH ne samo da ne procesuiraju komunističke zločine, nego ne procesuiraju niti srpske iz Domovinskog rata. Na isti način se u zaborav gura sve ono što se dogodilo 1991. godine, isto kao i ono što se događalo 1945. godine. Bez lustracije nema istine, a bez istine nikada nećemo biti slobodni ljudi.

Maceljska šuma je danas najveće poznato gubilište i grobište u Republici Hrvatskoj koje svjedoči o komunističkom genocidu nad hrvatskim narodom, koji je kao zarobljenik u svojoj vlastitoj Domovini doživio stravičnu smrt od domaćih partizanskih zlikovaca pomračenog uma, dok u državnim institucijama i dalje sjede njihovi nasljednici koji štite svoje "drugove".

Na taj tekst nadovezao se jedan prijatelj:

Pravednik pravedno zbori:

Tragično je što nitko od krvoločnih partizana nije optužen za genocidni pokolj hrvatskih ljudi u Maceljskoj šumi, a glavni zapovjednik tog pokolja je do smrti živio u vili na Pantovčaku u Zagrebu. Zagreb više nema *purgere*, poubijani su od krvoločnih partizana 1945., napunili su 130 masovnih grobnica u gradu Zagrebu i Zagrebačkoj županiji. Iz stanova na Gornjem gradu i u centru grada Zagreba su pobili stanare odvevši ih u logor "Kanal", gdje je danas

Autobusni kolodvor, a parkiralište uz *Autobusni kolodvor Zagreb* je masovna grobnica.

Pričala je jednom jedna "drugarica partizanka" da je u dvorištu na uglu Preradovićeve i Tesline ulice 1945. bilo veliko skladište gdje su bili poslani "osloboditelji partizani i partizanke" da si izaberu opljačkani namještaj, kompletne spavaće sobe, namještaj za dnevne boravke i slično. U tim ispražnjenim stanovima u Zagrebu je prethodno bilo puno Židova, koji su nakon 8. svibnja 1945. od krvoločnih partizana pobijeni i protjerani, a imovina im nije nikada vraćena. Međutim, lažljivci-prevaranti, lopovi i manipulatori partizantife su sva ta zlodjela nepravedno pripisali Ustašama i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. "Drug TITO i partija" su 1952. protjerali oko 5000 Židova iz Jugoslavije. I za to su lažno prevarantski okrivili (poubijane i protjerane u svijet) Ustaše i NDH...

Idemo dalje naprijed!

ISTINA se mora do kraja razotkriti!

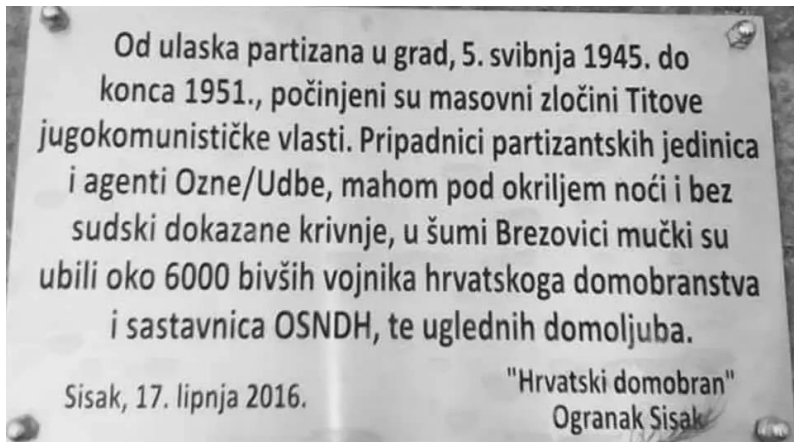
PS: Eto, tko bolje poznaje povijest neka (pr)ocijeni i (pro)komentira rečeno...

A svima koji danas nešto slave – "čestitam" priloženom ilustracijom (mojim izumom) i poticajem na čitanje knjige KOMUNIZAM I NACIZAM...

(22.6.2023.)

U HRVATSKOJ SE NASTAVLJA FALSIFICIRANJE POVIJESTI

22/06/2023

U Hrvatskoj se nastavlja falsificiranje povijesti. Slave se nepostojeći događaji, obilježavaju se nepostojeće obljetnice. Termin “antifašizam” izašao je iz Staljinove kuhinje.

Ideološki nasljednici boljševičkog sotonizma koriste ga i danas kao dimnu zavjesu da prikriju komunističke zločine. Hrvatska je čisti dokaz da se povijest ponavlja kao farsa i tragedija, piše Željko Glasnović.

Dok Hrvatski sabor raspravlja o priznanju Holodomora kao genocida koji je počinjen nad ukrajinskim narodom od 1932-1933 istovremeno pod krinkom antifašizma u Hrvatskoj iste glave slave zločin nad vlastitim narodom. Masovne grobnice žrtava komunističkog zločina otvaraju se iz dana u dan.

Do 2011. god. MUP je evidentirao više od 700 masovnih grobnica u kojima su zakopane žrtve partizanskog komunističkog režima počinjene tijekom i neposredno poslije 2. svjetskog rata. Procjenjuje se da je u njima zakopano oko 90 000 žrtava. Veći broj masovnih grobnica nalazi se u Sloveniji. Stratišta od istočne Hercegovine do

makedonske granice još nisu istražena. U Srbiji državna komisija napravila je pojedinačni popis od oko 70 000 žrtava partizansko – komunističkog terora nakon ulaska Crvene armije u Beograd 1944. god. U svibnju 1945. god. jugorežim izdao je zapovijed Br. 1253 s ciljem da se prikriju masovne grobnice.

Do 1990. god. posjet na mjestima tih masovnih grobnica rodbini i prijateljima bio je zabranjen. I danas nasljednici Šeste ličke divizije u sprezi s mainstream medijima stražare nad tim mjestima egzekucije. Mentalni sklop taložen u partijskom jednonumlju se transgenetski prenosi u sadašnjost. Jugonacionalisti znaju da laž ima veću emocionalnu privlačnost od surove istine. Komunistički režimi su osakatali buduće generacije i iza sebe ostavile moralnu i duhovnu pustoš. Provedba tzv. menticida (zločin protiv duha i uma) nastavlja se i danas. Uz razaranje sposobnosti na kritičko razmišljanje, uz laži i manipulacije i danas nas drže u okovima.

Na konferenciji na Jalti Staljin je možda prvi put u životu izjavio istinu kada je rekao Churchill: “Sotona je komunist i on je na mojoj strani”. Samo u Sovjetskom savezu ubijeno je, mučeno i deportirano na desetke milijuna ljudi. Titov režim je mikrokozmos onoga što se je događalo u Sovjetskom savezu pod Staljinovom vladavinom. Prije nekoliko godina nevladina udruga pod imenom “Memorial” u Rusiji ukinuta je nakon sto su došli do zabilješke od 2 milijuna žrtava Staljina. Crvena armija je samo u Rumunjskoj silovala 355 000 žena, u Mađarskoj 800 000 ili ukupno 10-15% ženske populacije. U Njemačkoj 2 milijuna žena od 8-80 godina su bile žrtve silovanja. Samo u Berlinu 20 000 žena je počinilo suicid nakon masovnog silovanja tifusara iz Crvene armije.

Današnje glave razmišljaju identično kao njihovi prethodnici i kad bi imali šansu provoditi takvu vlast, svi mi bi završili s metkom u potiljku kao dominikanac o. Dominik Barač koji je ubijen 1945. god. samo zato što je napisao knjigu “Filozofija komunizma” gdje raskrinkava boljševički sotonizam. 1923. god. boljševički sotonisti formirali su Ministarstvo dezinformacija i do dan danas provode taj režim. U Kini ako želite raditi u javnom sektoru morate prvo napisati izjavu da niste član ni jedne vjerske zajednice. Ta ideološka lobotomija upisana je u njihov DNA, ona se nalazi u srži njihovog bića. Toliko se stopila s njihovim duhom i mentalnim sklopom da

čak i kad bi izvadili crveni čip iz glave nastavili bi lobirati za taj režim.

To je patološka neizlječiva bolest u kojoj nema kajanja čak ni na smrtnoj postelji, nego umjesto toga imamo izjave poput “Žao mi je što nisam i više...” (naredio, ubio, silovao...) Komunistam je najveća prijevara u povijesti čovječanstva. Danas u našoj državi ONI to slave. Slave silovanje, ubijanje, teror, zlostavljanje, protjerivanje, krvničko izživljavanje, maltretiranje, oduzimanje ljudskih prava – jednom riječju slave SMRT. I ne slave je bilo gdje. Svoju nakaradnu manifestaciju održavaju u šumi Brezovici na području masovnih grobnica u kojima su posmrtni ostaci 6000 beščutno i zvjerski ubijenih žrtava partizansko-komunističkog terora.

Nad njihovim kostima slave režim i monstrume koji su ih nevine odveli u smrt. Proglasili su čak i neradni dan da bi slavili ubojice svoga naroda. Još samo čekamo kad će proglasiti neradni dan u čast četnika da u sred Vukovara proslave one koji su ubijali Hrvate u Domovinskom ratu! Dok se od Litve do Mađarske ukidaju komunistički simboli, u RH se slavi komunistička gerila – pošast čovječanstva. Najbolji primjer nacionalnog mazohizma.

Željko Glasnović

<https://kamenjar.com/u-hrvatskoj-se-nastavlja-falsificiranje-povijesti/>

**MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

PISMO PREDsjedNICIMA 13.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Kao što sam vam napisao u prošlom pismu u svojoj 'obrani' u *The Jerusalem Postu* Ivo Goldstein se poziva i na svog oca: „Moj pokojni otac Slavko i ja najmanje 20 godina vodili smo žestoke rasprave s ovim proustaškim krugovima u Hrvatskoj i inozemstvu.“ Blagonaklono Ivo Drobilica spominje samo nekoliko imena iz tih proustaških krugova.

Zato ću vas ja podsjetiti kako su 2015. godine jednu takvu knjigu napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i Blanka Matković. Njihovu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“ izdalo je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Osuda knjige došla je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu: „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015, na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina (tada posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH g. Zorana Milanovića), Hrvoja Klasića i Tvrтка Jakovine,

te stidljivo i Nataše Jovičić, ravnateljice Spomen-područja Jasenovac.

Na to su masovno odgovorili veliki broj onih iz proustaških krugova o kojima piše Ivo Drobilica. To su:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management

- prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u
Mostaru
- dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
- prof. dr. sc. Ivan Malčić
- doc. dr. sc. Dubravko Jelić
- doc. dr. sc. Ivan Bokan
- prof. dr. sc. Srećko Kovač
- dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
- dr. sc. Hrvoje Kalinić
- izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
- izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
- prof. dr. sc. Boris Širola
- dr. sc. Stjepan Kožul
- dr. sc. Stjepan Razum
- prof. dr. sc. Boro Mioč
- prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
- mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
- dr. sc. Anđelko Mijatović
- prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet
- prof. dr. sc. Nikica Uglešić
- dr. sc. Zlatko Vučić
- doc. dr. sc. Branko Hebrang
- prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
- prof. dr. sc. Milko Brković
- doc. dr. sc. Zlatko Begonja
- prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
- dr. sc. Miroslav Banović
- prof. dr. sc. Darko Žubrinić
- prof. dr. sc. Slavko Kovačić
- prof. dr. Stipe Kutleša
- Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
- dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
- dr. sc. Vladimir David, Australija
- prof. dr. sc. Jerko Barbić
- prof. dr. sc. Mihovil Biočić

prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih
književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne
komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwert

prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE

doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta
u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavek
prof. dr. sc. Mladen Petracić
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski
zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić

prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi iz proustaških krugova.

U Prilogu vam šaljem i njihovo pismo.

Podsjećam vas da sam vam poslao moju knjigu “Branili smo Stepinca”. U knjizi imate još jako puno imena iz proustaških krugova, dovoljno je pogledati samo djelomični popis onih koji su tražili ostavke na Porfilijevoj TV (poglavlje ‘Srpski svet’ i Hrvatska) i zbog toga što im gostuje i Ivo Drobilica, a to je bilo mnogo prije pojave Goldmanova teksta u Jerusalem Postu. Zajedno s onim na Internetu preko 3000 takvih potpisnika. Izdvojit ću samo neka imena pobjednike iz Domovinskog rata:

general dr Kornelije Brkić
general Ljubo Česić Rojs
general Mile Ćuk
admiral Davor Domazet Lošo
prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general
brigadir Werner Ilic, Zagreb
general Ante Jelavić
general Ivan Kapular, Zagreb
general Marinko Krešić
brigadir Stjepan Kulić, Vinkovci
general Mladen Markač, Zagreb
brigadir Ivan Markešić
general dr. sc. Miroslav Međimorec
general Mladen Mikolčević, Nova Gradiška
general Ivica Primorac
general Željko Prpić, dipl. ing. str. u mirovini
brigadir Ivan Rašić, Zagreb
general Renato Romić, Virovitica
general Željko Šiljeg, Zagreb
st. brigadir Marinko Štrbac, Novoselac
general Žarko Tole, Split
general Ivan Tolj, književnik
brigadir Ilija Vincetic, Zadar
brigadir Marinko Zelenika, Zagreb

brigadir Drago Zrinušić, Zadar

Vidite kako je teško bilo Ivi Drobilici i njegovom tati u toj borbi s proustaškim krugovima.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

P.S. Iz zahvalnosti prema tim velikim znanstvenim doprinosima Ive Drobilica naši ljudi su i pronašli tu drobilicu po kojoj je dobio ime:

PRILOG

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću, obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predložimo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile

zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadjljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se

suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinaac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislama.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislama svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom

pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju. Jednako tako, predložimo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

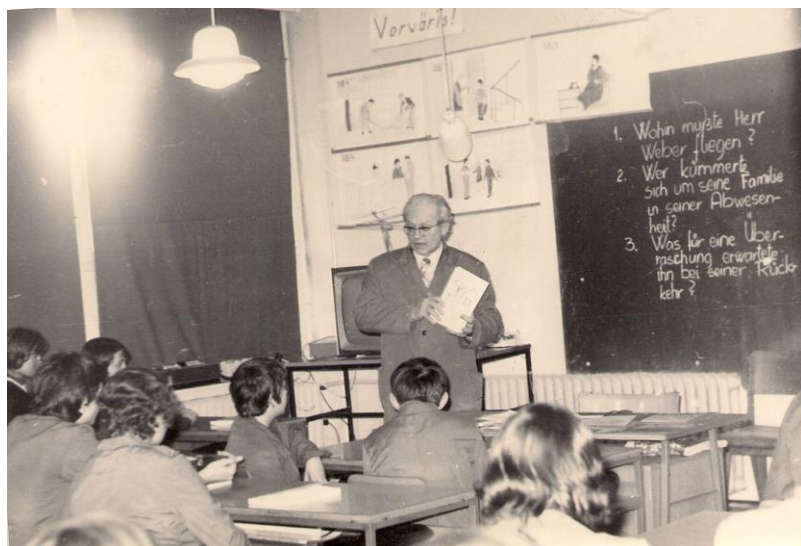
Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

IZ OBITELJSKOG ALBUMA

Kazimir sa suprugom Marijom Sviben, 10.1.2004.

Kazimir Sviben kao dirigent tamburaškog orkestra u Podravskoj Slatini

Kazimir kao profesor njemačkog jezika u zlatarskoj osnovnoj školi

Kazimir kao predavač na Znanstvenom skupu o kajkavskom narječju i književnosti, u okviru Dana kajkavske riječi Zlatar

Franjo Kuharić i K. Sviben u zlatarskoj crkvi

Kazimir kao dirigent Župnog zbora UBDM Zlatar

Žeinci, kod Ribiča, ožujak 1990.

Žeinci, kod Ribiča, ožujak 1990.

1990. M. Bistrica

13.4.1990. predizb.skup HDZ-a u Zlataru Rudolf Đurin, F.Tuđman,
K. Sviben, Zdenka Babić Petričević

Mnoštvo, oko pet tisuća ljudi na zlatarskom trgu na predizbornom skupu HDZ-a 13.4. 1990.

13.4.1990. predizb. skup HDZ-a u Zlataru

30.05.1990. Zlatar. Dan hrvatske državnosti.

Proslava nakon osnivanja krapinskog ogranka HDZ-a 1990.

30.11.1993. Tuđman i Šušak u zlatarskoj galeriji

Franjo Tuđman treći put u Zlataru **27.04.1995.** na Dan grada Zlatara i petu obljetnicu HDZ-a, uoči Bljeska

dr. Kutle, Vice Vukojevic, K.Sviben

na Bleiburgu

18.11.1995.

18.11.1995.

18.11.1995.

10.5.1997., s ministricom Ljiljom Vokić

7.5.1998. pogreb ministra obrane Gojka Šuška

u Loboru

U hotelu M.Gubec u StubičkimToplicama

Kazimir, Jelena i Đildo u Dubrovniku

K. Sviben sa Župnim zborom UBDM Zlatar, 2004.

K. Sviben sa zlatarskim crkvenim zborom u crkvi Gospe od Škrpjela u Boki kotorskoj, travanj 2007.

Sa sprovoda Kazimira Svibna u Zlataru, 12.12.2008.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1658 citata: 23786, H-index: 54;

MathSciNet: publikacija: 1366, citata: 6981, H-index: 27;

Scopus: publikacija: 825, citata: 8016, H-index: 38;

WoS: publikacija: 829, citata: 7144, H-index: 35..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao

jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

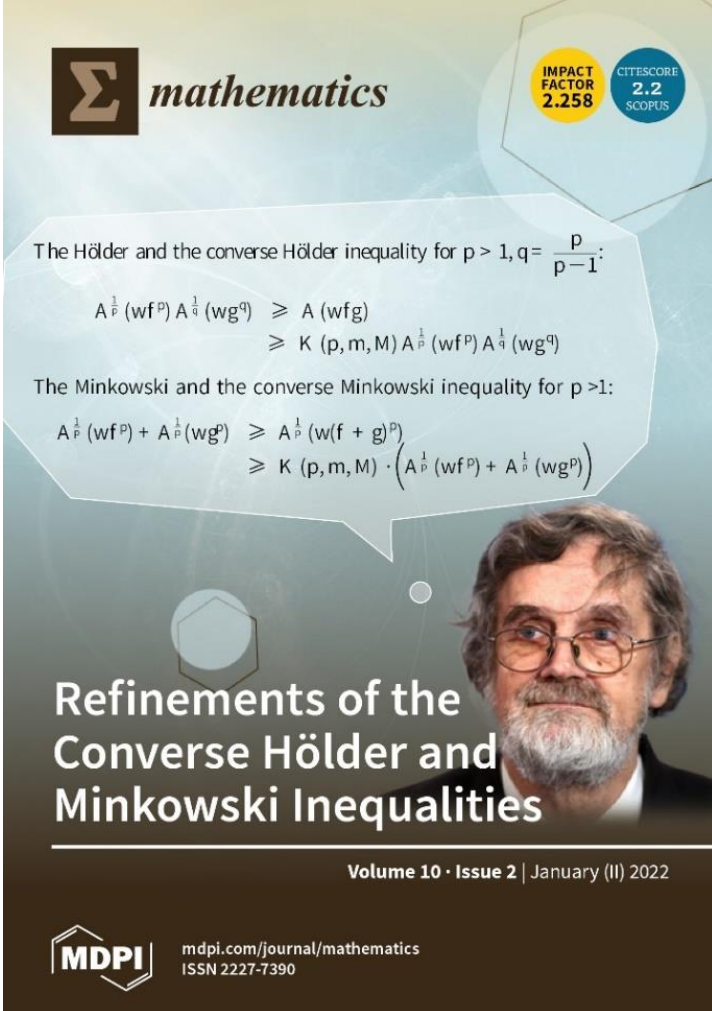
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258
CITESCORE 2.2
SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI | [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: [Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities](#)

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec
Mathematics 2022, 10(2), 202; [doi:10.3390/math10020202](https://doi.org/10.3390/math10020202)

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je 190 publicističkih knjiga.

16/4/2024.